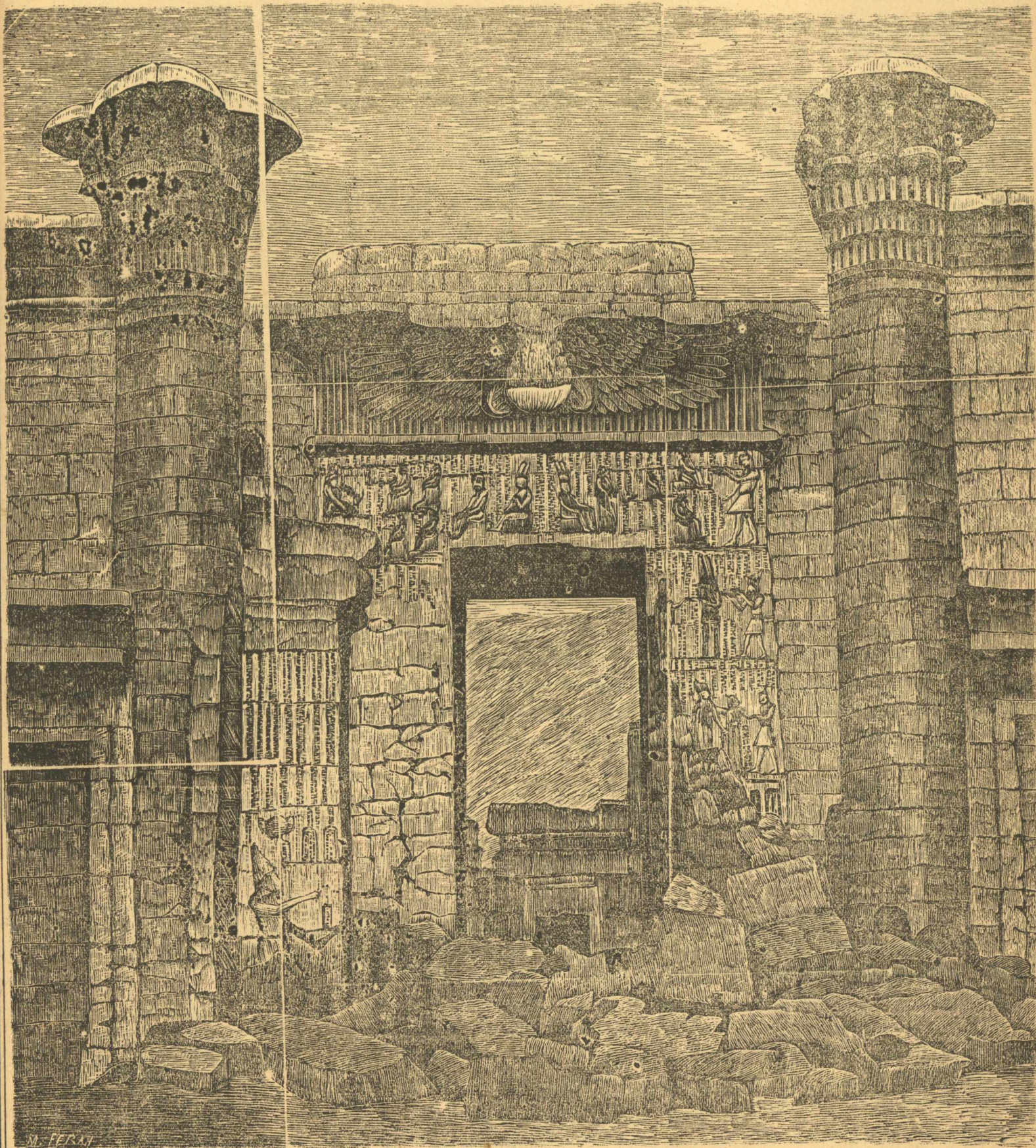

NEON

ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ: JOURNAL GREC «Serapeum» — Alexandrie

ΤΙΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ προστί-
θενται φρ. 2 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ:
ΤΥΠΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ν. ΣΑΛΤΗ.
1880.

ΤΙΜΗΜΑ ἘΙΔΟΠΟΙΗΣΕΩΝ }
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΝ.

Μέχρις 8 γραμμῶν δι' ἓν ἔτος Φρ. 40.

Δι' εἰδοποιήσεις ἄνω τῶν ὀκτῶ γραμμῶν
κατ' ἀποκοπὴν.

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1880.

ΦΥΛΛ 24.

ΠΕΡΙ ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ ΚΑΙ ΣΑΡΑΠΙΩΝ

ΥΠΟ

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἰδὲ προηγ. φυλλ.)

Β΄.

Ἡ λατρεία τοῦ Σαράπιδος ἀρχαίωθεν μὲν ἦτο πένθιμος σοβαρά, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν νεκρὸν Ἄπιν, τὸν ἔφορον τῶν ἐν Ἄδου πραγμάτων, πρὸς ἐξίλασμον συγγενῶν καὶ φιλιτάτων τεθνεώτων, ἐν τῷ κατὰ τὴν νεκρόπολιν τῆς Μέμφιδος Σαραπίῳ, ἦτοι ναῷ τοῦ Ὁσαρ Ἄπιν, ἰδρυμένῳ πρὸ τῆς κυρίας εισόδου τῶν αὐτάθι ὑπογείω τάφων τῶν Ἀπιδῶν, τοῦ Σε-ἐν-ἄπ μὲν καθ' ἱεράν γραφήν, Σινωπίου δὲ κατὰ τοὺς Ἑλληνας (Εὐσταθ. σχόλ. εἰς Διον. περιηγ.) καλουμένου κειμένου δ' ἐν τῇ θέσει Καχέμ (Κοχώμη Ἑλληνιστί) ἦτοι κατὰ τὸ Μελανοταύρειον, ὡς εἰπεῖν, διότι Κα μὲν σημαίνει καθ' ἱεράν γραφήν τὸν ταῦρον, Χέμ δὲ τὸν μέλανα. Ἐφεξῆς δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου γενομένην σύγκρασιν τῆς ιδέας τοῦ χθονίου Ἀπιδος μετὰ τῆς τοῦ Διὸς, διὰ τῆς συσκέψεως καὶ συνεργασίας τοῦ Ἀθηναίου Εὐμολπίδου Τιμοθέου καὶ τοῦ Αἰγυπτίου Μανεθῶνος, ἡ λατρεία αὕτη συμπεριέλαβε πρὸς τὴν σοβαρὰ καὶ μυστηριώδει τοῦ Ὁσαρ Ἄπιν, καὶ τὴν φαιδρὰν καὶ χαρμόσυνον καὶ πάνδημον λατρείαν τοῦ ζῶντος Ἀπιδος, τῆς ἐμψύχου ταύτης ἐπὶ τῆς γῆς εἰκόνας τοῦ Ὀσίριδος, τοῦ ἐφόρου τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων. Ἐγκαταστᾶσα δὲ ἡ νεωτέρα αὕτη λατρεία τὸ πρῶτον ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἰδρυθέντι εὐθὺς τότε, καὶ

περιωνύμῳ ἐφεξῆς καταστάντι, Σαραπίῳ, διεδόθη ἐκεῖθεν τὸ μὲν πρῶτον ἀνα πάσαν τὴν Αἴγυπτον, ἐφεξῆς δὲ καὶ ἀνα τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως τὰς Ἀθήνας (Πausan. Α΄. ἰή, 4) τὴν Βοιωτίαν καὶ τὰς Συρακούσας (Cicero. c. Varr II. 66), καὶ τέλος περὶ τὰ τέλη τῆς δημοκρατίας εἰς Ρώμην καὶ ἄλλας Ἰταλικὰς πόλεις, ἐνθα διάφοροι μεγιστᾶνες καὶ θαυόπλοτοι ἰδιῶται ἤγειραν θωμούς καὶ τεμένη τῷ Σαράπιδι καὶ τῇ Ἴσιδι. Τοσοῦτος δ' ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Ρωμαίων ὑπὲρ τῆς νέας ταύτης λατρείας, ὥστε, εἰ καὶ ἡ Σύγκλητος ἐξέδοτο, τῷ 58 ἔτει π. χ. δόγμα πρὸς κατεδάφισιν τῶν ἐν Ρώμῃ, ἰδρυμένων τεμενισμάτων τοῦ Σαράπιδος (Δίων. Κασσ. Μ΄, 47), ταῦτα οὐχ' ἦττον διετηρήθησαν μέχρι τοῦ 50 ἔτους π. χ. ὥστε κατὰ νέον τῆς Συγκλήτου δόγμα κατηδαφίσθησαν πράγματι (Δίων. Κασσ. ΜΒ΄. 26. Val. Max. I, 3,3). Ἀλλὰ μετὰ 8 μόλις ἔτη, τῷ 42 π. χ. αὕτη πάλιν ἡ Σύγκλητος ἐφήρτισε τὴν ἐν τῷ Φλαμινίῳ Κίρκῳ ἰδρυσιν ναοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Σαράπιδος καὶ τῆς Ἴσιδος (Δίων. Κασσ. ΜΖ΄. 15), ὃν ἀργότερον Σεβῆρος ὁ Ἀλέξανδρος μεγαλοπρεπῶς διεκόσμησε ἢ ἐλάμπρυνε. (Lamprid ad vit Alex. Severi, 26).

Περὶ τῆς νεωτέρας ταύτης λατρείας τοῦ Σαράπιδος λίαν ἀτελεῖς ἔχομεν εἰδήσεις. Πληροφορούμεθα μόνον ἐκ τινῶν λανθασμένων καὶ ἀτελῶν χωρίων ἀρχαίων συγγραφέων, ὅτι αὕτη μετέχε πολὺ τῆς ἐν Μέμφιδι ἀρχαίας, διότι καὶ κατ' αὐτὴν ὑπῆρχον μῦσται, μούμενοι κανονικῶς καὶ ὑπ' αὐστηρὰν τήρη-

σιν τοῦ ἀπορρήτου εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Σαράπιδος. Μανθάνομεν δ' ἅμα, ὅτι πλὴν τῶν ἀπορρήτων τελετῶν, ἐν αἷς ἐλάμβανον μέρος μόνοι οἱ μεμνημένοι, ἐτελοῦντο κατὰ τεταγμένας ἐποχὰς καὶ τελεταὶ πάνδημοι, φαιδραὶ καὶ χαρμόσυνοι, μετὰ λαμπρῶν πανηγύρεων, καὶ θουσιῶν, καὶ σπουδῶν, καὶ ἀφθόνων φωταψιῶν.

Γ΄.

Ἀρχαιότατον πάντων τῶν Σαραπίων ἦν φυσικῶς τὸ ρηθὲν ἐν τῇ νεκροπόλει τῆς Μέμφιδος, περὶ οὗ ὁ Στράβων λέγει (Βιβλ. ΙΖ΄. λβ΄.) «Ἔστι δὲ καὶ Σεραπίειον ἐν ἀμμώδει τόπῳ σφόδρα, ὡς ὑπ' ἀνέμων θίνας ἀμμῶν σωρεύεσθαι, ἀφ' ὧν αἱ σφίγγες, αἱ μὲν καὶ μέχρι τῆς κεφαλῆς ἐωρῶντο ἐφ' ἡμῶν κατακεχωσμένα, αἱ δ' ἠμίφανες ἐξ ὧν εἰκάζειν παρῆν τὸν κίνδυνον, εἴ τῷ βαδίζοντι πρὸς τὸ ἱερὸν λαίλαψ ἐπιπέσοι.» Ὁ δὲ Πausanias λέγει περὶ αὐτοῦ (Βιβλ. Α΄, ἰή, 4). «Αἰγυπτίους δὲ ἱερὰ Σαραπίδος, ἐπιφανέστατον μὲν ἐστὶν Ἀλεξανδρεῦσιν, ἀρχαιότατον δ' ἐν Μέμφει, εἰς τοῦτο εἰσελθεῖν οὔτε ξένοις ἐστὶν οὔτε τοῖς ἱερεῦσι, πρὶν (ὀρθότερον ἴσως πλὴν) ἀν τὸν Ἄπιν θάπτωσι.» Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου τοῦ Πausanias συμπεραίνομεν, ὅτι ἡ τελετὴ τῆς ταφῆς τοῦ τελευταίου μεταστάντος Ἀπιδος ἐπανελαμβάνετο καθ' ἑκάστην ἐπέτειον ἡμέραν, καθ' ἣν καὶ μόνῃ ἦτο προσιτὸν τὸ ἱερὸν τῷ τε κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ.

Ἐκ διαφόρων ἑλληνικῶν παπύρων, ἀποκειμένων μὲν ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Λούδρου, δημοσιευθέντων δὲ ὑπὸ τοῦ

Λατρόνου και άλλων, πληροφορούμεθα, ότι εν τῷ Σαραπίῳ τούτῳ ἔζων διαρκῶς κατάκλειστοι δύο παρθένοι, καλούμεναι μὲν Δίδυμαι (γραφὴ τῶν παπύρων), ὀνομαζόμεναι δὲ, ἢ μὲν Ταοὺς, ἢ δὲ Ταυῆς ἦσαν δὲ προδήλως αὐταὶ ἱερεῖαι τινες, ἐπιφορτισμέναι ἱεροτελεστικά τινα καθήκοντα ἐν τῷ ναῷ, καὶ ἐτρέφοντο δημοσίᾳ δαπάνῃ, ἐφ' ᾧ καὶ ὑπῆρχον τεταγμένοι ἐν τῷ ναῷ οἰκονόμοι δύο, τακτικὸν κρατοῦντες λογαριασμὸν τῶν κατὰ μῆνα χορηγουμένων αὐταῖς. Ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος αἱ Δίδυμαι αὐταί, πολλὰς ὑφιστάμεναι στερήσεις καὶ ταλαιπωρίας, ἠτήσαντο ἐγγράφως παρὰ τοῦ βασιλεως θεραπείαν τῶν δεινῶν των.

Τοῦ Σαραπίου τούτου τὰ ἴχνη εἶχον ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταστηρίδων ἀπολεσθῆ, καταχωσθέντων ὑπὸ τῆς ἄμμου τῶν τε ἐρειπίων αὐτοῦ καὶ τῆς σφιγγοστίχου ἱερᾶς ὁδοῦ, τῆς πρὸς αὐτὸ ἀγούσης. Ὁ νῦν διευθυντὴς τοῦ ἐν Καίρῳ Αἰγυπτιακοῦ Μουσείου Μαριέττης, ἀποσταλεὶς τῷ 1850 εἰς Αἴγυπτον ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας, ὅπως διενεργήσῃ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς, «προσκόψας ἡμέραν τινα, λέγει ὁ Κ. Νεροῦτσος (Ἀρχαιολ. ἐν Αἴγ. ἀνασκαφαὶ καὶ ἀποκαλύψεις, σελ. 97), τοῦ Νοεμβρίου ἐν ἔτει 1850, ἐπὶ μιᾷς τῶν σφιγγῶν, ἀπώθησε τὴν περίξ ἄμμον, καὶ ἀποκαλύψας πολλὰς ἄλλας ὁμοίας ἐκατέρωθεν καὶ ἐφεξῆς, εὔρε τὴν ἱεράν ὁδὸν ἣν ἀκολουθῶν προεχώρησε μέχρι τῆς ἑκατοστῆς καὶ τριακοστῆς τετάρτης σφιγγῆς, ὅπου ὁ δρόμος ἐστρεφεν ἐν γωνίᾳ ὀρθῇ πρὸς τὰ ἀριστερά· μετὰ τὴν ἑκατοστὴν καὶ τεσσαρακοστὴν πρώτην σφιγγα ἐσχηματίζετο ἡμικύκλιον λιθόστρωτον, ὅπου ἴσταντο κατὰ μέτωπον οἱ ἀνδριάντες τῶν ἐξ Ἑλλάδος τὴν Αἴγυπτον ποτε περιηγηθέντων σοφῶν, Λυκούργου, Πλάτωνος, Σοφοκλέους, Πενδάρου καὶ ἄλλων· ἐκεῖ δὲ ὁ δρόμος ἐχωρίζετο εἰς δύο, ὧν ὁ μὲν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐληγεν εἰς σηκόν, ὃ δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ ἔφερεν εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ Σαραπίου. Ἐπὶ τοῦ χώρου ὅπου ἴστατο ὁ πυλῶν οὗτος καὶ ὁ μετ' αὐτὸν δευτέρος πυλῶν μετὰ τοῦ προνάου καὶ τοῦ σηκοῦ καὶ τοῦ περικλείοντος περιδόλου, εὑρέθησαν σωροὶ ἐρειπίων καὶ λίθων συντρίμματα, μετὰ τῆς περικελυπτούσης ἄμμου δεινῶς καὶ φέρῃς ἀναμεμιγμένα.» Σήμερον ἡ ἄμμος καὶ πάλιν ἐκάλυψεν ἐντελῶς ἱεράν τε ὁδὸν, καὶ σφιγγας, καὶ Σαραπίον, καὶ πολλὰς διασώζεται ἄχρωτος διὰ καταλλήλου περιτεταχμένου ἢ εἰς βάθος πολλῶν μέτρων κειμένη εἴσοδος τῶν ὑπο-

γείων ταφῶν τῶν Ἀπιδῶν, ἣν ἐφεξῆς ἀνεκάλυψεν ὁ Μαριέττης ὀπισθεν τοῦ Σαραπίου καὶ δι' ἧς εἰσέδου εἰς τὸ Σινῶπον, ἐνθα εὔρε τὰς ἀπειρομεγέθεις λάρνακας, τὰς περιεχούσας τὰ τεταριγευμένα τῶν ἱερῶν βοῶν σώματα, καὶ πληθὸς ἀπειρον πλακῶν ἀνεπιγράφων, ἃς ἀπέστειλεν εἰς Παρισίους.

Δ'.

Διασημώτατον δὲ πάντων τῶν νεωτέρων Σαραπίων ἐγένετο τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος ἀνεγερθέν. Τοῦτο κατὰ Στράβωνα μὲν (ΙΖ', σελ. 547), ἔκειτο ἐνδοθεν τῆς διώρυγος, πλησίον τῶν νοτιοδυτικῶν τειχῶν τῆς πόλεως, καὶ ἄρα ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς Ρακώτιδος· κατὰ τὴν ὁμόφωνον δὲ σήμερον πάντων τῶν ἀρχαιοδιφῶν γνώμην καὶ κατὰ τὸ πόρισμα τῶν δι' ἀνασκαφῶν ἐρευνῶν τοῦ ἀστρονόμου Μαχμοῦδ βέη (Mém. sur l'ant. Alexantrie et par fouilles, sondages nivellements et autres recherches etc.), ἔκειτο ὅπου καὶ νῦν εἰ ἴσταται ἢ οὕτω δὴ καλουμένη στήλη τοῦ Πομπηίου, ἣτις ἐστήθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρῶν, κατὰ τινας μὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Δοκλιτιανοῦ, κατὰ Κεδρηνὸν δὲ (σελ. 267) πρὸς τιμὴν βαθυπλοῦτου τινός, «ὅς ἐν καιρῷ λιμοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐπήρηκεν» ὁ αὐτὸς Κεδρηνὸς πληροφορεῖ ἡμᾶς αὐτόθι, ὅτι τὴν στήλην ταύτην ὠνόμασαν οἱ Ἀλεξανδρεῖς Σάραπιν, καὶ ὅτι «βουδὲ ἐν τῷ ναῷ ἐτρέφετο, ὅν καὶ ἴπριν ἐκάλουν.»

Τὸ Σαραπίον ἦν περικαλλέστατον τέμενος, «οὐράνιος νεὸς» κατ' Ἀχιλλέα Τάτιον (τῶν ἐπὶ Λευκίωπην καὶ Κλειτοφῶντα, λόγος Ε', σελ. 125), «ἀπαράμιλλος καὶ κάλλιστος πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἱερῶν, πλην τοῦ Καπιτωλίου», κατ' Ἀμμιανὸν Μαρκελλίνον (Libr. xxii.) καὶ Τάκετον (Histor. Libr. IV.), ἱδρυμένον ἐπὶ γηλόφου κατὰ Σωζόμενον (Βιβλ. Ζ'. κεφ. ΙΕ'). ὕψους 18—19 μέτρων, καὶ ἔχων κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πλευρὰς κλίμακας μεγαλοπρεπεῖς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἑκατονταβάθμους, κατὰ Ρουφίνον, τὸν διατρίψαντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὰ τέλη τοῦ δ' Μ. Χ. αἰῶνος ἠτολόγητον πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ ναοῦ, καὶ ἀναγούσας πανταχόθεν πρὸς τὸν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ πυραμιδοειδοῦς οἰκοδομήματος περιστυλον καὶ λάμποντα ναὸν, οὗ οἱ τοῖχοι ἔξωθεν μὲν ἦσαν ἐκ πολυτίμου μαρμάρου, ἐνδοθεν δ' ἐκαλύπτοντο ὑπ' ἀλληλοδιαδόχων χρυσῶν, ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν πλακῶν, περιαιρειτῶν κατὰ βούλησιν, ὥστε, κατὰ

τὸν βαθμὸν τῆς ἐπισημότητος τῆς ἐορτῆς, παρουσιαζόντο αἱ χαλκαὶ, καὶ ἀργυραὶ ἢ αἱ χρυσαὶ πλάκες. Ἰχθε δὲ ὁ περίβολος τοῦ Σαραπίου ἔκτασιν, κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ Μαχμοῦδ βέη, 180 μέτρων καθ' ἑκάστην τῶν τεσσάρων αὐτοῦ πλευρῶν. Ὑπὸ τὸν ναὸν δ' ὑπῆρχον κατὰ Ρουφίνον, λαμπραὶ καὶ εὐρύταται ὑπόγειοι αἶθουσαι καὶ στοαὶ ἐνθα ἀπέκειτο ἡ περιώνυμος τοῦ Σαραπίου βιβλιοθήκη, ἡ πρωτότοκος, αὕτη τῶν θυγατέρων τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ Μεγάλῃς, καὶ διαδοχὸς τῆς φήμης καὶ τῆς δόξης αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπὶ Ιουίου Κίσαρος καταστροφῆς τῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ὑπόγειον τοῦτο τοῦ Σαραπίου μέρος δὲν συγκατεστράφη μετὰ τοῦ ὑπερκειμένου ἱεροῦ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, ἀλλ' ἢ ἐν αὐτῷ βιβλιοθήκη θεαίως διηρπάγη τότε καὶ διελύθη, διότι τριάκοντα περίπου ἔτη μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην ὁ ἐπι κεψάμενος τὴν Ἀλεξανδρείαν Ὀρόσιος εἶδεν ὡς λέγει, τὰς θέσεις τῆς βιβλιοθήκης ταύτης κενὰς. Τῶν ὑπογείων τούτων στοῶν καὶ αἰθουσῶν ἄλλαι μὲν κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ ρόνου ἄλλαι δὲ ἐπληρώθησαν χωμάτων καὶ συντριμμάτων, εἶναι δὲ σώζονται ἐτι κεναί, μετατραπέισαι, φαίνεται, θραδύτερον ἐπὶ τῶν Ἀράβων, εἰς ἀποκρύφους ἐκκλησίας, ὧν διακρίνονται ἐτι αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων ἀγιογραφίαι, καὶ συχνὰ ὑποδέχονται κατὰ καιροὺς τῶν περιέργων καὶ φιλαρχαίων τὰς ἐπισκέψεις.

«Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, λέγει ὁ Κεδρηνός (σελ. 267), ἄγαλμα μέγα καὶ φοβερόν οἶον ἐκ διαφόρου κατεσκευασμένον ὕλης, ἴστατο, ὡς ἐκατέραις χερσίν ἑκατέρων ἔχουσαι τῶν τοίχων· ἐνδοθεν δὲ τοῦτο τοῦ μεγίστου ἀγάλματος ἄλλος ναὸς, καὶ εἰδῶλον, καὶ ξόανον ἀπῳρητο χαλκοῦν, οὗ μέγα δὲ τούτου τῆ κεφαλῇ σίδηρον ἐνεῖραντες, τοῖς φατώμασι δὲ τῆς στέγης ἄνωθεν μαγνητίνον λίθον κατακάθετον ἐνθέμενοι, μετέωρον, τοῦτο τοῦ ἀέρος ἀφήκαν ὄρασθαι κρεμάμενον καὶ οὔτε γῆς, οὔτε αὐτῆς τῆς στέγης ἐφαπτόμενον.»

Ἰκδοθέντος αὐτοκρατορικοῦ θεσπισματος ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου περὶ καταργήσεως τῆς λατρίας τῶν εἰδῶλων καὶ καταλύσεως τῶν ναῶν τῆς εἰδωλολατρίας καθ' ἅσας τὴν αὐτοκρατορίαν, μετὰ ζήλου ἐπεδόθη ἐν Αἰγύπτῳ ὁ Πατριάρχης Θεόφιλος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, καὶ ἤρξαντο οἱ χριστιανοὶ, ὑπὸ μοναχῶν ἐλαυνόμενοι, καὶ διὰ σκαπανῶν, μοχλῶν καὶ σφυρῶν ὠπλισμένοι, νὰ κατασυντρίβωσι τὰ ἀρι-

στουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Αἰγυπτιακῆς τέχνης, καὶ νὰ κατασκάπτωσι τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ Αἰγυπτίων. Οἱ πανταχόθεν ἐξελαυνόμενοι εἰδωλολατραι κατέφυγον καὶ συνεκλείσθησαν εἰς τὸ ὀχρότατον Σαραπίον, τὸν τελευταῖον τοῦτον προμαχῶνα τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας, φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης, ἀποφασίσαντες ν' ἀντιστῶσιν αὐτόθι μέχρι ἐσχάτων καὶ ν' ἀγωνισθῶσι τὸν ἱερόν καὶ ἀπελπιν ὑπὲρ ἐθνικότητος καὶ πνευματικῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα.

«Ἐπὶ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, λέγει ὁ Σωζόμενος (ἐκκλ. ἱστ. βιβλ. Ζ'. κεφ. ιε'), Ἀλεξανδρῶν ἐπίσκοπος (ὁ Θεόφιλος) τὸ παρ' αὐτοῖς Διονύσου ἱερόν εἰς ἐκκλησίαν μετεσκεύαζε· δῶρον γὰρ εἰλήφει τοῦτο παρὰ τοῦ βασιλέως ζητήσας. Καθαιρουμένων δὲ τῶν ἐνθάδε ξόανων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤγειν εἰς ἐπίδειξιν· πρὸς δὲ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀδόκητον τοῦ συμβάντων καὶ τῶν ἀδύτων ἀνακαλυπτομένων, ἐπίτηδες σπουδάζων ἐνουβρίσαι τοῖς Ἑλληνοῖς μυστηρίοις, ἐπεόμπευε ταῦτα, καὶ φαλλοὺς καὶ εἴ τι ἕτερον ἐν τοῖς ἀδύτοις κεκρυμμένον καταγέλαστον ἦν ἢ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ ἤ

Παρά του Ρουφίνου πληροφορούμεθα, ότι εν τῷ ἐν Κανώβω Σαραπίῳ ἐδιδάσκοντο ἐπ' αὐτοῦ (κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δ'. Μ. Χ. αἰῶνος) τὰ αἰγυπτιακὰ γράμματα καὶ ἡ μαγικὴ τῶν Αἰγυπτίων τέχνη. Ὁνομάζει δὲ οὗτος καὶ Ἀντωνίνον τινα, ἀκμάζοντα τότε αὐτότε, υἱὸν τοῦ φιλοσόφου Αἰδεσίου καὶ τῆς περιβοήτου μαγίσσης Σωσιπάτρας, διδάσκαλον τότε αὐτότε τῆς μαγικῆς τέχνης. Οὗτος δὲ εἶνε ὁ προφητεύσας, καθ' ἃ προείπομεν καὶ τῶν ἐθνικῶν ναῶν τὴν καταστροφὴν. Ὁ δὲ Καδρηνὸς ἀφηγεῖται (Σύνοψ. ἱστ. κτλ. σελ 267), ὅτι «Χαλδαῖοι τὸ πῦρ καὶ πάντων ἀναιρετικῶν σέβονται, καὶ πάντας τοὺς Ἑλλήνων θεοὺς κατέδραμον προσήθλον δὲ καὶ τῷ Κάνωπος ἱερεῖ, καὶ αὐτὸς μηχανάται τι τοιοῦτον εἰς τύπον ἀγάλματος ὑδρίαν ὀστρακίην κατασκευάσας, τρήσεις ὑπέθηκε λεπτάς, ὡς κηρῷ φραζόμενος, καὶ χρώματι καλλύνας, παλαιῦ ἀγάλματος ἀποτεμῶν κεφαλὴν, καὶ ἐφαρμόσας τῷ σκευεῖ εὐφυῶς, καὶ τῷ πυρὶ προσαγαγῶν, ἤλεγξεν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν, κατὰ μικρὸν διὰ τοῦ ὕδατος ἀποσβεσθέντος».

Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Θεοφίλου ὑπέστησαν καὶ τὰ ἐν Κανώβῳ ἱερά τῶν ἐθνικῶν τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Αἰγύπτῳ καὶ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ τύχην, καὶ δὴ βανδαλικῶς κατεστράφη καὶ τὸ Σαραπίον τοῦτο τότε. Ὁ Εὐνάπιος (αὐτόθ.) ἐκτραγωδεῖ μετὰ μεγίστης πικρίας καὶ ἄκρας δηκτικότητος τὴν καταστροφὴν ταύτην, λέγει, ὅτι συφερτός ἀπολέμων ἐπετέθη γενναίως κατὰ τῶν λίθων, τοὺς ἐπολιόρρηξε κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐκυρίευσεν ἀμαχητὶ τὸ Σαραπίον, κατεκρήμνησε τὰ εἰδῶλα, καὶ διήρπασε πάντα τὰ ἀναθήματα καὶ λοιπὰ ἱερά σκευή. Ἀνηγέρθη δὲ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ τοῦ Σαραπίου τούτου χριστιανικὴ ἐκκλησία καὶ μοναστήριον, ἐξάκουστον γενόμενον διὰ τὴν ἐν ἀσκήσει καὶ ἀγνότητι βίου καὶ τὴν ἐν ἀρετῇ πολλῇ καὶ παιδείᾳ μεγάλῃ διατριβὴν τῶν ἐν αὐτῷ καλογήρων, κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνονογράφους· ἀλλ' ὁ ἐθνικὸς Εὐνάπιος λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἦσαν ἀνθρώποι μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βίος αὐτῶν σωθῆς.»

ΣΤ'.

Πλὴν τῶν δύο τούτων περιωνύμων Σαραπίων ὑπῆρχον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ διάφορα ἄλλα, ὅπως δευτερεύοντα, κατὰ διαφόρους πόλεις αὐτῆς, ὧν μνημονεύουσιν ἐν παρόδῳ ἀρχαῖοί τινες συγγραφεῖς ἢ καὶ ἐπιγραφαί. Τοιοῦτο Σαραπίον μνημονεύεται ἐν ἐπιγραφῇ τῶν χρόνων Πτολεμαίου Γ'. τοῦ Εὐεργέτου ὡς ὑπάρ-

χον ἐν τῇ κατὰ τὸν μυχὸν τοῦ Ἀραβίου κόλπου Βερενίκη (παρὰ τῷ νῦν Σουές) κατὰ τὸν Δεδρόννην (Inscrip. Grecques et Romaines de l' Egypte, S. I. p. 383). Ἄλλο δὲ τοιοῦτο ἀνεκαλύφθη κατὰ τὰς πρὸς ὠρυχὴν τῆς Σουεσείου διώρυγος ἐργασίας πλησίον τοῦ Ἑλ-Γκίσρ.

Z.

Πλὴν δὲ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν συγγραφέων Σαραπία ὑπάρχοντα κατὰ διαφόρους τῆς τε Μικρασίας, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Σικελίας καὶ τῆς νοτίου Ἰταλίας πόλεις. Ἐν Ρώμῃ ἰδίως τὸ Σαραπίον, ὅπερ, ὡς εἶδομεν, ἀνηγέρθη ἐν τῷ Φλαμινίῳ Κίρκῳ, ὑπῆρξε διάσημον διὰ τε τὴν λαμπρότητα αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν θιασωτῶν του, οἵτινες ἐπ' Ἀδριανῷ ἐκαλοῦντο παιανιστᾶι διὰ τοὺς παιᾶνας προδήλως καὶ τὰ ἄσματα, ὅπερ ἐψάλλον εἰς τιμὴν τοῦ αὐτόθι λατρευομένου μεγίστου καὶ μυστηριώδους Διὸς Ἡλίου Σαράπιδος.

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΑΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΕΝ.
(Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ).

*Πτο χειμῶν. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἢ ἀπὸ τῶν νεφῶν ἀπεσβέσθη, ὁ ἀνεμος ἔξω ἄγριος ἐγόγγυζεν, ἡ χάλαζα ἐπληττε διακεκομμένως τοῦ παραθύρου τὰς βέλουσ.
Νεαρὰ μήτηρ ἐκάθητο παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου τῆς. Τοῦτο κἀνωχρον, μὲ ὀρθαλμοὺς κλειστοὺς, ἀνέπνευε δυσκόλως, καὶ ἐκάστη ἀναπνοὴ ἦτο βαθεῖα ὡς νὰ ἦτο ἀναστεναγμός. Ἐφερὲν ἐπὶ τοῦ μετώπου του πλειότερας ρυτίδας ἢ ἔτη.
Ἡδύνατό τις μόνον ἀνεύζων νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρὸς ὅτι βαρεῖα ὀδύνη ἐσπάρασεν ἐνδομύχως τὴν ταλαίπωρον. Ἐβλέπε τὸ ἀσθενῶν μετὰ λύπης ἀφάνου, ὡς ἡ ἀπελπησία. Ἡγρῦναι ἀπὸ τριῶν νυκτῶν.

Ἡ θύρα ἐκρούσθη.
— Βισέλθετε, εἶπεν ἡ μήτηρ.
Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ἐκλείσθη πάλιν ἀθορύβως. Ἡ περίλυπος μήτηρ, μὴ ἀκούουσα θήματα, ἐστράφη νὰ ἰδῇ.
Εἶδε τότε νὰ πλησιάζῃ κάτισχος γέρον, κεκαλυμμένος διὰ τινος σκεπάσματος ὡς τῶν ἱππῶν.
Ἦτο ἐνδυμα ἐλεεινόν· ἄλλο νὰ φορέσῃ δὲν θὰ εἶχεν. Ἦτο γυμνός· διὰ τοῦτο βεβαίως

ἐζημάτιζεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀψογητὶ. Σκελετώδης, σιγηλός.
Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ γέρον ἔφρεν ὑπὸ τοῦ κρύου, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἐσιώπα, τὸ δὲ τέκνον ἐφαίνετο βαθύτερον κοιμώμενον ἀφ' ὅτου αὐτὸς εἰσῆλθεν, ἡ πτωχὴ μήτηρ ἠγέρεθ νὰ συνδουλίῃ τὴν ἐστίαν, νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὸν κατὰψυκτον.
Ὁ γέρον κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς, καὶ ἤρξατο νὰ βαυκαλιζῆ τὸ νήπιον ἐπάδων ἄσμα θανασιμῶς πένθιμον εἰς γλώσσαν ἄγνωστον.
— Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ λυτρώσω αὐτό; εἶπεν ἡ μήτηρ ἀπευθυνομένη εἰς τὸν σκοτεινὸν ξένον.
Αὐτὸς ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον ὅπερ ὡςτε ναι, οὔτε ὄχι ἐδήλου, καὶ ἀφῆκε μειδίαμα ἀλλόλοπον.
Ἡ μήτηρ ἐταπεινώσε τοὺς ὀρθαλμοὺς, μεγάλα δάκρυα ἤρχισαν λειβόμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἡ κεφαλὴ τῆς ἔπρεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους.
Ὁ γέρον ἠρέμα ἐκίνει τὸ λίκνον, ἐφυσάζων αὐτήν. Ἐκεῖ ἡ καταβεβλημένη μήτηρ, θαλπομένη ὑπὸ τῆς πυρᾶς, ἐκλυομένη ὑπὸ τῆς λύπης, ἀρέθη ἄκουσα εἰς λιπόθυμον ὕπνον ἐπὶ στιγμῇ· ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν αὐτῶν εἶχε νὰ φάγῃ, εἶχε νὰ κοιμηθῇ. Αἰφνης ἀφύπνισθη ἔντρομος, παγερά.
— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ γέρον; ἀνεφώνησεν.
Ἐκεῖνος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.
Τρέχει εἰς τὴν κοιτίδα.
Ἡ κοιτίς ἦτο κενή.— Πτωχὴ μήτηρ! . . ὁ ὕπνος σου συνέδραμε τὸν θάνατον· οἱ ἀδελφοὶ βοηθοῦνται.
Ὁ γέρον εἶχεν ὑρραπάσει τὸ παιδίον; τὴν ἰδίαν στιγμῇν τὸ παλαιὸν ὠρολόγιον ὅπερ ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰς μίαν γωνίαν ἠρεῖδετο, ἐφάνη ὡσεὶ λυόμενον, τὸ ἐκκρεμὲς κατέβη ζωὸς τοῦ ἐδάφους, ἡ ὥρα ἐσταμάτησεν. Ἀντίπεραν, μακρὸν, ἠκούσθη φωνὴ γλαυκῆς.
Ἡ μήτηρ ἐλαφροσκεπῆς, λυσικόμος ἐρρίφθη ἔξω τῆς οἰκίας ἀναφωνοῦσα.
— Τέκνον μου! Τί ἔγινε τὸ τέκνον μου; Γυνὴ ὑψηλὴ, περιβεβλημένη μέλαιναν μακρὰν αἰσθητὰ, καὶ περιφερομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπέναντι τῆς οἰκίας, μὲ τοὺς πόδας εἰς τὴν χιόνα, τῆ εἶπεν.
— Ἄφρων! ἀφῆκε τὸν θάνατον νὰ εἰσελθῇ καὶ βαυκαλιζῆ τὸ τέκνον σου ἀντὶ ν' ἀποδιώξῃς αὐτόν. Ἀπεκοιμήθης, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἦτο ἐκεῖ, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐπερίμενε νὰ κλείσῃς τοὺς ὀρθαλμοὺς. Τότε τὸ ἤρπασεν. Εἶδον αὐτὸν νὰ φεύγῃ δρομαίως καὶ νὰ φέρῃ τὸ τέκνον σου εἰς τοὺς βραχιόνάς του. Ἐφευγε ταχὺς ὡς ὁ ἀνεμος, καὶ ὅτι ὁ θάνατος ἀπαγάγῃ οὐδέποτε φέρει ὀπίσω, πτωχὴ μήτηρ, οὐδέποτε!
— Ὄ, εἰπέ με μόνον τὴν ὁδὸν ἣν ἔλαβεν, ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ, καὶ θὰ δυνηθῶ ν' ἀνεύρω αὐτὸν ἐγώ.
— Ἀληθῶς οὐδὲν με εἶνε εὐκολώτερον, εἶπεν ἡ μέλαινα γυνὴ, ἀλλὰ πρὶν ἢ τοῦτο κάμω θέλω νὰ μοι τραγηθῆσῃ· ὅλα τὰ ἄσματα ἄτινα ἐψάλλεις βαυκαλιζούσα τὸ τέκνον σου ὑγιές. Εἶμαι ἡ Νυξ.

Σὲ τὰ λέγω ὅλα, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρῃ τοῦ τελευταίου, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἄλλοτε, ἀλλ' ἀργότερον. Ἄφες με ἦδη νὰ περάσω μῆτος τοῦ συναντήσω καὶ ἐπανεύρω τὸ τέκνον μου.
Ἄλλ' ἡ Νυξ ἔβριεν ἀφρων; καὶ ἀνέδοτος.
— Τότε ἡ δειλαία μήτηρ, περιδάκρυς καὶ ἀγωνιώσα, ἤρξατο ἐπάδουσα· οἱ λυγμοὶ ἦσαν τὸ μέτρον τῶν στίχων, καὶ ἐλέγοντο μετὰ τῶν σαύτης περιπαθεῖς καὶ στοργῆς ὡςτε ἦτο δυνατὸν ν' ἀναστήσῃ νεκρὸν καὶ οὐχὶ ν' ἀποκοιμησῶν ἐρηγοροῦσα εἶπε:
Κοιμήσου, ἄστρον μου γλαυκὸν,
Τὰ θλιβάρια σου κλείσει·
Ἡμέρα εἶμαι φυλακὴ
Τοῦ ὕπνου σου· Κοιμήσου.
Κοιμήσου· εὐφροσύνη μου
Καὶ ὕπνος σου οὐ εἶσαι,
Σὺ εἶσαι ἡ γαλήνη μου
Καὶ τ' ὄνειρον ὁμοῦ.
Καὶ ὅταν πάλιν τὴν ἀγῆν
Τὰ ὄμματα ἀνοίγῃς,
Καὶ μὲ οὐράνιον στήθην
Ἐμπρός μου μειδίᾳς,
Λέγου· Ἐανθὲ μου ἦλιε,
Ἐάν ποτε μοῦ φάγῃς,
Ὄ . . .
Ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς ἐθαύσθη ὑπὸ χειμαρῶν δακρύων, ὡς κλωνίον κρίνον ὑπὸ πολλῆν δρόσον. Ἐβριεν ὀλολύζουσα.
— Ἄρκει, εἶπεν ἡ Νυξ συγκινημένη. Ταλαίπωρος, ἤρχισες ὅθεν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃς. . . Ἄγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο ἐκεῖ δάσος τῶν κυπαρίσσω· ἐκεῖ εἶδον νὰ εἰσέλθῃ ὁ θάνατος μετὰ τοῦ τέκνου σου.
Ὁρμησεν ἡ μήτηρ, φθάνει, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους; ἡ ὁδὸς ἠνοιγέτο εἰς δύο. Ἐστάθη ἀπορούσα ποῦ νὰ διευθυνθῇ, ἀν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ.
Ἀκριβῶς ὅθεν ἡ ὁδὸς διεκλαδίζετο, μεγάλη ἐφύετο θάλασσα, ἥτις οὔτε ἀνθὴ οὔτε φύλλα εἶχε πλέον, διότι ἦτο χειμῶν. Ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τοῦ παγετοῦ καὶ εἰς τοὺς κλώνάς τῆς ἀντὶ ἀνθέων ἔφερε κρύσταλλα.
Εἶπεν ἡ μήτηρ εἰς τὴν θάτον.
— Μήπως εἶδες τὸν θάνατον νὰ διέλθῃ μετὰ τοῦ τέκνου μου ἐδώθεν.
— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἀκνηρὸς Θάνατος· ἀλλὰ δὲν θὰ σοὶ εἶπω τὴν ὁδὸν ἣν ἔλαβε πρὶν ἢ μεθ' ἡμῶν εἰς τὸ σταθὸς σου, διότι ἐλέπεις ἀπεκρυσταλλώθην.
Ἡ μήτηρ αἰεὶ διαταγμῶ ἐγονυκλίτησε θλίβουσα τὴν θάτον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Οἱ πάγοι ἀνελύοντο, αἱ ἀκναὶ γυμνούμενα εἰσερχόντο εἰς τῆς μητρὸς τὰ στήθη καὶ τὸ αἷμα ἀπελείθετο εἰς ραϊδάς μεγάλας. — Ἀλλὰ βαθηδὸν ἐν ᾧ τὸ στήθος τῆς μητρὸς κατεσχίζετο καὶ τὸ αἷμα τῆς κατέρρεε, ἐπὶ τῆς θάτου, ἥτις ἦτο ἄγρια λευκάκανθα, ἀνεβλάστησαν περικαλλῆ πράσινα φύλλα καὶ ὠραῖοι ἐμβρυοποὶ καρποὶ. Τόσον θερμὴ εἶνε ἡ καρδία μίξις μητρὸς!
Τότε ἡ θάτος τῆ ὑπέδειξεν τὴν ὁδὸν, ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθῆσῃ,
Αὕτη ἔδραμε φλογερὰ, ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς, καὶ μετὰ μικρὸν περιήλθεν εἰς τὴν ὄχθην μεγάλης λίμνης ἐφ' ἣς οὔτε λέμβος οὔτε πλοία-

ριον ἐφαίνετο. Ἡ λίμνη ἦτο παγωμένη εἰς τοσοῦτον, ὡςτε ἀδύνατον νὰ διέλθῃ αὐτὴν κολυβῶσα, ἐπὶ τοσοῦτον ἄμα ὕδαυδης ὡςτε ἀδύνατον νὰ διέλθῃ αὐτὴν πεζῇ. Βλέπει κύκλω' εἰς τὸ πλάτος ἡ λίμνη ἀπέραντος ὡς ὁ λογισμός.
Ἡ τάλαινα μήτηρ ἔπρεσε εἰς τὰ γόνατα καὶ ἀνέτεινε ἱκετιδᾶς χεῖρας ἐλπίζουσα ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε θαυματουργῆσαι ὑπὲρ αὐτῆς.
— Μὴ ἐλπίζε τὸ ἀδύνατον, τῆ λέγει ἡ νηρηὶς τῆς λίμνης, ἐγείρουσα τὴν λευκὴν κεφαλὴν τῆς ὑπὲρ τὰ ὕδατα· ἀ; ἰδωμεν μᾶλλον ἂν αἱ δύο ἦμεῖ; θὰ κατορθώσωμεν τοῦτο. Ἄγαπῶ νὰ συναθροίσω τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ σου εἶνε οἱ ὠραιότεροι ἀφ' ὅσους ποτὲ εἶδον· δέχεσαι νὰ κλαύσῃς; ἐπὶ τῶν ὕδατων μου τόσον ἔως οὐ καταπέσωσι καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ σου; Διότι οὕτω τὰ δάκρυά σου θὰ μεταβληθῶν εἰς μαργαρίτας, οἱ ὀρθαλμοὶ σου εἰς ἀδάμαντας. Μετὰ τοῦτο δὲ θὰ σὲ μεταφέρω ἐπὶ τῆς ἐτέρας μου ὄχθης, εἰς τὸ μέγα θερμὸν φυτοκοκίον ὅπου ὁ θάνατος διακίμνει καὶ ὅπου καλιεργεῖ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἀνθὴ, ὧν ἕκαστον ἀναπαριστᾷ μίαν ζωὴν ἀνθρώπου.
— Ὄ, μόνον τοῦτο θέλεις; εἶπεν ἡ πτωχὴ μήτηρ. Ὄλα, ὅλα σὲ δίδω διὰ νὰ προσθάσω τὸ τέκνον μου!
Καὶ ἤρξατο κλαίουσα, κλαίουσα εἰς τοσοῦτον ὡςτε στερεύσαντες πλέον οἱ ὀρθαλμοὶ ἡκολούθησαν τὰ δάκρυα ἄτινα εἶχον μεταβληθῆ εἰς μαργαρίτας, καὶ ἐχύθησαν ἐντὸς τῆς λίμνης ὅπου μεταβλήθησαν οὗτοι εἰς ἀδάμαντας.
Τότε τὸ πνεῦμα ἀνέτεινε τοὺς βραχιόνάς του, ἔλαβε τὴν τυρλὴν μητέρα καὶ ἐντὸς στιγμῆς μετήγαγεν ἐπὶ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ἐκεῖ ἠγέρετο τὸ ἀνάκτορον τῶν ζώντων ἀνθέων.
Ἦτο μέγα παλάτιον ὕψινον, μήκους πολλῶν λευγῶν, ἠπίως θερμαινόμενον τὸν χειμῶνα ὑπὸ ἀοράτων ἐστιῶν καὶ τὸ ἔαρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ἡ πτωχὴ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ αὐτό, ἐπειδὴ ὄμματα δὲν εἶχε πλέον. Ἐκινήθη ψηλαφοῦσα ἔως οὐ ἀνεύρε τὴν εἰσοδὸν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐκάθητο γραικὴ οἰκοφύλαξ.
— Τί ζῆταις ἐδῶ; ἠρώτησε ἡ φρουροῦσα.
— Ὄ, μία γυνὴ! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ. Ὁθὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇ.— Καὶ εἶπεν·
— Ἐργουαὶ ζητοῦσα τὸν θάνατον, ὥςτις ἤρπασε τὸ τέκνον μου.
— Πῶς ἦλθες ἔως ἐδῶ καὶ τίς σ' ἐβλήθη σε; ἐπανέλαβεν ἡ γραικὴ.
— Ὁ ἀγαθὸς Θεός, εἶπεν ἡ μήτηρ, μὲ εὐσπλαγχνισθῇ. Σὺ ὁμοίως; Ὁθὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῆς καὶ θὰ μὲ εἴπῃς ποῦ δύναμαι νὰ ἐπανεύρω τὸ τέκνον μου.
— Δὲν γνωρίζω τὸ τέκνον σου, εἶπεν ἡ γραικὴ, καὶ σὺ δὲν δύνασαι πλέον νὰ τὸ ἰδῇς. Πολλὰ ἀνθὴ καὶ δένδρα ζωῆς ἀπέθανον τὴν νύκτα ταύτην. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος διὰ νὰ τὰ ἀποσπᾷ, διότι δὲν ἄγνοεῖς ὅτι πᾶν ἀνθρώπινον πλάσμα ἔχει ἐδῶ τὸ ἀνθος τοῦ ἢ τὸ δένδρον του, κατὰ τὸ σῶμα ἐκάστου. Ἐχουσι τὴν αὐτὴν ὡς τὰ ἄλλα φυτὰ ὄψιν,

ἔχουσι ὄμω; καρδίαν καὶ ἡ καρδία αὕτη πάλαι πάντοτε. Καὶ ἀφοῦ ἡ καρδία τῶν μικρῶν παιδιῶν κτυπᾷ ὡς καὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀν διὰ τῆς ἀρῆς ἠδύνασο νὰ ἀναγνωρίσῃς τὸν παλμόν τοῦ ἰδιοῦ σου. . .
— Ὄ, ναι, ναι, εἶπε ἡ μήτηρ, Ὁθὰ νὰ ἀναγνωρίσω, εἶμαι θεβλία.
— Τίνο; ἡλικίας ἦτο τὸ τέκνον σου;
— Ἐνός ἔτους· ἐμειδία πρὸ πολλοῦ, καὶ μόνον διὰ πρώτην φορὰν εἶπε χθὲς τὸ ἐσπέρας, μαμὰ μου.
— Ὁθὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν μονοετῶν παιδιῶν, ἀλλὰ τί θέλεις μὲ δώσει;
— Μήπως ἔχω τι πλέον νὰ διαθέσω; εἶπεν ἡ μήτηρ.
Τίποτε, ὡς βλέπεις· ἀλλ' ἀν πρόκειται χάριν σοῦ νὰ ὑπάγω γυμνός; εἰς τὸ πέρασ τοῦ κόσμου, θὰ ὑπάγω!
— Δὲν ἔχω ὑποθέσεις; εἰς τὸ πέρασ τοῦ κόσμου, εἶπε ξηρῶς ἡ γραικὴ· ἀλλ' ἀν θίλῃς νὰ μὲ δώσῃς τοῦ; μακροῦ; μέλανας βοστρύχους σου ἀναλαμβάνουσα τὴν φαϊὰν κόμπη μου, θὰ κάμω ὅτι ποθεῖς.
— Τοῦτο μόνον; εἶπεν ἡ πτωχὴ γυνὴ.— Ὄ, λάβε τους, λάβε τους!
Καὶ ἡ μήτηρ τῆ ἔδωκε τοὺς ὠραίους μέλανας πλακίμους τῆς εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν ὀλίγων λευκῶν τριχῶν τῆς γραικῆς.
Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγα θερμὸν φυτοκοκίον τοῦ θαλάτου ὅπου φυτὰ, ἄθλα, θάμνοι, δένδρα, εἶναι παρατεθειμένα καὶ διακεκριμένα κατὰ ἡλικίαν.
Ἦσαν ἐκεῖ δάκνινοι ὑπὸ βελίνας κλυπτραί, ὑδροκαρῆ φυτὰ ἔπλεον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν λεκανῶν, ἄλλα ζωηρὰ καὶ δροσώδη, ἄλλα ἀσθενῆ καὶ μαραινόμενα. Ἦσαν ἐκεῖ μεγαλοπρεπεῖς φοίνικες, λεῦκαι γιγάντιοι, βαθύσκοιοι πλάτανοι ἦσαν ἐρεῖκαι, ἐρπυλοὶ, θῦμοι ἀθροσπεφεις. Πᾶν ἄθλος εἶχε τὸ ὄνομά του καὶ ἀναπαρίστα μίαν ζωὴν ἀνθρωπίνην. Ἦσαν δένδρα μεγάλα εἰς στενοὺς πύθους, ἐτοιμοὺς νὰ διαρραγῶν ἐνεκα τῆς σμικρότητός των ἦσαν πάλιν πολλὰ μικρὰ φυτὰ τεθειμένα εἰς πολυτελεῖς γάστρας, δεκάκις ἀναλόγως δι' αὐτὰ μεγαλητέρας. Οἱ στενοὶ πύθοι παρίστανον τοὺς πτωχοῦς, αἱ μεγάλα γάστρα τοὺς πλουσίους.— Τέλος ἡ μήτηρ ἐφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παιδιῶν.
— Ἐδῶ, τῆ εἶπεν ἡ γραικὴ.
Τότε ἡ τυρλὴ μήτηρ, ἤρχισε νὰ ἀκροᾶται τοὺς παλμούς τῶν ἀνθέων καὶ νὰ θίγῃ τὰς παλλομένας καρδίας των.
Εἶχε δὲ κλίνει πολλάκις ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τέκνου τῆς τοῦ; παλμούς του αἰσθανομένη ὡςτε θὰ ἀνεγνώριζε τὴν καρδίαν του καὶ ἐν μέσῳ μυριάδων ἄλλων καρδιῶν.
— Ἐδῶ εἶνε, ἐδῶ εἶνε! ἀνεφώνησεν ἐν τέλει τεινούσα τὰς χεῖράς τῆς εἰς μικρὸν τινα κάκτον ὅστις ἐκλίνε μεμπαρμένους παρὰ τινα ἐκεῖ πλευρᾶν.
— Μὴ ἐγγίξῃς τὸ ἀνθος τοῦ τέκνου σου, τῆ εἶπεν ἡ γραικὴ, ἀλλὰ τοποθετήσου ἐδῶ πλησίον. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένω τὸν θάνατον, καὶ ὅταν αὐτὸς ἔλθῃ μὴ ἀφῆσῃς αὐτόν

νά αποσπάση τὸ δενδρόλιον, καὶ ἀν' ἐπιμεινῇ ἀπέλιπεν αὐτὸν ὅτι θά κίμης τὸ ἴδιον εἰς δύο ἄλλα ἄνθη· αὐτὸς θὰ φοβῆθῃ, διότι διὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐν τῶν φυτῶν πρέπει νὰ λάβῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ θάνατος ὀρεῖται, λόγον εἰς τὸν Θεὸν δι' ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἄνθη.

— Ἄλλα διατί, εἶπεν ἡ μήτηρ, διατί κρύνω

— Εἰσέρχεται ὁ θάνατος, εἶπεν ἡ γραῖα.

Μεῖνε αὐτοῦ καὶ ἐνθυμήσου πᾶν ὅτι σὲ εἶπα.

Καὶ ἡ γραῖα ἔφυγε.

Καθ' ὅσον ὁ θάνατος προσήρχετο, ἡ μήτηρ ἤσθάνετο τὸ ψῆχος διπλασιαζόμενον. Δὲν ἔβλεπεν οὐτὸν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τέλος ἦτο ἔμπρός του.

— Πῶς ἤδυνήθης νὰ εὕρης τὸν δρόμον εἰς ἐδῶ; Πῶς μάλιστα ἠδυνήθης νὰ φθάσῃς ἐδῶ πρὶν ἐμοῦ; εἶπεν ὁ θάνατος.

— Εἶμαι μήτηρ, ἀπεκρίθη ἡ δύσμοιρος.

Ὁ θάνατος ἐκτείνει τὸν ξηρὸν βραχίονά του πρὸς τὸν μικρὸν κάκτον· ἀλλ' ἡ μήτηρ νοήσασα τοῦτο ἐκάλυψεν αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν της μετὰ τοσαύτης ἰσχύος καὶ ἐπιμονῆς, ὥστε οὗτος οὐδ' ἐν τῶν φύλλων του συνελαβε.

Τότε ὁ θάνατος ἐφύσπεν ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς, καὶ ἡ ἀτυχὴς ἠτθάνθη τὴν πνοὴν αὐτοῦ ὡς ἀπὸ στόματος ἐκπνεομένην μαρμάρου. Οἱ μυῶνες αὐτῆς ἐγαλάρῳθησαν καὶ αἱ χεῖρες της ἀπεσπάρθησαν τοῦ φυτοῦ ἀνίσχυροι καὶ κατάψυχροι.

— Ἀφρον! δὲν θὰ δυνήθῃ; νὰ παλαίσῃς ἐναντίον μου, εἶπεν ὁ θάνατος.

— Ὅχι· ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δύναται τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ.

— Ἐγὼ πράττω ὅτι ἐκείνος με διατάττει ἀπλήτησεν ὁ θάνατος. Εἶμαι ὁ κηπουρὸς τοῦ ἀνασπῶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα ἀ ἐρύττευσεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ φυτεύω πάλιν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ μεγάλου κήπου τοῦ παραδείσου.

— Ὡ, ἀπόδος μοι τὸ τέκνον, εἶπεν ἡ μήτηρ κλαίουσα καὶ ὀλοφυρομένη, ἡ ταύτοχρόνος ἀπόσπασσον καὶ τὸ δένδρον τὸ ἴδιόν μου!

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ θάνατος· σὺ ἔχεις νὰ ζήσης ἀκόμη τριάκοντα ἔτη.

— Τριάκοντα ἔτη! ἀνεφώνησεν ἀπελπισ ἡ μήτηρ καὶ τί θέλεις, ὦ θάνατε, τί θέλεις νὰ κάμω τὰ τριάκοντα αὐτὰ ἔτη; Δὸς αὐτὰ εἰς εὐτυχέστεραν μητέρα, ὅπως ἐγὼ ἔδωκα τὸ αἷμα μου εἰς τὴν εἴατον, τοῦ; ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν λίμνην, τοῦ; πλοκάμους μου εἰς τὴν γραῖαν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ θάνατος· αὐτὴ εἶνε ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδὲν νὰ παραλλάξω δύναμαι.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ μήτηρ, οἱ δύο μας!

— Θάνατε, ἐὰν ἐγγίσης εἰς τὸ φυτὸν τοῦ τέκνου μου θὰ ἀποσπάσω καὶ ἐγὼ ταῦτα.

Καὶ συνελαβε διὰ τῶν χειρῶν δύο νεαρὰς φυξίας.

— Μὴ ἐγγίξῃ; εἰς τὰ ἄνθη ταῦτα, ἀνεφώνησεν ὁ θάνατος· λέγεις ὅτι εἶσαι δυστυχὴς καὶ ὅμως θέλεις νὰ καταστήσῃς μίαν ἄλλην μητέρα δυστυχέστεραν ἀπὸ σέ, διότι αἱ δύο αὐταὶ φυξίαι εἶναι δύο διδύμα.

— Ὡ, μία μήτηρ ἀκόμη!

Ἦπεν ἡ πτωχὴ γυνὴ, καὶ ἀρῆκε τὰ ἄνθη. Ἐγένετο σιγὴ, καθ' ἣν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο θάνατος ὁ θάνατος; ἐλέους συγκινήσεις.

— Λάβε, εἶπεν ὁ θάνατος παρουσιάζων εἰς τὴν μητέρα δύο ὠραίους ἀδάμαντας· εἶνε οἱ ὀφθαλμοί σου· ἐπῆρα αὐτοῦ; διερχόμενος ἀπὸ τῆς λίμνης. Ἀνάλαβε αὐτούς· εἶνε λαμπρότεροι καὶ ὠραιότεροι ἀπ' ὅσον ποτὲ ὑπῆρξαν. Σὲ τοῦ; χαρίζω, καὶ ἰδὲ εἰς τὸ βαθύ τοῦτο νεῦμα τῆς πηγῆς, ὅπερ ῥεῖε πλοσίον σου. Θὰ σὲ εἶπω τὰ ὀνόματα τῶν δύο τούτων ἄνθων, ἀπερ ἤθελες νὰ ἀνασπάρῃς, καὶ θὰ ἴδῃς ὅλον τὸ μέλλον, ὅλον τὸν βίον τῶν δύο τούτων φυξίων.

Θὰ ἴδῃς τί ἤθελες νὰ θραύσῃς καὶ ἀφανίσῃς. Καὶ ἀναλαβούσα τὰ ὀφθαλμοὺς της ἡ μήτηρ εἶδεν εἰς τὴν πηγὴν. Ἦτο μαγικὸν θέαμα νὰ βλέπῃ τις διὰ ποῖον μέλλον ἀγαθοεργίων καὶ εὐδαιμονίας ἦσαν προορισμένα τὰ δύο ἄνθη, αἵτινα ἐπρόκειτο νὰ ἐκρίζωσῃ. Ἡ ζωὴ των ἔρρεν ὑπὸ ὀρίζοντα χαρᾶς, ἐν μέσῳ συναυλίας εὐλογιῶν.

— Ἄ, εἶπεν ἡ μήτηρ καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς της, θὰ ἐγενόμεν ἕνος φοβερά.

— Ἰδὲ, εἶπεν ὁ θάνατος.

Αἱ δύο φυξίαι εἶχον ἀφανισθῆ, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀνεφάνετο εἰς μικρὸς κάκτος ὅστις ἐλάμβανε τὸ σχῆμα παιδίου. Τὸ παιδίον ἀνεπτύσσετο καὶ ἐγένετο ἀνὴρ πλήρης παθῶν φλογερῶν. Ἡ ζωὴ του ἦτο σύννεφον θαυμάτων, παραφορᾶς, ὀδύνης. Ἀπέθνησκεν αὐτόχειρ.

— Ὡ, Θεέ μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, τίς ἦτο αὐτός;

— Τὸ τέκνον σου, ἀπεκρίθη ὁ θάνατος. Ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀνεπέμφε στεναγμὸν καὶ ἐσωρεύθη κατὰ γῆς. Μετ' ὀλίγον, ἀνεγείρουσα τὰς χεῖρας της πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὡ Θεέ μου, εἶπεν, ἀρ' οὐ μὲ τὸ ἀφῆσα; φύλλατε αὐτό.

— Ὅτι παρὰ σοῦ γίνεται, γίνεται καλῶς.

Τότε πλέον ὁ θάνατος ἔτεινε τὸν βραχίονά του ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸν μικρὸν κάκτον.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατήσασα τὸν βραχίονά του καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐπαναδίδουσα αὐτῷ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Στάσου, εἶπεν, ἵνα μὴ τὸ ἴδω ἀποθνήσκων!

Καὶ ἡ μήτηρ ἡ τάλαινα μήτηρ, ἔζησε τριάκοντα ἔτη τυρλῆ καὶ ἐγκαρτεροῦσα.

Ὁ Θεὸς ἔθετο τὸ παιδίον ἐν μέσῳ τῶν ἀγγέλων, τὴν μητέρα εἰς τὰς τάξεις τῶν μαρτύρων.

ΤΟ Ε΄. ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΟΥ.

Παρατιθέμενοι κατωτέρω μετάφρασιν τοῦ ἑ. ἄσματος τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντου, ἀναγκαῖον ἐκρίναμεν ἵνα προτάξωμεν βραχέα τινὰ περὶ τοῦ μεγάλου τοῦτου τῆς Ἰταλίας ποιητοῦ.

Ὁ Δάντης ἐγεννήθη ἐν Φλωρεντία τῷ 1265 ἐξ οἴκου καὶ γένους περιφανοῦς καὶ ἀρχαίου τοῦ τῶν Allighieri καὶ ὠνομασθη Durante, ὅπερ ἐπὶ τὸ ὑποκοριστικώτερον μεταπλασθὲν ἐγένετο Dante

Ἐπιδοθεὶς δὲ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς μητρὸς, διότι πρωϊαίτατα τοῦ πατρὸς ἐστερήθη, εἰς τὴν σπουδῆν τῶν γραμμάτων καὶ μάλιστα τὴν μελέτην τῶν Ῥωμαίων ποιητῶν, ἐξ ὧν τὸν Βιργίλιον ἰδιαζόντως ἠγάπησε, δὲν παρημέλησε διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἄλλην τότε ἐλευθερίαν ἀγωγὴν καὶ παιδείαν, καὶ ὡς ζωγράφος καὶ μουσικὸς καὶ δὴ καὶ καλλιγράφος ἀριστος ὑπὸ τῶν συγχρόνων μνημονεύομενος.

Μετασχὼν δὲ καὶ οὗτος ἐξ ἄκρας ἐτι νεότητος τῶν ἐμφυλίων τῆς τότε Ἰταλίας ἐρίδων συνετέθη, ὡς καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ, τῇ μερίδι τῶν Φιβελλίνων ἢ Λευκῶν, τῇ μερίδι δὲ τῶν πρεσβευούσῃ τὰ τοῦ Πάππα, καὶ ἀντιστρατευομένη τῇ τῶν Γουέλφων ἢ Αὐτοκρατορικῶν, ἧτις συνετάσσετο τῷ Καίσαρι τῆς Γερμανίας. Ἄλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπικρατήσαντες μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ποιητοῦ, ἐδήμεισαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν ἅπασαν καὶ θάνατον καταψηφισάμενοι εἰς ἐκούσιον ἐκ τῆς πατρίδος ἀεφυγίαν ἐβίασαν καὶ πικρὰς ἀνά τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν περιπλανήσεις, ὅτε μὲν πρὸς τοῦτον ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνον τῶν πολυπληθῶν τότε ἐν Ἰταλίᾳ τυραννίσκων προσφεύγοντα, καὶ παρ' αὐτοῦ τὴν εἰς τὴν πατρίδα καταγωγὴν ἐπικαλοῦμενον, ἕως οὗ εὔρεν αὐτὸν ὁ θάνατος παρὰ τῷ ἡγεμόνι τῆς Ραβέννης, Guido da Polente, τῷ 1321 ἐξ πρὸς τοῖς πενήτηκοντα βεβιωκότα ἔτη.

Ἡ δὲ πατρίς, σύνθηες τοῦτο ταῖς δημοκρατουμέναις πόλεσιν, ἐνφ' ὧντα ἀπέβαλε καὶ ἀπηνῶς κατεδίωξεν, ἐστεράνωσεν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα μετὰ θάνατον, συνέστησεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἰδίαν ἐδραν ἐξηγήσεως τῆς Θεῖας Κωμωδίας, καὶ πέμψασα πρεσβείαν πρὸς ἕνα τῶν ἐγγόνων τοῦ ποιητοῦ προσεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα ἐλθὼν παραλάβῃ τὸν πατρῶον οἶκον καὶ τὴν οὐσίαν.

Διὰ τῆς Θεῖας αὐτοῦ Κωμωδίας, ἣν πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἔργοις κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἐξορίας πλάνας ἐποίησεν, ὁ Δάντης συγκατελέγη μετὰ τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου ποιητῶν, πρῶτος δὲ καὶ μέγιστος τῆς Ἰταλίας, ὀρίσας δι' αὐτῆς καὶ συντάξας τὴν ἀμορφοῦν ἐτι τότε καὶ ἀρύθμιστον Ἰταλικὴν γλῶσσαν. Καὶ δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ τὸ ποίημα αὐτοῦ ἀποβαίνει ἐνιαχοῦ σκοτεινὸν καὶ αἰνιγματώδες ἀσάφειαν καὶ χάος ἐν τῷ νῷ

τοῦ ἀναγινώσκοντος ἀπεργαζόμενον.

Ἄλλ' ἐν τῇ μακρᾷ ἐκείνῃ στοᾷ τῶν τιμωριῶν καὶ βασάνων, ἃς Δάντου μόνον φαντασία ἠδύνατο νὰ ἐξέρῃ, καὶ καὶ ταῖς πολλαῖς καὶ σχινοτενεῖσι θεολογικαῖς συζητήσεσιν, αἵτινες ξηρότατον πολλὰκις καθιστῶσι τὸ ποίημα, καὶ εἰς ἃς φαίνεται ἐνασμενιζόμενος ὁ ποιητῆς διαλάμπουσιν ἐγκατεσπαρμένα ἄσματά τινα, ἀληθεῖς μαργαρίται, αἵτινα καὶ μόνον ἠδύνατο νὰ ἀποθανάτισται τὸν ποιητῆν, ἐποποιῆς ὅλας καὶ τραγῳδίας ἐν ἑαυτοῖς περικλείοντα, ὥστε δυσφορεῖ τις ἀληθῶς ἀναλογιζόμενος εἰς οἶον ἀνέξῃρητο ὕψος καὶ ἡλικίον ἂν τὸ ἔργον αὐτοῦ ἀπέβαιεν εἰ πλειότερον περὶ τὰ τοιαῦτα ἐνησχολεῖτο.

Ἐνὸς δὲ τῶν ἁσμάτων τούτων, τοῦ καλλίστου ἴσως, τοῦ ἑ. τῆς Κολάσεως ἐπιχειροῦμεν κατωτέρω τὴν μετάφρασιν. Ἐν αὐτῷ ὁ Ποιητῆς δι' ὕψους καὶ λόγου ἀνταξίω τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἀρχαιότητος ποιητῶν, περιγράφει τοὺς ἔρωτας καὶ τὸ οἰκτιστον τέλος τῆς Φραγκίσκης τοῦ Ριμίνιου, θυγατρὸς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ραβέννης, καὶ τοῦ ἀνδραδέλφου αὐτῆς Παύλου, οὗς ἐφόνειυσεν ὁμοῦ ἐν τῇ ζηλοτύπῳ αὐτοῦ μανίᾳ ὁ κωφὸς καὶ δύσμορφος καὶ γέρον σύζυγος τῆς Φραγκίσκης, ὁ ἡγεμὼν τοῦ Ριμίνιου Λαντζιόττος.

Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς Τριλογίας αὐτοῦ ὁ Δάντης περιγράφει τὰς κολάσεις καὶ βασάνους τῶν ἁμαρτωλῶν ἐν Ἄδου.

Περιέχει δὲ ἡ Κόλασις, κατὰ τὸν Ποιητῆν, ἕνα πρόδρομον καὶ ἐννέα κύκλους σφαιρικοῦς ὁμοκέντρους κλιμακῶδον διατεταγμένους καὶ ἀμοιβαίως περικλειομένους. Ὅσῳ δὲ πλειότερον πρὸς τὸ κέντρον κατέρχεται τις τοσοῦτω καὶ αἱ βάσανοι θαίνουσι αὐξάνουσαι. Ἐν τῷ πρώτῳ κύκλῳ εὐρίσκονται τὰ ἀθάπτιστα νήπια καὶ οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, ὧν προεξάρχει ὁ Ὅμηρος.

... Quel signor del altissimo canto che sopra gli altri com' aquila vola.

Ἐν δευτέρῳ δὲ οἱ ἠδουπαθεῖς καὶ λάγνοι.

... Καὶ οὕτω κατήλθον ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς τὸν δεύτερον κύκλον, τὸν ἐλάσσονα μὲν ἐκεῖνου δεινότερας δὲ ἐν ἑαυτῷ περικλείοντα βασάνους εἰς ὠρυγὰς καὶ ὀρθῶνους κινούσας τοὺς ὑφισταμένους ταύτας.

Ἐνταῦθα παρὰ τῇ εἰσόδῳ καθήμενος ὁ Μίνως καὶ τοὺς ὀδόντας φρικωδῶς πρῶτον ἀνακρίνει ἅμα εἰσερχομένους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ δικάσας ἐξαποστέλλει κατὰ τοὺς ἐλιγμούς τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἔβλεπεν ὅτι τῶν δειλαίων ἐκείνων

αἱ ψυχαὶ παραστᾶσαι αὐτῷ ἀπέπεισι πᾶν ὅτι ἐν τῷ βίῳ διέπραξαν, ὁ κριτῆς ἐκεῖνος τῶν ἁμαρτιῶν κρίνας ποῦ τῆς Κολάσεως ὁρμῶζει νὰ ταχθῶσι, περιετίσεται τῇ κέρκῳ τοσαῖς ὅσῳ ἐνδοτέρω θέλει νὰ τεθῶσι.

Πλείσται πάντοτε παρίστανται ἐνώπιον αὐτοῦ δικαζόμεναι· ἐξομολογούμεναι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ παραπτώματα καὶ τὴν κρίσιν ἀκούσασαι ἐξαποστέλλονται προσωτέρω. « Σὺ, ὁ εἰς τὸν οἶκον τοῦτον τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ οἴκτου ἐρχόμενος, εἶπεν, ἅμα ἰδὼν με ὁ Μίνως, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ καθιρότων ἐπέχων ἀναλογίσθητε τίνι τρόπῳ εἰσέρχονται καὶ ἐπὶ τίνα πέποιθας, μὴ πλανᾷ σε δὲ τῆς εἰσόδου τὸ εὖρος.»

Ὁ δὲ ἡγεμὼν μου ἀποκριθεὶς εἶπε·

« Μὴ μάτην κραυγάζε, μηδὲ κώλυε τὴν μοιραίαν αὐτοῦ πορείαν, διότι οὕτως ἔδοξεν ὅπου δύνανται, ὅτι ἂν θελήσωσι πλειότερον δὲ μὴ ἐρεῦνα.»

Ἐρχισαν δὲ τότε προσπίπτουσαι εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν κραυγαὶ καὶ οἰμωγαὶ τοσοῦτον γοεραὶ καὶ ὀρηνώδεις ὥστε κατενύγη τὴν ψυχὴν ὑπ' αὐτῶν εὐρύσκομεθα δὲ εἰς χώραν ὅλως ἄμοιρον φωτός καὶ ταρσομένην ὡς θάλασσα, ἣν σαλεύει ἡ τρικυμία καὶ ἄνεμοι ἀντιπίπτοντες περιδινούσιν.

Ἐκεῖ ἡ ἀδιάλειπτος καταχθόνιος λαίλαψ περιστρέφουσα ἐν τῷ γνοσφῶδει αὐτῆς στροβίλῳ καὶ ἀνακυκλῶσα τὰς ψυχὰς τῶν κολαζομένων βασανίζει αὐτὰς περικτυπούσα καὶ συγκρούουσα ἀενάως γενομένων δὲ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου αἵρονται μεγάλοι οἱ ὀδυρμοὶ καὶ γόοι καὶ αἱ κατὰ τῆς θεῖας μακροθυμίας βλασφημίαι.

Ἐμαθον δὲ ὅτι τῇ βασάνῳ ταύτῃ ἦσαν ὑποβεβλημένοι οἱ ἠδουπαθεῖς καὶ λάγνοι οἱ τῇ ἠδονῇ τὸ λογικὸν ὑποτάξαντες.

Περιδινεῖ δὲ τούτους καὶ πανταχόθεν συμφύρει ὁ ἄνεμος ἐκεῖνος ὡς ψᾶρας ἱπταμένους τὸν χειμῶνα κατ' ὀμάδας ἐπιμήκεις καὶ πυκνάς. . . Οὐδεμία δὲ ἐλπίς οὐχὶ παύσεως ἀλλ' οὐδὲ μικρὰς τῶν δεινῶν ἀναπαύλας ἀνακουφίζει αὐτούς.

Ἰδὼν δὲ σιὰς πολυπληθεῖς ὑπὸ τῆς θυέλλης ἐκείνης ἐλαυνομένας καὶ ὀρηνούσας ὡς γερανοὺς, οἵτινες κατὰ στοίχους σχηματισθέντες δολυχοῖς ἵπτανται πληροῦντες τοὺς αἰθέρας ὀρηνωδῶν καὶ ἀπαισιῶν κρωγμῶν· εἶπον.

« Διδάτκατε, τίνες οὔτοι, οὗς τοσοῦτον δεινῶς κατατρέχει ἡ θυέλλα αὐτῆς;»

« Ἡ πρώτη ψυχὴ, περὶ ὧν ἐρωτᾶς— μοι εἶπε τότε ἐκεῖνος— ὑπῆρξεν βασι-

λὶς πολλῶν καὶ παντοίων ἐθνῶν, τοσοῦτον δὲ ἐξέδοτο ἑαυτὴν τῇ ἠδουπαθείᾳ, ὥστε ἐθέσπισε νόμιμον τὸ ἀρεστὸν ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ αἰσχύος, εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπέσει· εἶναι δὲ αὐτῇ ἡ Σεμίραμις, ἡ διαδεχθεῖσα, ὡς λέγεται, τὸν σύζυγον αὐτῆς Νίνον, καὶ ἦρχε τῆς χώρας, ἧς ἄρχει νῦν ὁ Σαλοδίνος. Ἡ ἑτέρα δὲ εἶναι ἡ ἐπιορκήσασα εἰς τὴν τέφραν τοῦ Σιχαίου, ἐξ ἔρωτος φονευθεῖσα Διδώ· μετ' αὐτὰς δὲ ἔρχεται ἡ λάγνος Κλεοπάτρα.»

Εἶποντο δὲ ἡ τοσοῦτων συμφορῶν Ἑλένη, καὶ ὁ μέγας Ἀχιλλεύς, ὃν κατέβαλλε τέλος ὁ Ἑρως, ὁ Πάρις ὁ Τριστάνος (1) καὶ ἄλλοι πολλοί, οὗ; ἀπαντάς μοι ὑπέδειξεν ὀνομαστί, καὶ τοὺς ὀποίους ἐπεμφεν εἰς τὸν Ἄδην ὁ Ἑρως.

Ἀκούων δὲ τὸν Διδάσκαλον μου ὀνομάζοντά μοι τὰς ἀρχαίας ἐκείνας γυναῖκας καὶ τοὺς ἦρωας τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ οἴκτου κατεβλήθη ὥστε σχεδὸν ἐλειποῦμον ἀλλὰ συνελθὼν εἰς ἑμαυτὸν τῷ εἶπον.

« Ἀσμένως, ὦ Ποιητᾶ, ἠθελον συνδιαλεχθῆ μετὰ τῶν δύο ἐκείνων τῶν ὀμοῦ πορευομένων καὶ τοσοῦτον κούφως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερομένων.

« Ὅταν πλησιάσωσιν ἡμᾶς περισσότερον ἀπεκρίθη ἐκεῖνος προσκάλεσον αὐτοὺς ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνοι θέλουσιν ἔλθῃ.»

Ἄμ' ὡς λοιπὸν προσήγαγεν αὐτὰς συμπεριτρέφων ὁ σρόβιλος ἐκεῖνος « ψυχαὶ βασανισμέναι, ἐνέκραξα ἀποταθείς πρὸς αὐτὰς προσέλιθετε ἵνα συνομιλήσῃτε ἡμῖν ἐὰν ἕτερος τις δὲν ἀπαγορεύει τοῦτο.»

Ἐκεῖναι δὲ πεισθεῖσαι τῇ συμπαθεῖ φωνῇ μου ἀπεσπάρθησαν τοῦ ὀμίλου τῆς Διδῶς καὶ ἔδραμον ταχεῖς πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ ἐρέβους παρεμφερεῖς περιστεραῖς, αἵτινες ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀγόμεναι, ἵπτανται πρὸς τὴν θερμὴν νεοσσιᾶν με ταχείας καὶ ἐντεταμένας ὑπὸ τοῦ φίλτρου πτέρυγας.

« Ψυχὴ ἀγαθοποιὸς καὶ εὐαίσθητος, ἡ διὰ τοῦ ζοφώδους τούτου ἐρέβους ἐπισκεπτομένη ἡμᾶς τοὺς μίαναντας τὸν κόσμον, ἐὰν ἠνῶνει ἡμᾶς ὁ τοῦ παντὸς βασιλεὺς ἡδέως ἠθέλομεν ἱκετεύσει αὐτὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σου διότι ἐδείχθη, συμπαθῶν τῷ παραπτώματι ἡμῶν »

« Θέλομεν δὲ ἀκροασθῆ καὶ εἶπῃ πρὸς σὲ πᾶν ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπῃς ἡ νὰ ἀκούσῃς, ἐνόσῳ ὁ ἄνεμος ὅπως νῦν κοπάζει.»

(1) Ἰππόταυ διαβοηθέντες ἐπὶ ἔρωτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Ἡ γῆ, ἐν ἣ ἐγεννήθη παρακώθηται ὅπου ὁ Πάδος κατέρχεται μετὰ τῶν ἀκολούθων αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως ἀναπαυθῆ.»

« Ὁ ἔρωσ δὲ ὁ ἐξαίφνης καὶ ἀπρόοπτος καταλαμβάνων πᾶσαν εὐαίσθητον καρδίαν κατέλαβε καὶ τοῦτον πρὸς τὸ ὠραῖον μου σῶμα, τὸ τοσοῦτον σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως ἀφαιρεθὲν μοι »

« Ὁ ἔρωσ ὁ οὐδενὶ ἐρωμένῳ ἀνέραστος νὰ μείνη ἐπιτρέπων προσεῖλικυσέ με τοσοῦτον σφοδρῶς πρὸς τοῦτον, ὥστε, ὡς βλέπεις, ἐτι καὶ νῦν με κατέχει.»

« Ὁ ἔρωσ συνήνωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ θανάτῳ ἢ δὲ Καίνις (1) ἀναμένει τὸν στερήσαντα ἡμᾶς τῆς ζωῆς.»

Ταῦτα εἶπεν ἀκούων δὲ ἐγὼ τὴν τεθλιμμένην ἐκείνην σκιὰν ἐκλίνα χαμαὶ νεύων τὴν κεφαλὴν, ἕως οὗ ὁ Ποιητὴς μοὶ εἶπε.

« Τί διανοεῖσαι »

« Οἶμοι, ἀπεκρίθη αὐτῷ, πόσοι γλυκεῖς λογισμοὶ καὶ κρύφιοι πόθοι ἤγαγον αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκτρὰν ταύτην θέσιν.»

Καὶ πρὸς ἐκείνους στραφεῖς

« Φραγκίσκη, εἶπον, τῶν βασάνων σου ἢ διήγησις δάκρυα μοὶ προξενεῖ λύπης καὶ οἴκτου· ἀλλ' εἰπέ μοι, ὅτε ἠσθάνεσθε τοὺς γλυκεῖς στεναγμοὺς πόθεν καὶ πῶς ἐπέτρεψεν ὁ ἔρωσ νὰ γνωρίσητε ἀμοιβαίως τοὺς μυχίας ὑμῶν πόθους »

« Γινώσκεις, εἶπε τότε ἐκείνη, ὅπως γινώσκει τοῦτο καὶ ὁ Διδάσκαλος σου, ὅτι οὐδὲν ὀδυνηρότερον τῆς ἀναμνήσεως τῆς παρελθούσης ὀλιβότητος ἐν τῇ κακοδαιμονίᾳ.»

« Ἐὰν ὁμοῦ σφοδρῶς ἐπιθυμῆς νὰ μάθης τοῦ ἔρωτος ἡμῶν τὴν πρώτην ἀρχὴν θέλω πράξει ὅπως ὁ κλαίων καὶ ἀμιλῶν συγχρόνως.»

« Ἀναγινώσκω μὲν τῶν ἡμερῶν τέρψεως χάριν τίνι τρόπῳ ὁ Λανσιλῶτος κατέληθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· ἡμεθα δὲ μόνοι καὶ ὄλως ἀνύποπτοι. Πλειστάκις ἢ ἀνάγκωσις ἐκείνη ἠνάγκασεν ἡμᾶς νὰ προσίδωμεν ἀμοιβαίως ἀλλήλους καὶ νὰ ὠχριάσωμεν· μία ὁμοῦ μόνη στιγμή ἀπώλεσεν ἡμᾶς.»

« Ὅταν ἀνέγνωμεν, ὅτι ὁ πιστὸς ἐρωμένος ἠσπάσθη τὰ χεῖλη τῆς ποθητῆς του φίλης. Τότε οὗτος ὁ ἔσασι μετ' ἐμοῦ ἐσόμενος ἠσπάσθη φρίσσαν τὰ χεῖλη μου.»

« Καὶ οὕτω τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ἐγένετο ἡμῖν παραίτιον τῆς πτώσεως. . . . Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας δὲν ἀνέγνωμεν πλέον.»

(1) Μέρος τοῦ Ἄδου, β. θ. α., κατὰ τὸν Δάντην, κολάζονται οἱ ἀδελφοκτόνοι.

Ἐνῶ δὲ ἡ σκιὰ ἐκείνη ἔλεγε ταῦτα, ἢ ἑτέρα ἐκλαίε τοσοῦτον πικρῶς, ὥστε ὑπὸ οἴκτου καὶ λύπης καταβληθεὶς ἐλιποθύμησα ὡσεὶ ἀπέθνησκον.

Καὶ ἔπεσα ὡς πίπτει σῶμα νεκρὸν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγ. φυλλ.)

Τὰ τῶν ἀρχαίων, εἰ χωρὶ παροικίαις ὑποσκάξιν μαθήσει, καὶ τὸ σοφοῦ ὀμιλῶν καὶ τὸς ἐκδοῖται σοφός· εἰσι θεσφαίς ἀποφθέγματα πεπειραμένης τῶν ἀνθρώπων μελέτης καὶ φιλοσόφου διανοίας, ἦτις τὴν κοινωνίαν ἐκμελετήσασα εἴτε καθόλου εἴτε ἐν μέρει, ἀπήγγειλε διὰ τῶν ἀποφθεγμάτων τούτων τὸν κανόνα καθ' ὃν ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος· ν' ἀναπτύσῃ καὶ τὴν ρυθμίξῃ καὶ ἐαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν· διότι ὁ ἄνθρωπος πανταχοῦ καὶ πάντοτε, τὸ αὐτὸ ἐστὶ ζῶν ὑπερέχον μὲν τὴν τε φύσιν καὶ τὴν διάνοιαν τῶν λοιπῶν δυνάμει δὲ φέρων ἐν ἑαυτῷ τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἐλλείψεις, δι' ὧν εἴτε ἐπιδεικνύται ἀνώτερος τῶν ὁμοίων του, καὶ ἀληθῆς εἰκὼν τοῦ δημιουργοῦ του, εἴτε ἐκπίπτει εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς ἀποκτηνώσεως, ἀποθηριούμενος εἰς βαθμὸν, ὅν περ παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τῶν ζῶων ἀπαντᾷ τις. Ἡ δυνάμει δὲ ὑφισταμένη ἐν αὐτῷ δεκτικότης τῆς ἀναπτύξεως πρὸς τε τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ φαῦλα, οἶνεὶ στεντορέα τῆ φωνῆ ὑπομνήσκει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι οὐδὲν μὲν φυσικῶς τέλειον, τὰ πάντα δὲ διδακτὰ, καὶ διὴ καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, διότι κατὰ φυσικὸν νόμον καὶ τὰ κράτιστα τῶν σπερμάτων διαμένουσι σπέρματα ἄνευ καρποῦ, ἢ στρεβλοῦς ἀποφέρουσι τοὺς καρποῦς, μὴ τυχόντα τῆς δεούσης καλλιεργείας, καὶ τὰ ἐναντία τούτων διὰ τῆς δεξιᾶς καλλιεργείας καὶ καταλλήλου ἐγκεντρισμοῦ οὐ μόνον τὴν κακὴν αὐτῶν φύσιν ἀποβάλλουσι, ἀλλὰ καὶ γενναίους καὶ εὐχύμους ἀποφέρουσι τοὺς καρποῦς.

Ὁ τὴν ἀλθιαν τοῦ πρώτου τῶν παρατεθέντων ἀποφθεγμάτων ἀνομιολογήσας Λασενέρος ἐγκλεισθεὶς ἐνεκα κλοπῆς ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Ἀποθήκης, καὶ στιγματοθεὶς οὕτως ἐνώπιον τῆς κοινωνίας διὰ πταίσμα πρὸς τὸ ὅποιον ὤθησεν αὐτὸν φυσικὴ τοῦ ὄργανισμοῦ αὐτοῦ ἔλλειψις ἢ ἀκόρεστος δίψα (soifcalle) εὐρέθη αἰφνης ἐν τῷ μέτῳ τῆς κοινωνικῆς τρυφίας, ἐν ἣ ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ διαδιώσῃ. Κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ Cochinet ματαίωσαν πως, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκληφθῇ ὡς μικρὸς τις ἢ ἀδέξιος κλέπτης, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς φυλακῆς ἐν τῷ μέτῳ τῶν ὁποίων εὐρέθη. Ὅθεν ἐλευθέρως πρὸς τὴν συνήθη τῶν φυλακῶν φορολογίαν τὸ πρῶτον δειχθεὶς, καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν ἐν αὐταῖς ἐπικρατούτων ἐθίμων ὑποκρθεὶς, ἐτήρησε σιωπῆν, ἐφεξῆς ἀγέρωχον, οἷα ἐμπρέπει εἰς σπουδαίους ληστές· οἰκειότερον προσφερόμενος μόνον πρὸς ὄσους ὑπελάμβανεν ἐξόχους εἰς τὸ εἶδος τῶν καὶ ἀρχηγούς· ἐτέρων

χρηματίζαντας. Ἐξελήθη ἄρα ὑπὸ τούτων μὲν κλέπτης ἀμετανόητος, ὑπ' ἐκείνων δὲ ἔπος ἐν ἐπιστροφῇ (εἰς τὰς φυλακὰς), τινὲς δὲ τῶν ἐξόχων κακούργων δὲν ἀνηλίωσαν ν' ἀναζητήσωσιν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν τὴν μορφήν του μεταξὺ τῶν ἐν τῷ κατέργῳ. Πρὸς τὰς γενομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις περὶ τούτου, ἠρώτη μὲν τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἢ ἄρνησις του οὕτως ἦν χαλαρὰ ὥστε πολλὰς παρεῖχε περὶ τοῦ παρελθόντος του ὑποθέσεις. Ὅθεν ἐξελήθη ὡς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων. Τὴν περι αὐτοῦ ὑπόληψιν ταύτην μεταχειρίσθη ἐπωφελῶς ἵνα κερδίσῃ τὸν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀργοτικῆς τῶν κακούργων διαιλέκτου, ἀπαιτούμενον αὐτῷ χρόνον· τοῦτο δὲ κατώρθωσε τάχιστα, ἐκμαθὼν ἐντὸς ὀλίγιστου χρονικοῦ διαστήματος ἀπάσας τὰς ἐκφράσεις, τοὺς ἰδιωτισμοὺς τὰς ἀλληγορικὰς τῶν πραγμάτων παραστάσεις, καὶ τὰς διαφόρους τοῦ κλέπτειν μεθόδους. Καθὼ δὲ ὁ ἴδιος ὠμολόγησεν προῦκάλεσε τὴν ἐν τῇ ἀποθήκῃ φυλακίαν του, ἵνα μελετήσῃ τὰ ἦθη τῶν ἐν αὐτῇ, ἐξετάσῃ δὲ τὰς κλίσεις τοῦ ἰδιαίτερου τούτου κόσμου, καὶ ἀπομνημονεύσῃ τοὺς χαρακτήρας μετ' ὧν ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ διαβίωσῃ.

Βεβαίως αἱ καταθέσεις αὗται τοῦ Λασενέρου δικαιοῦσι πως τὸ ἔρον σύστημα τῆς ἀπομονώσεως, ἀλλ' ἐν τῇ Ἀποθήκῃ ἐφαρμόζεται εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, διότι ἢ ἀπορόνωσι· ὁ καθίστα παρὰ φρονος τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους οἷτινες εἰσι συνειθισμένοι νὰ ζῶσιν ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐλευθερίᾳ ἀνόμῳ μὴδένα ἀνεχομένην χαλινόν. Ἡ πρόσκαρος δὲ ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῶν ἐγκλειστών διαμονή, ὑπαγορεύει τὴν ἐν ταῖς κοιναῖς αἰθούσαις συστώσεις αὐτῶν μᾶλλον ἢ τὴν βίβασον τῆς ἀπομονώσεως ἐπιβαλλομένην εἰς ὄντα ἔτινα ὡς· τὰ πολλὰ εἰσι μᾶλλον ἀτυχεῖ ἢ κακούργα.

Τὸ προσωπικὸν τὸ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἀποθήκης ἀνέχεται εἰς 22 ἐν ὄλῳ πρόσωπα, οἱ δὲ καθ' ἑκάστην διερχόμενοι δι' αὐτῆς κατάδικοι εἰς 150, ὁ δὲ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῇ πεφυλακισμένων εἰς 360, τῶν λοιπῶν διανερούμενων εἰς τὰ λοιπὰ φυλακὰς ἢ μετὰ τὴν ἀνάκρισιν ἀπολυομένων.

Ἀπαιτεῖται δὲ ἄοκνος δραστηριότης καὶ θαυμασία τῶν ἐν αὐτῇ ὑπαλλήλων εὐφυῖα καὶ ἀντιληπτικότης, ἵνα ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας δεχθῶσιν, σημειώσωσι χαρακτήρας, πράξωσιν, ἀπολύσωσι, φυλακίσωσιν, ἐπαναφυλακίσωσιν ὄχλον κινούμενον, παρερχόμενον καὶ ἀδιαλείπτως ἀναεούμενον, ἄνευ ἀπάτης, ἢ παρανοήσεως, ἢ ὑπερφυγῆς κατὰ τὴν ἀπαστον εἰσέλευσιν καὶ ἐξέλευσιν τῶν ἐπικινδύνων τούτων ὄντων, ὧν τὸν ἀριθμὸν ὁ γραμματεὺς ὑπελόγησε διὰ τὸ ἔτος 1868 εἰς τὸ φρικώδες καὶ ἀπελπιστικὸν ποσὸν τῶν 50,878.

Τὸν ἀριθμὸν δὲ τοῦτον προτεινόμενον πρὸς σκέψιν τοῖς φιλανθρώποις καὶ ἠθικοδιδασκάλοις ἐκείνοις, οἵτινες ὀνειροπωλοῦσι τὴν ἄρσιν μὲν τῆς εἰς βάρος τοῦ κοινοῦ ὑφισταμένης πτωχίας, τὴν ἀνατολὴν δὲ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος εἰς τὰ πεπολισμένα καλούμενα ἔθνη.

Ἀληθῶς περὶ πτωχῶν καὶ ἐγκληματιῶν προκειμένου οὐδὲν διορώμεν τὸ ἐπίφθονον εἰς τὰς

μεσαιωνικὰς κοινωνίας, ὁ δὲ παρατεθεὶς ἀριθμὸς τῆς Ἀποθήκης τῆς Ἀστυνομίας εἶνε καθ' ἡμᾶς ἢ εὐγλωττοτέρα ἀπάντησις πρὸς τὰς θεωρίας τῶν ἀναμορρωτῶν ἡμῶν πραγματευομένων περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς ὕληθης ἢ ἠθικῆς ζωῆς, τῆς τε πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς.

VII ΚΛΙΣΥ

Ἐξαιτούμεθα συγγνώμην παρὰ τε τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ὡς καὶ παρὰ τῶν νομοθετῶν ἡμῶν οἵτινες ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους συνανεβρόθησαν ἐν τῷ βορρῶφ ὃν ἐκείνοι εἰθέσπισαν, νομοθετήσαντες τὴν ἕσασιν χρεῶν σωματικὴν κρᾶτην, ἀποφαινόμενοι ὅτι ὁ νόμος οὗτος λείψανον ὑπολειπούμενον τῆς βραβάρουτος, εἶνε ἀποκύημα ἐσχάτης μορίας καὶ ἀνηθικότητος οὐδεμίαν μὲν κοινωνικὴν ἀνάγκην ἱκανοποιῶν, προστίθει δὲ αἴτιος εἰς τὸ ὅλον κοινωνικὸν σῶμα ἐν ᾧ διατελεῖ εἰσὶ ἐν ἰσχύϊ.

Δύναται τις ἴσως, λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς ὃν ἔχομεν ὀδηγόν, νὰ εἴπῃ ἡμῖν, ὅτι ταῦτα εἰσιν ἀργολογία καθαρὰ καὶ ἀνωφελῆ· διότι ὁ νόμος οὗτος σήμερον κατηργήθη. Ἀλλὰ τίς ἀγνοεῖ ὅτι καίπερ ἐπανειλημμένως καταργηθεῖς, ἀναγεννᾶται πάντοτε ὡς ὁ μυθικός φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας αὐτοῦ, ὑπέροπτε ζωηρὸς καὶ ἀκμαῖος· διότι τὸ κακὸν τοῦτο ἐγκατεῖται ἐν τῇ φύσει ὑμῶν. Ἐνῶ δὲ ὑπολαμβάνωμεν ὅτι ἐξήλειψαν αὐτὸ ἐντελῶς, ὑπολείπεται πάντοτε σπέρμα τι ταχέως ἐκάστοτε πρὸς τὴν ἐλαχίστην τῶν παθῶν πνοὴν ἀναζωοπυρούμενον καὶ θάλλον· ὀφείλομεν δὲ νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι, οἱ νομοθέται ἡμῶν, ἵνα ἀποδώσωμεν αὐτοῖς δικαιοσύνην, πάντοτε εὐλαβῶς διετήρησαν τὸ σπέρμα τοῦτο· διότι ἐνῶ ἡ σωματικὴ κρᾶτησις κατηργήθη ἀληθῶς, εἰς τὰ τοῦ ἐμπορίου, διατηρεῖται ὁμοῦ ἀκμαῖα εἰς τὰ ἀφωρῶντα τὸ δημόσιον ταμεῖον· ὥστε ἡ μὲν παροῖμα λέγει ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς χάνει τὰ δικλιώματα, ὅπου οὐδὲν ὑπάρχει, καὶ ὁ Λουκιανὸς παρέδωκεν ἡμῖν τὸ· οὐκ ἂν λάθῃς παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος, τὸ δημόσιον ὁμοῦ ταμεῖον οὐδέποτε χάνει τὰ ἑαυτοῦ· διότι ἐν ἔλλειψι χρεμάτων ἢ ἐπίπλων ὀράττεται τῆς σαρκὸς καὶ τῶν ὀστέων τοῦ ὀφειλέτου.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ περὶ σωματικῆς κρᾶτησεως θέμα ἐξηγητήθη ἤδη· ὡς ἐν παρόδῳ ἄρα ὀλίγα τινα εἰπόντες ἐνταῦθα, θέλομεν πραγματευθῆ μόνον περὶ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ὀργάνων αὐτῆς. Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πελαγίᾳ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπῆρχε διαμερισμὰ τι ὠρισμένον ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν· ἢ ἐν αὐτῷ διαμονῇ τῶν οὐδῶλας βεβαίως ἦν εὐχάριστος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ καθ' ὀλοκληρίαν δυσάρεστος· διότι ὁ σοφὸς Bory Sain Vincent ἐπὶ μακρὸν διατριψὺς ἀποφαίνεται ὅτι οὐδῶλας δυσχερεστεῖτο.

Εἶνε ἀληθές ὅτι πάντες οἱ ἐνεκα χρεῶν ἐγκλειστοὶ, δὲν διετέλουν ὑπὸ τὰς αὐτὰς μὲ τὸν σοφὸν αἰμάλωτον συνθήκας· διότι τὰ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ πρὸς διατροφήν τοῦ χρεώστου χορηγούμενα εἴκοσι φράγκα κατὰ μῆνα, ἐξ ὧν ἀφροῦντο εἴς ὡς ἐνοίκιον τοῦ κελλίου καὶ τῶν ἐπίπλων δὲν ἤδύναντο νὰ παράσχωσι τῷ χρεώστῳ δειπνα τοῦ

Βαλτάσαρ διὰ τῶν ὑπολειπομένων τεσσαράκοντα πέντε ἐκατοστῶν ἐκάστης ἡμέρας. Τούτου δὲ ἐνεκα βασιλικὴ κόρη ἢ δούκισσα De Bery εἰς τὴν ὅποιαν πολλὰ ἀφειθήντοισι διῆγάπησε πολὺ, ἐπεφάνη ὡς παρήγορος ὑπὲρ τῶν πεφυλακισμένων ἀγγέλων· γεννηθεῖσα ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ὠραιότερου θρόνου τοῦ κόσμου ἦτο πεπορικισμένη οὐ μόνον μὲ καρδίαν τρυφερὰν ἀλλὰ καὶ μὲ χεῖρα γενναϊοῦσαν. Ὅθεν μαθούσα τὰς στερήσεις τῶν πεφυλακισμένων χρεωστῶν, διέταξε νὰ παρέρχητε τροφὴν ἐπαρκῆς τοῖς βουλομένοις νὰ ἐπωφελθῶσιν ἐκ τῆς γενναϊότητος αὐτῆς χρεώσταις.

Ἡ δὲ ἐπανάστασις τοῦ 1830 ἐπελθούσα ἀνέστειλε μὲν τὴν ἐπιχορηγητὴν, ἤνοιξεν ὁμοῦ καὶ τὰς θύρας πρὸς τὴν ἐλευθερίαν διακρίνασα τοῦς χρεώστας ἀπὸ τῶν κακούργων, οὓς ἀνεχάτισεν ἐν τῇ ἐκτελέσει στάσεως πρὸς διάρρηξιν τῶν θυρῶν. Ἀλλὰ φαινόμενον παράδοξον, ἐκ τῶν διακοσίων πεντήκοντα εἴς ἐγκλειστών χρεωστῶν, ἐκατὸν ἐξήκοντα καὶ ὀκτὼ μόνον ἐδέχθησαν τὴν ἀπονεμομένην αὐτοῖς ἐλευθερίαν, ἐκ δὲ τῶν ἀπολειφθέντων ἐξήκοντα τρεῖς βλεπόντες ὅτι οὐδεὶς πρὸς τὴν ἐξόδον αὐτῶν ἀνθίστατο, ἐτόλμησαν νὰ θέσωσιν εἰς τὴν ὁδὸν πόδα ἐλεύθερον, ἐνῶ εἰκοσι καὶ εἴς ἡρνήθησαν ἀπολύτως τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξόδον· τὸ δὲ εἶτι παραδοξότερον, εἴκοσι τῶν ἐξελθόντων ἐπανελθόντες μετὰ τεσσαράκων ἡμερῶν ἐλευθερίαν ἐτέθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τὰ κλειθρα, οἱ ἐμπορικὸι δὲ φυλακὰς βραδύτερον συνέλαβον ἄλλους καὶ οὕτως ἡ σωματικὴ κρᾶτησις ἐπανατεθεῖσα εἰς ἐνέργειαν, τοσοῦτον ἤμασεν ὥστε προσεκάλεσεν ὡς ὠραία τις διάταξις τὴν ἀνέγερσιν ἰδίου μεγάρου. Ἐνῶ χρόνῳ παρὰ τοῖς νομοθεταῖς ἤρχισε νὰ ὑποφώσῃ ἡ ἰδέα τῆς περιστολῆς τοῦ δρακοντείου τούτου νόμου. Ὁρίσθη δ' ἀληθῶς τὸ μὲν ποσὸν τῶν πιστωτῶν ὑπὲρ τῶν χρεωστῶν εἰς φράγκα τριάκοντα κατὰ μῆνα, ἢ δὲ σωματικῆς κρᾶτησις διὰ ποσὸν ἀνώτερον τῶν δικοσίων φράγκων, ὁ δὲ χρόνος τῆς διαρκείας ἀναλόγως πρὸς τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν, ἐξαιρεθέντων ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότων. Βεβαίως αἱ ἐπενεχθεῖσαι εἰς τὸν ἀρχαῖον καὶ ἀδικον τοῦτον νόμον μεταβαλεῖς ἐβεβλήσαν τὴν τῶν ἐγκλεισμένων χρεωστῶν κατάστασιν, ἀλλ' ἐνῶ αἱ καρδίαι ἤρξαντο διαγελῶσαι πρὸς τὴν διαυγάζουσαν ἐλπίδα, ἠγείροντο ταυτοχρόνως οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς τοῦ Κλισὺ ἢ δὲ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν γεννηθεῖσα ἐλπίς εἰς ἀπλήν μετετρέπη ἀλλαγὴν φυλακῆς.

Τὴν ἀνέγερσιν δὲ τῆς νέας ταύτης χάριν τῶν ὀφειλετῶν φυλακῆς, προσεκάλεσεν ἡ πρόνοια τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Βιλλέλ τῷ 1825, πρὸς ἐντελῆ ἀποχωρισμὸν τῶν ἀπὸ τῶν πολιτικῶν καταδικῶν μετ' ὧν εἰς συχνὴν ἔσαν πάντοτε συνενόησιν, παρὰ τὰ πρὸς παρεμπόδιον αὐτῆς λαμβανόμενα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως αὐστηρὰ μέτρα. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ ἰδίας φυλακῆς μετεφέρθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ ἐν τῇ ὀδῷ Κλισὺ μέγαρον Σαλλιάζ· ἐνῶ ἐπὶ τοῦ Διευθυντηρίου εἶχον ἰδρύσει τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἑστῆσιν οἱ Κλισῦοι βασιλόφρονες οἵτινες πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον διασπαρῆ.

Τὸ δὲ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς νέας ταύτης διὰ μεταγενεστέρων ἐργασίῶν διαμορφωθείσης φυλακῆς, ταχθὲν προσωπικὸν συνεποσούται ἐκ τριάκοντα ἀτόμων, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν 30 ἢ 40 πεζῶν στρατιωτῶν, οἵτινες μὲ τὸ δπλον ἐπὶ τοῦ βραχιόνος ἐπετήρουν τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν. Διηρέθη δὲ ἡ ἐνεκα ὄλων ἐκτῶν ἀπαιτήσασα ἐργασία μεταποποιημένη αὐτῇ φυλακῇ εἰς δύο μέρη, ἦτοι τὸ τῶν γυναικῶν κείμενον ἐν τῇ πρώτῃ αὐλῇ καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν συγκείμενον ἐξ ὄλων τῶν τοῦ ἀρχικοῦ οἰκοδομήματος διαμερισμάτων.

Ἐπεκράτη δὲ μεγάλη αὐστηρότης εἰς τὸ τμήμα τῶν γυναικῶν ὡς ἐκίστη κατὰ κείνους ἴδιον δωμάτιον περιέχον ἑστία· διότι ἀπηγορεύετο πᾶσα πρὸς αὐτὰς ἐπίσκεψις· παρίστατο εἰς τὴν τελευταίαν τῆς λειτουργίας ἐντὸς τμήματος περιεπορηγμένου, καὶ συνωμίλου μετὰ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὰς ἐντὸς ἰδιαίτερου ἐντευκτηρίου καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν φυλακῶν. Ἡ δὲ τῶν ἀνδρῶν θέσις ἦν ὄλως διάφορος· διότι τὰ μὲν δωμάτια αὐτῶν ἀντὶ ἰδίας θερμάστρας ὡς τὰ τῶν γυναικῶν, ἐθερμαίνοντο δι' ὀχετῶν θερμαγωγῶν· εἶχον ἐκτεταμένην στοάν πρὸς περίπατον ἐν καιρῷ κακοκαιρίας, κῆπον δὲ ἐκκαλλιεργῶν ἰδίαις χερσὶ, καὶ διάφορα πρὸς διέχυσιν ἀθύρματα· πρὸς τούτοις δὲ αἰθουσαν λουτροῦ, μαγειρεῖον ἐνῶ ἠδύνατο νὰ παρασκευάζωσι τὰ φαγητὰ των, αἰθουσαν ξενοδοχείου καὶ καφενεῖου, οἰνοπνευματοπωλεῖον, γαλακτοπωλεῖον, σακχαροπλαστεῖον καὶ ἀναγνωστήριον.

Τούτων δ' ἐνεκα οἱ πτωχοὶ ἐρίνοντο ὑπερέτα τῶν πλουσιωτέρων, καὶ τινες αὐτῶν ἐδημιούργησαν ἐργασίαν ἢν μέχρι τοῦδε ἐστεροῦντο, διατηρήσαντες αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν των· ἕτεροι στερηθέντες τὴν παρὰ τῶν πιστωτῶν αὐτῶν ὠρισμένην ἐπιχορηγησιν διὰ παρακλήσεως ἐξήτησαν τὴν ἄνευ ἐπιχορηγήσεως ἐν τῇ φυλακῇ διαμονὴν των· διότι ἐργαζόμενοι ὡς εἶπομεν διετήρουν καὶ ἐαυτοῦς καὶ τὰς οἰκογενείας των.

Ἡ δὲ πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας ἀνοχὴ τῆς Διευθύνσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τμήμα τῶν γυναικῶν ἦν ἀπεριόριστος· οἱ ἐγκλειστοὶ οὐ μόνον ἐδέχοντο παρ' ἑαυτοῖς ἐπισκέψεις ἀνδρῶν καὶ μάλιστα γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἠδύνατο νὰ κλείσωσιν ἑσῶθεν τὴν θύραν των τῆς ἡμέρας διὰ σύρτου ὅστις ἀφαιρεῖτο τῆς νυκτὸς ὑπὸ τῶν φυλακῶν.

Τοιαῦται ἐπισκέψεις ἐγένοντο οὐ μόνον κρυφίως· ἀλλὰ καὶ ἐν πλήρει μεσημερίᾳ, προβαίνουσαι πολλὰκις μέχρι παραφρονεστάτων ὀργῶν. Διηγούνται περὶ τοῦ υἱοῦ ἐνὸς παπᾶ, ὅστις συνεπλήρωσεν ὑπὸ τὰ κλειθρα τὴν μόρφωσιν ἣν ἤλθε ζῆτῶν εἰς Παρίσιον, ὅτι ὑποπεσὼν εἰς χρεὴ ὑπέρογκα, συνελήθη ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν κλητήρων. Ἐγραψεν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι οἱ Παρίσιοι εἰσι πόλις ἠδονῶν, αὐτὸς δὲ μόλις γενεθεῖς αὐτῶν ἐξέκρινεσθε τὰ θυλάκιά του. Ὁ Παπᾶς ἔστειλεν αὐτῷ συνάλλαγμα, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ λάβῃ εὖρε χροήματα· διότι βδέλλα τις κοινωνικὴ, τοκογλύφος μαθὼν τὸ ἀξιοῦσθαι αὐτοῦ ἐδάνεσε πρὸς τὸκον πεντήκοντα τοῖς ἐκατὸν, τὸ ποσὸν τὸ ἀπαιτούμενον εἰς τὸ τέκνον τοῦ Παπᾶ, ἵνα με-

ταδ'άλλη τὸ κελλίον του εἰς μαμαθανικὸν πα-
ράδεισον.

Ἐτίμησαν δὲ τὴν χωρεῖαν τῶν ἐν τῷ Κλιχὺ
πεφυλακισμένων τὸ 1837 εἰς καρδιναλίος Ἰ-
ταλὸς καὶ εἰς σχεδὸν βασιλικὸς πρίγκηψ, ὁ κό-
μης Λέων, νόθος ὡς λέγεται υἱὸς τοῦ Ναπολέον-
τος Α'. ἐκ μεγάλης τινὸς κυρίας πολωνίδος· ὅστις
μετὰ εἰσοδήματος τριάντα χιλιάδων φράγκων,
καταφυγὼν τῷ 1847 εἰς Ἀγγλίαν ἐγένετο ἄ-
φραγτος. Πρὸς τούτοις συγκατελέγησαν εἰς ποιη-
τῆς, εἰς μισοτοιογράφος καὶ ἕτερος ποιητῆς
δραμάτων, συγγραφεὺς μετὰ τούτου τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς φυλακῆς· ἔμποροι οἱ ἀποτελοῦντες τὸν
μικρότερον ἀριθμὸν, ἰατροὶ καὶ δικηγόροι, καὶ
σπουδαῖοι βλαστοὶ τρυφερῶν οὐκ ἀπεμάρναν ὁ
σκώληξ τῆς φαυλοδότητος.

Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ παραλογισμῶν τοῦ περὶ
σωματικῆς κρατήσεως νόμου περὶ οὗ ἀρχόμενοι
εἶπομεν, παραθέτομεν καὶ τὸν ἐξῆς καθ' ὃν ὁ μὲν
χρεώστης ποσοῦ ἐλάσσονος τῶν χιλίων φράγκων
κατεδικάζετο πρωτοδικῶς καὶ ἀνευ δικαιοῦματος
ἐκκλησίας εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὁ δὲ ἄνω τῶν χι-
λίων φράγκων ἠδύνατο ἐκκαλῶν τὴν δίκην αὐ-
τοῦ νὰ ἀναστῆ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδί-
κου ἀσφαρέως· δὲν ἐφαρμόζεται ἄρα γε τοιοῦ-
τοτρόπος ἡ παροιμία, ὅτι «εἰς τὸν πτωχὸν
χρειάζεται δισάκις»· . . «ὁποῖα ἀλλοθῶς οἱ τῶν
αὐτοσχεδίων τούτων νομοθετῶν λογικότης!»

II

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν καταχρήσε-
ων καὶ παρεκτροπῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Κλι-
χὺ, παραθέτομεν ἐν περιλήψει τὰ ἐφεξῆς γεγο-
νότα, ἐλέγχοντα ἄφ' ἑνὸς μὲν τὴν λυπηρὰν τῆς
ἐπί γῆς εὐχῆς καὶ παντοτεινὴν ἀδυναμίαν, ἄφ'
ἑτέρου δὲ τὸ ἔνεκα τῶν ἀλόγων παθῶν εὐπά-
τητα τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ κ. Δ. λοχαγὸς ἐνυμφεύθη σχεδὸν ἐξηκον-
τούτης γυναῖκα νέαν καὶ ὠραίαν. Συνειδὼς πά-
ραυτα τὸ ἀτόπημα τοῦ συνοικισίου του, ἠθέλη-
σε διὰ παντὸς μέσσω νὰ ἀπλευρήσῃ ἀπὸ τῆς
μνήμης καὶ τῶν ὀρθαλμῶν τῆς γυναικὸς του
τὴν περιστέφουσαν τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἄλλοιαν
λευκότητα. Ὅθεν ἔδωκε χοροῦς καὶ ἐσπερίδας
τοῦ χειμῶνος καὶ προσεπάθησε νὰ δειχθῆ πρὸς
τὴν νεκρὰν σύζυγον του τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ
σύζυγου.

Ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ τῶν θαμνῶν τῶν
αἰθουσῶν τοῦ λοχαγοῦ, ὑπῆρχε καὶ τις νεὸς
προλύτης τὰ νομικά, οὐτις ἀποσιωπῶμεν αἰ-
δημῶνος τὸ ὄνομα, ζωηρὸς καὶ εὐφάνταστος,
ὅστις ὡς νεὸς Πάρις, ὑπὸ τῶν ὠραίων τῆς κυρίας
Δ. ὀφθαλμῶν, τιμωθεὶς κτώρθωσε νὰ δηλώσῃ αὐτῇ
ἐν τῷ μεταξύ στρόβιλλου (θάλας) καὶ τετρακτύος
(Καδρῶλλας) τὸ φλογίζον τὴν καρδίαν αὐτοῦ
γλυκὴ τῶν βλεμμάτων της πύρ. Ἡ δὴλωσις
ἐγένετο δεκτὴ ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου συνοφρω-
μάτος. Τούτου δ' ἔνεκα εἰσελθὼν ἀπροόπτως ἡ-
μέραν τινα ὁ κύριος Δ. εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτοῦ,
εὔρε τὸν προλύτην πρὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ
κλίνοντα εὐλαβῶς τὸ γόνα καὶ καλύπτοντα διὰ
θερμῶν ἀσπασμῶν τὴν ἐγκαταλιμπανομένην αὐ-
τῷ ὠραίαν χεῖρα.

Πρὸς τὴν θέαν τοῦ σύζυγου, ἡ μὲν σύζυγος ὡ-

χρίσασ, ὁ δὲ νεὸς δικηγόρος ἀναπληθῆσας ἠθέλησε
νὰ λάβῃ θαρραλέαν στάσιν. Τότε μετὰ δὲ συ-
ζύγου καὶ ἐραστοῦ ἐλαβε χώραν διάλογος ἐν πα-
ραλείποντες ἀναφέροντες μόνον τὸ συμπέρασμα
εἰς ὅπερ ἀμφότεροι κατέληξαν, καθ' ὃ ἀντὶ τῆς
μονομαχίας ἥτις ἐμελλε νὰ ἔχῃ ὡς σκανδαλω-
δες ἐπακολούθημα τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀθώας κυρίας
εἰς τὸν ἐκμνηστειασμὸν καὶ τὴν χλευσὴν τοῦ
κόσμου, διότι τὴν εὐθύνῃ ἀνέλαβε μόνος ὁ δι-
κηγόρος ὁμολογήσας ὅτι αὐτὸς πρῶτος προεκά-
λεσε τὰ πάντα, ἡ δὲ κυρία εὐσχημῶς ἕως τότε
ἀπέκρουσε πᾶσαν ἔνοχον αὐτοῦ πρότασιν, καὶ
ἀντὶ τοῦ διαζυγίου ὅπερ ἤθελε καταστήσει ἀμ-
φοτέρους τοῦς συζύγους δυστυχεῖς, ὁ κύριος λο-
χαγὸς ἐμελλε νὰ δανεῖσθ τῷ δικηγόρῳ τρεῖς χι-
λιάδας φράγκων. Οὗτος δὲ ὑπεχεροῦτο νὰ ὑπο-
γράψῃ συνάλλαγμα χρονολογούμενον πρὸ πολλοῦ
καὶ λήγον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δυνάμει τοῦ ὁ-
ποίου, μὴ ἐξοφλουμένου ἅμα τῇ λήξει, ἤθελε
δυνηθῆ ἀνευ ἀναβολῆς νὰ ἐγκλιεῖται αὐτὸν εἰς
τὰς φυλακὰς τοῦ Κλιχὺ· καὶ οὕτω προφυλάξῃ
μαρτὴν τὴν τιμὴν τῆς συζύγου του ἀπὸ τὸν πει-
ρασμῶν, λάθει δὲ καὶ τὴν δέουσαν ἱκανοποίη-
σιν κατὰ τοῦ αὐθαῶδος ἐραστοῦ ὃν ἤθελε ἐπι-
πέντε ἐτῆ ἐγκλιεῖται τοιοῦτοτρόπως.

Πρὸς τὴν ἀλλοκοτον ταύτην πρότασιν ὁ δυ-
στυχὴς σύζυγος μὴδὲν ἄλλο σκοπῶν ἢ τὴν δια-
τήρησιν τῆς ὑπολήψεώς του, καὶ τὴν ἐκ τῆς
κοινωνίας ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐπιβουλομένου αὐ-
τῆν, συγκατένευσεν, ἀγνοῶν ὁ δυστυχὴς ὅτι,
τοιουτοτρόπως ἐπετάχυνε τὴν καταστροφὴν του,
διαιωνίζων πρὸ αὐτῆς τὸ αἶσχος του, διότι ὁ
δικηγόρος διὰ τῶν τριῶν χιλιάδων φράγκων
παρασκευάσας τὴν φωλεὴν αὐτοῦ, κατώρθωσε
διὰ μεσιτείας τινὸς εἰς μὲν τὸ οὖς τῆς κυρίας
Δ. νὰ φιβουρήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κλιχὺ, εἰς δὲ τὴν
χεῖρα της νὰ θέτῃ τὸ ἐξῆς γραμματίον.

«Βικρινά ἀνεπαρκῆς τὸ νὰ ἀποθάνω ἵνα σαῖ
σώσω, διὰ τοῦτο ἐθυσάσα τὴν ἐλευθερίαν μου.
Δὲν ἔχετε ἄραγε ἀπλὴν λέξιν παρηγορίας ὑπέ-
κειναι ὅστις ὑπὸ τὰ κλειθρα εἰς οὐδένα ἄλλον
ἤθελε παραχωρήσει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ὑποφέρῃ
χάριν ὑμῶν.»

Λογικωτέρα βεβαίως ἀπάντησις θὰ ἦτο ἂν
ἐλέγετο τῷ πεφυλακισμένῳ, ὅτι οὐδεμίαν ἐδεῖτο
παραμυθίας. Ἐπειδὴ ὁμολογεῖ ὅτι πάσχων ἐστὶν
εὐτυχής. Ἀλλ' ἡ κυρία Δ. λίαν τρυφερὰ τὴν
καρδίαν, ἴσον πρὸς τὴν τρυφερότητα ἑσπερεῖτο
θαυμῶν λογικοῦ. Ὅθεν ἀντὶ σκέψως ἀπήνησθε
διὰ δύο τρυφερῶν δακρῶν ἅπερ ἔριψεν ἐπὶ τοῦ
γραμματίου, καὶ διήλθε τὴν νύκτα διανοουμένη
μαρίας

Τὴν δ' ἐπαύριον ἀθρόασα τὰς οικονομίας της
ἀς ὁ πλούσιος σύζυγος οὐδέποτε τῇ ἠρνεῖτο
ἔσπευσε πρὸς ἀγορὰν τῆς ἀτιμίας της εἰς Κλιχὺ..

Τῆς δὲ αἰδοῦς ἄπαξ διαρραγείσας, ἡ νέα Εὐα
δὲν ἀπέφυγε τὸν ἀπηγορευμένον ὡς ἡ προμήτωρ
αὐτῆς καρπὸν, ἀλλὰ ἐπολλαπλασίασεν ὡς ἔλεγε
τὰ ἔλη καὶ τοὺς προστατευομένους της πτω-
χῶς ἵνα συχνώτερον καὶ ἀνετώτερον ἐξέρχεται.
Δυστυχῶς οἱ σύζυγοι οἱ τοιοῦτω τρόπῳ ἀτιμα-
ζόμενοι εἰσὶν οἱ τελευταῖοι πάντων περὶ τῆς
θέσεώς των διαφωτιζόμενοι, καὶ ἀφοῦ παρὰ πάν-

των περιφρονηθέντες καταστῶσι παίγιον καὶ
χλευσὴ τοῦ κόσμου· διότι οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐπι-
χαιροῦσι σιγῶντες καὶ χλευαστικῶς ὑπομιμνῶν-
τες, οἱ δ' ἀληθεῖς φίλοι λυπούμενοι οἰκτεροῦσι
μὲν, ἀλλὰ μακροθυμοῦσιν ἐλπίζοντες μετάνοιαν,
καὶ μὴ ἐπιτρέποντες αὐτοῖς νὰ δηλητηριάσωσι
διὰ παντὸς τὴν ζωὴν τοῦ φίλου των, ὃν οὕτω προ-
τιμῶσιν εὐτυχῇ ἐν τῇ ἀπάτῃ. Ἐν τοιαύτῃ δὲ
συνθήκῃ διήγαγεν ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ὁ κ. Δ.
ὅτε τὸ τυχαῖον ἀνεκάλυψεν αὐτῷ τὰ πάντα·
διότι ἡμέραν τινα εὐρισκόμενος πρὸς ἐπίσκεψιν
φίλου εἰς τὰ περὶ τὸν Ἅγιον Λάζαρον εἶδεν
ἐξερχομένην ὀχήματός γυναικα νέαν, ἥτις ἀντὶ
νῆ ἐισέλθῃ εἰς Ἅγιον Λάζαρον παρὰ τῷ ὀπίω
κατῆλθεν, ἀφήσασα τὴν ἀμαξίαν διηρθύθη δρο-
μαίως πρὸς τὸ Κλυχὺ ἔνθα εἰσέδυσσε.

Ἐαναγνώριτας πῶς τὴν γυναῖκα ὁ κύριος Δ.
καὶ σκεφθεὶς ὅτι οἱ πτωχοὶ οὐκ προστατεύει δὲν
δύνανται νὰ κατοικῶσιν εἰς τοιαύτας συνοικίας,
ἠσθάθη τὴν ἀκτίνα τῆς ἀληθείας διαφωτίζου-
σαν αὐτὸν καὶ κατακαίουσαν ἀληθινότητα τὴν
καρδίαν του· προσέρχεται δίδει ἐν λουδοβικίῳ
εἰς τὸν ἀμαξήλατῆρα καὶ λατῶν θέσιν ἐν τῷ ὁ-
χήματι διεσθῆναι ἐνώπιον τοῦ Κλιχὺ ἔνθα
περιμένει ἐπὶ ὄρας ἐνάρας ὑψιστάμενος βασιλεὺς
τοῦ Ἄδου. Ἐπὶ τέλους ἡ κυρία ἐξέρχεται ἐλα-
φρῶς δὲ δὲ οὐκ ἀλλὰ συναντᾷ πρόσωπον πρὸς
πρόσωπον τὸν σύζυγον της ὅστις μανιώδης ρί-
πτεται δὲ ἐνὸς ἀλματος πρὸ αὐτῆς, μολίς ἔλα-
βε καρπὸν νὰ τῇ εἴπῃ· σὺ λοιπὸν ἡ ἀτιμὸς ἐ-
δώ; καὶ ἡ προσφιλὴς πάντοτε Δελφίνῃ ἐκβάλ-
λει φωνὴν γοερὰν ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἀναπίπτε
λειπόμενος καὶ θραύει ἐπὶ τινος πέτρας τὸ κρα-
νίον, μεταφέρεται οἰκαθε, ἀλλ' ἐκπνέει μετ' ὀ-
λίγον, μὴ ἀναλαβοῦσα τὰς αἰσθήσεις μετ' ὄλας
τὰς τοῦ ἱατροῦ προσπαθείας, ἀποφνηαμένου, ὅτι
ἡ πτώσις καὶ ἡ ρῆξις τοῦ κρανίου προεκάλεσε
αἱμορραγίαν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· ὁ δὲ Ἐρνέστος ὁ
ἐραστῆς ἀπαλλαγείσας τῆς φυλακῆς ἀπέθανε μετὰ
ἕντος τὸν βραδῆν τοῦ μαρμαροῦ θάνατον ἐγ-
κεκλεισμένος ἐντὸς Μονῆς τραπιστῶν (μοναχῶν
περιφῆμων διὰ τὴν σκληραγωγίαν των).

Εἶπομεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Κλιχὺ αἰχμαλωσία οὐ-
δόλως ἦτο αὐστηρὰ· ἀλλ' ἡ στερησις τῆς ἐλευ-
θερίας ἦτο διηνηκῆς μὲν καὶ λυπηρὰ τιμωρία
διὰ πάντας, ἀνυπότρος δὲ διὰ πολλοῦς. Καὶ ἐν
τούτοις γενικῶς τις ἐπιβεωρητῆς τῶν φυλακῶν
Μορῶ Χριστόφ ἐξεπλήττετο διὰ τὰ θείλητρα
τῆς φυλακῆς· ταύτης καὶ διὰ τὸν ἤμερον βίον
ὃν διάγουσιν οἱ ἐν αὐτῇ διατρίβοντες προνομιοῦ-
χοι.

Ἡ εἰκία Κλιχὺ ἔγραφεν ὁ κύριος γενικὸς ἐ-
πόπτης, ὅτε ἡ σωματικὴ κράτης διετέλει ἐν
δλη αὐτῆς τῇ ἀκμῇ· ἔχει ἐκτεταμένον κῆπον,
ἀνθη, τετράγωνα χλοάγοντα καὶ ἀθύρματα
ὑπὲρ τῶν πεφυλακισμένων, ἀέρα δὲ καθρὸν καὶ
ἄφρονον καὶ ἥλιον ἀνά πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους,
θέαν πρὸς πᾶσα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος λαμ-
πρὰν καὶ θύρας ἀνευ κλειθρῶν.

Ἐντὸς δὲ τῆς γλυκῆς προσμεδιώσεως ταύτης
διαμονῆς, ὁ πιστωτῆς τῶν Παρισίων φρονεῖ λίαν
ἀπλοϊκῶς ὅτι ἐγκλιεῖται τὸν χρεώστην του, θέ-
λει δυνηθῆ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ἀνταλλάξῃ

τὰς ἀνάς τῆς ἐγκλειστῆς ζωῆς, διὰ τῶν ἡδῶν ὡν
τῆς ἐλευθερίας. Μεγίστη ἀληθῶς ἀπλοϊκότης,
διότι ἡ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἀνά, ἐν τοι-
αύτῃ φυλακῇ, παρέρχεται ἀπειράκις γλυκυτέρας
τῶν ἡδῶν τῆς ἐλευθερίας, διὰ τὸν γινώσκοντα
νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ἐποφελῶς·
Ἀλλ' ὡς ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς Γενικὴ Ἐπόπτης
Διατίλοιπὸν δὲ ἀπαιτεῖς κατὰ τῶν εἰς ἀργίαν
καταδικασμένων τούτων δυστυχῶν, διπλὴν
ἄλλοιαν, ἵνα οὕτω τοὺς ἐξαναγκάσῃ πρὸς πλη-
ρωμὴν τῶν χρεῶν των, ἀφοῦ πρῶτον ἐξέκνω-
σας τὸ θαλάντιόν των; Ἀληθῶς κύριε Γενικὴ
Ἐπόπτης οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἰσὶν εὐτυχεῖς λίαν
εὐτυχεῖς, εὐτυχέστατοι, ὡς λίαν ὀρθῶς ὑπέλα-
θες αὐτούς· τοῦτο δ' ἀποδείκνυται ἀναμφι-
σβητήτως ἐκ τοῦ ὅτι τινὲς μὲν παρεφρόνησαν,
ἕτεροι δὲ ἠύποκτόνησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡδῶν
ἀς διαταλίξῃς παραθέτομεν δὲ παραδείγματα
τινα τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅπερ ἐπετεύχθησαν
κατὰ τῶν εὐτυχῶν τούτων διὰ τῆς κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἦττον μακρῆς ἐν τῇ εὐδαίμονι ταύτῃ
κατοικίᾳ διατρίβῃς.

Ἐπὶ τῷ Κλιχὺ αἰχμαλωσία οὐ-
δόλως ἦτο αὐστηρὰ· ἀλλ' ἡ στερησις τῆς ἐλευ-
θερίας ἦτο διηνηκῆς μὲν καὶ λυπηρὰ τιμωρία
διὰ πάντας, ἀνυπότρος δὲ διὰ πολλοῦς. Καὶ ἐν
τούτοις γενικῶς τις ἐπιβεωρητῆς τῶν φυλακῶν
Μορῶ Χριστόφ ἐξεπλήττετο διὰ τὰ θείλητρα
τῆς φυλακῆς· ταύτης καὶ διὰ τὸν ἡμερον βίον
ὃν διάγουσιν οἱ ἐν αὐτῇ διατρίβοντες προνομιοῦ-
χοι.

Ἐντὸς δὲ τῆς γλυκῆς προσμεδιώσεως ταύτης
διαμονῆς, ὁ πιστωτῆς τῶν Παρισίων φρονεῖ λίαν
ἀπλοϊκῶς ὅτι ἐγκλιεῖται τὸν χρεώστην του, θέ-
λει δυνηθῆ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ἀνταλλάξῃ

τὰς ἀνάς τῆς ἐγκλειστῆς ζωῆς, διὰ τῶν ἡδῶν ὡν
τῆς ἐλευθερίας. Μεγίστη ἀληθῶς ἀπλοϊκότης,
διότι ἡ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἀνά, ἐν τοι-
αύτῃ φυλακῇ, παρέρχεται ἀπειράκις γλυκυτέρας
τῶν ἡδῶν τῆς ἐλευθερίας, διὰ τὸν γινώσκοντα
νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ἐποφελῶς·
Ἀλλ' ὡς ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς Γενικὴ Ἐπόπτης
Διατίλοιπὸν δὲ ἀπαιτεῖς κατὰ τῶν εἰς ἀργίαν
καταδικασμένων τούτων δυστυχῶν, διπλὴν
ἄλλοιαν, ἵνα οὕτω τοὺς ἐξαναγκάσῃ πρὸς πλη-
ρωμὴν τῶν χρεῶν των, ἀφοῦ πρῶτον ἐξέκνω-
σας τὸ θαλάντιόν των; Ἀληθῶς κύριε Γενικὴ
Ἐπόπτης οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἰσὶν εὐτυχεῖς λίαν
εὐτυχεῖς, εὐτυχέστατοι, ὡς λίαν ὀρθῶς ὑπέλα-
θες αὐτούς· τοῦτο δ' ἀποδείκνυται ἀναμφι-
σβητήτως ἐκ τοῦ ὅτι τινὲς μὲν παρεφρόνησαν,
ἕτεροι δὲ ἠύποκτόνησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡδῶν
ἀς διαταλίξῃς παραθέτομεν δὲ παραδείγματα
τινα τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅπερ ἐπετεύχθησαν
κατὰ τῶν εὐτυχῶν τούτων διὰ τῆς κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἦττον μακρῆς ἐν τῇ εὐδαίμονι ταύτῃ
κατοικίᾳ διατρίβῃς.

Τὰς ἀφηγήσεις δὲ ἡμῶν ἐρανίζομεθα παρὰ
τῶν προγενεστέρων, ἀπανθίζοντες μετὰ μεγάλης
προσοχῆς καὶ ἀπογυμνοῦντες τὸν περιβλημάτων
δι' ὧν διεκόσμησαν αὐτὰς ἡ φαντασία· διότι
γνωρίζομεν ὅτι ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ ἀλήθεια οὐδέπο-
τε οὐδαμῶς εὐρίσκειται ἀπόλυτος, ὁ δὲ ἀναζη-
τῶν αὐτὴν πολλακίς λαμβανει τὸ ζῆζάνιον ἀντὶ
τοῦ αἴτου.

Περὶ τὰ τέλη τῆς Παλινορθώσεως· νεὸς τις
διπλωμάτης ἀκούουτος τῆς ἐν Παρισίῳ Σουη-
δικῆς Προσέβιας, ἔσχε τὸν δυστύχημα ν' ἀρέσῃ
εἰς τὴν σύμβιον ἑτέρου διπλωμάτου ἔξοχον κα-
τέχοντος θέσιν, ἥτις ἐγένετο καλλιῆς του.
Ἀλλ' ὁ σύζυγος γνωρίζων τὴν ἀρετὴν καὶ τι-
μιότητα τῆς ἀγνῆς συμβίου του, δὲν ἐδράδυνε
νὰ μάθῃ τὸ νέον τοῦτο κατόρθωμά της. Ἀλλ'
ἦτο ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Τελεϊράνδου ἀποφνηα-
μένου ὅτι ἀληθῆς διπλωμάτης εἶναι ὁ δυνάμενος
νὰ δεχθῆ καὶ λάκτισμα εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτοῦ,
χωρὶς οὐδόλους νὰ συνοφρωθῇ. Κατὰ τὸν κανόνα
δὲ τούτου οὐ μόνον οὐδόλους διεσῆτε πρὸς τὸν
νέον Σουηδὸν, ἀλλὰ καὶ ἐγένετο οἰονεῖ προστά-
της αὐτοῦ ὠθήσας αὐτὸν εἰς τινὰς χρηματιστι-
κάς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες προέβησαν μὲν τὴν
ἀρχὴν καλῶς, ἀλλ' ἐφεξῆς, μεταβαλλοῦσαι φέ-
σιν κατέστησαν τὸν Σουηδὸν, Κιλλεβίγ καλού-
μενον, χρεώστην πρὸς τὸν προστάτην του ποσοῦ
ἀνωτέρου τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων, ἅπερ
ἀδυνατῶν νὰ πληρώσῃ ἐνεκλείσθη ἐν τῇ Ἁγίᾳ
Πελαγίᾳ ἐγένετο δὲ ἡ πρώτη αὐτῆ τοῦ δράμα-
τος πράξις τῷ 1829.

Ἡ τοῦ Κιλλεβίγ θλίψις ὑπῆρξε μεγίστη,
διότι ὡς ξένος μὲν κατεδικάζετο εἰς φυλακίαν
ἀπεριόριστον ἑστερημένος δε παντὸς μέσου πρὸς
ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, καὶ μὴ διστά-
βητος ὅτι ὁ πιστωτῆς αὐτοῦ ἐμελλε πάντως ν'
ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναικὸς του, ἀ-
πέβαλε πᾶσαν ἐλπίδα παραμυθίας δυναμένης νὰ
προέλθῃ ἐξ ἐκείνης, καὶ ἀπηλίπισθη. Ἀλλ' ὁ
λαδὸς τῶν Παρισίων νικητῆς τῶν στρατιωτῶν
τοῦ Καρόλου, ἔθραυσε τὰς πύλας τοῦ Ἄδου ἐν

εὐστόχως ἀπεκάλεσαν Mont-de-Piété τῆς
ἀνθρωπίνης σαρκὸς, ὁ δὲ Κιλλεβίγ διέφυγεν ὡς
ἐκ θαύματος τὰς βασάνους ἀτελευτήτου αἰχμα-
λωσίας, καὶ ἐγκατέλιπε τὴν Γαλλίαν· ἀλλὰ δε-
δεσμευμένος ὑπὸ τοῦ ἐρωτος πρὸς τὴν γυναῖκα
ὑπὲρ ἧς τοσαῦτα ὑπέστη κατέφυγεν εἰς Βρυξέ-
λας, ὅθεν ἔδωκεν εἰδήσεις εἰς τὴν ἐρωμένην του.

Ἐνῶ δὲ περιέμενον ἀπάντησιν τινα παρή-
γορον μέλλουσαν νὰ ἐνσταλάξῃ αὐτῷ τὴν
τῶν βασάνων του λήθην, τὰ ὄργανα τοῦ δεσπο-
τισμοῦ, οἱ προδότες, οἱ παρασίτοι τῶν βασι-
λικῶν ἀντιθαλάμων καὶ τοῦ κλήρου, ἅπαντες
οὗτοι οἱ κρηνησ οἱ ἐκ τῶν ὑδρῶν καὶ τοῦ
αἵματος τοῦ λαοῦ ἀποζῶντες, ἤρξαντο ἀνα-
συγκολλῶντες τὰ βάκη τῆς ὑπεργῆρου καὶ
ἀπομεμωραμένης μοναρχίας ἧς ἄπασαι αἱ
πράξεις φέρουσι τὴν σφραγίδα τοῦ γήρως καὶ
τῆς βλακειας.

Ἐκ τῶν πρώτων δ' αὐτῆς ἔργων ἦν καὶ ἡ
ἀνανέωσις τῆς σωματικῆς κρατήσεως· τότε
μεταξὺ τοῦ διπλωμάτου οὐτις τὸ ὄνομα
καίμενος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καλάμου ἡμῶν ἀ-
ποσιωπῶμεν καὶ τῆς συμβίου του ἔλαβον χώ-
ραν τὰ ἐξῆς.
«Κυρία γνωρίζετε ποῦ εἶνε ὁ Κιλλεβίγ.
— Τί ἐνοεῖτε μὲ τοῦτο Κύριε.
— Ἐνωῶ ὅτι ἐνωῶ... Ἡ ἐνοχος διαγω-
γή σας μοι εἶνε πρὸ πολλοῦ γνωστὴ, φέρω
τεκμήρια ἀναμφισβήτητα τῆς ἐνοχῆς σας, ἀ-
πόκειται δὲ εἰς ἐμὲ νὰ ἐνεργήσω τὴν ἐπὶ μοι-
ρισμὸν τῆς τε περιουσίας καὶ τοῦ σώματος,
τοῦθ' ὅπερ θέλει σὰς καταρρίψῃ ἐπὶ τῆς κο-
πρίας, διότι εὐκόλως θὰ σὰς ἀποδώσω τὴν μι-
κρὰν προικα καὶ ἐπαρκῶσαν μολίς εἰς τὴν ἀ-
πότισιν τῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας θέλετε ὑπα-
στή· βλέπετε ὅτι ὀμιλῶ καθαρῶς καὶ ἀνευ
περιστροφῶν.
— Εἶνε φρικτὸν τοῦτο κύριε, βεβαίως πρὸ
πολλοῦ ἐμελετήσατε τὴν τρομερὰν ταύτην προ-
δοσίαν.
— Κυρία. Εἶπον, ὅτι δύναμαι νὰ πράξω
καὶ θὰ τὸ πράξω· ἐν δὲ μόνον μέσον ἔχετε
δυνάμενον καὶ τὴν συγχώρησίν σας νὰ προκα-
λέσῃ καὶ τὸ παρελθόν σας νὰ παραπέμψῃ εἰς
λήθη. Ἐπειδὴ ἐλάβετε ἐπιστολὴν του, καὶ
περιμένει ἀπάντησίν σας, θὰ τῷ ἀπαντήσητε
καθ' ὑπαγόρευσίν μου.
— Ὡ ποτέ.
— Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶνε τὸ μόνον τῆς
σωτηρίας σας μέσον, δὲν εἶμαι ἄρχων τοῦ με-
σαιῶνος ἵνα θρασύσω τὴν χεῖρα σας ἐντὸς τῆς
σιδηρᾶς μου χειρὸς· μοι ἀρκεῖ ἡ κοινὴ δικαιο-
σύνη πρὸς ἱκανοποίησιν... Σὰς παραχωρῶ δύο
λεπτά πρὸς σκέψιν.
Ἐνώπιον τοῦ ἀμελιλικτοῦ δημίου της, ἡ
γυνὴ ὑπέκυψε, μόνον περὶ τῆς σωτηρίας της·
σκεπτομένη, ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ μετὰ
βαθέος στεναγμοῦ, ὑπαγορεύσατε· εἶπε, ὁ δὲ
σύζυγος ὑπαγόρευσε.
«Περιλημένε μοι. Ὁ δρίζων αἰφνιδίως με-
τεβλήθη ὁ σύζυγός μου ἀνεγνώρισε τὴν ἀπά-
την του, σὰς ἀποδίδει τὴν φιλίαν του, καὶ ἐ-
πιθυμῆ μετ' ἄσσης καὶ ἐγὼ ζωηρότατος νὰ σὰς

ἐπαιδιῇ. Ἐλθετε φίλτατε Κιλλεβίγ, ἵνα μοι
κομίσαστε τὴν λήθην τῶν τῆς ἀπουσίας βασί-
νων! Ἡ ἐπιστολὴ ὑπογραφεῖσα ἐστάλη, ὁ δὲ
Κιλλεβίγ ἀνεσκιρτήσεν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἔσπευ-
σε πρὸς τὴν γυναῖκα ἣν ἠγάπα· ἀρπικόμενον
τὸν ὑποδέχθησαν φιλοφρόνως, ὁ δὲ ἀρχαῖος
προστάτης του τὸν ἐκράτησεν πρὸς δεῖπνον.
Φειδῆρης ὑπὸ τῆς χαρᾶς δὲν ἠνόησε τὴν στη-
θεῖσαν αὐτῷ παγίδα, εἰ καὶ παρετήρησε τὸ
θλιδερὸν τῆς ὠραίας του φίλης ἦθος. Ἀλλ' ἡ

μενον και δραζόμενος πλατείας μαχαίρας εκει που πλησιον κειμένη, ετράπη εις φυγήν, και εδύθηεν αυτην εις το στήθος του, πριν η φθάσσει να τῆ τὴν ἀραιρέσωσι. ἦν δὲ νεκρὸς ὅτε τὸν ἐσήκωσαν.

Ἀποσιωπῶμεν πληθὺν ἑτέρων αυτοκτονιῶν, αἵτινες ἔμειναν και μένουσιν ἄγνωστοι ἕνεκα τῆς ἀσημάτῃτος τῶν προσώπων ἄτινα προὔτιμψαν τὸν θάνατον τῆ; αἰχμαλωσίας; τῶν τοιούτων δυστυχιῶν ἡ ζωὴ ἅπασα δύναται νὰ περιληφθῆ εἰς τρεῖς ἀληθῶς λέξεις τὰς ἐξῆς. γέννησις, βίωσις και θάνατος; οἱ δὲ φιλόανθρωποι ἡμῶν, διασαλπίζουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ἐναντιον. Ἀλλῶς ἔχομεν μεγαλοπρεπῆ και πολυδάπανα φιλοανθρωπικὰ καταστήματα, ἀλλ' οἱ ἀνώτεροι αὐτῶν ὑπάλληλοι ἀπέρχονται πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν δυστυχιῶν αὐτῶν ἐφ' ἀμάξεις. . . . ὥστε ἔχομεν πηγὰς, ἀλλὰ στεῖρα, μόλις ἡμέραν παρ' ἡμέραν παρεχούσας ὀλίγον ὕδωρ, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίσει πάντες οἱ διψῶντες. . . . τοῦτο δ' ἀποδεικνύει ὅτι ζῶμεν ἐν κόσμῳ κρείττονι πάντων.

Ἡ σταθερὰ και ἀκατάπαυστος ιδέα πάντων τῶν πεφυλακισμένων εἶναι ἡ δραπέτευσις. Ἀλλ' ἐκ τοῦ Κλιγῦ ὀλίγα συνέβησαν τοιούται ἡ και τὰ πρὸς τοῦτο μέσα φαίνονται εὐπροσιτώτερα ἢ εἰς τὰς λοιπάς φυλακὰς. Ἐκ τῶν ἐπισυμβασῶν δὲ δραπετεύσεων ἀναφέρομεν τὴν ἐξῆς.

Παρὰ τὴν φυλακὴν τοῦ Κλιγῦ κείται ὁ κῆπος τοῦ Τιβολι συνήθως ἄλλοτε ἐνευκτηρίον τῆς φιλεόρτου τῶν Παρισίων νεολαίας ἡ δὲ μουσικὴ, ὁ θόρυβος τῶν διαχύσεων, οἱ εὐθυμοὶ γέλωτες, και αἱ τῶν ποτήριων συγκρούσεις κῦξανον τὰς βασάνους τῶν ἐγκλειστων και διήγειρον ὀλεθρῶς τὴν φαντασίαν των.

Κυριακὴν τινα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1836 ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν χώρῶν, και τῆς διὰ πυροτεχνημάτων ἐξαπτομένης ἐπὶ μάλλον γενικῆς διαχύσεως, δύο νέοι ἴσαντο παρὰ τὸν τοίχον ἐντὸς τοῦ κήπου, ἐπὶ δὲ τῶν σιδηρῶν κιγκλιδίων ἐνὸς τῶν κελλιῶν ἐφαίνετο οἶονε προσκολλημένους τρίτους ἐγκλειστος, ὅτινες συνωμῶνον μεταχειριζόμενοι γλῶσσαν ὄλων συνθηματικὴν και μόνους αὐτοὺς καταληπτῆν ἕνεκα τῶν περιφράσεων, και τῆς δι' ἄλλοιῶν ὀνομάτων ἐπικλήσεως τῶν πραγμάτων τὴν ἐπαύριον δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν σφαῖρα ριπθεῖσα ἀνωθεν τοῦ τοίχου ἔπεσε, διελευσάσα τὰς κιγκλίδας, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πεφυλακισμένου, ὅστις λαθὼν αὐτὴν ἔσυρε τὸ ἐξαρτημένον σχοινίον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἕτερον ὑπῆρχε χονδρότερον προσηλωμένον μετὰ δεσμίδος ρινῶν ἐκ τοῦ καλλιτέρου χάλυθος; νύκτα δὲ τινα τρικυμιώδη και σκοτεινὴ καθ' ἣν βροχὴ κατέπιπτεν ραγδαία, οἱ μὲν σκοποὶ περιωρίσθησαν ἐν τοῖς κρηπίσμασιν, ὁ δὲ δοῦπος τῆς βροχῆς και ὁ κρότος τῶν βροντῶν κατέπνιγον τὸν βρυγμὸν τῆς ρίνης ἐπὶ τῶν κιγκλιδίων τῶν ὁποίων μία ἀπεκόπη εὐκολώτατα προσδέσας δὲ τότε ἀσφαλῶς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σχοινίου ἐπὶ τῶν σιδηρῶν, και περιπτυσάμενος αὐτὸ, ἐνῷ οἱ σύντροφοὶ του ἔξωθεν εἶχον ἤδη δέσει τὸ ἕτερον ἄκρον ἐπὶ τῶν κλάδων

δένδρου, ἐξετέθη θαρραλέως εἰς τὸ διάστημα και ὀλισθήσε μέχρις αὐτῶν ἀβλαβῆς. Τὴν δὲ ἐπαύριον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ πιστωτοῦ τοῦ ἐπι κοιμμένου, πρῶτος αὐτὸς τὸν ἀφύπνισεν, ὑπολαμβάνοντα κατ' ἀρχὰς ὅτι ὄνειρεύεται και ὅτι τὸ φάσμα τοῦ χρεώτου του παρίσταται ἐνώπιόν του; ἀλλ' ἐπὶ τέλους συνελθὼν και γνωρίσας τὴν πραγματικότητα.

« Ἀχ. ἄ! τῷ εἶπε γηθοσύνως, ἀγαπητὴ φίλε ἐπληρώσατε τὰ χρέη σας; . . . ἐκίματε τὴν καλλιτέραν δουλειὰ; σὰς συγγαίρω εὐλικρινῶς.

— Τὰ χρέη μου, ἀπεκρίθη ὁ χρεώστης μετὴν μεγαλητέραν ἀπάθειαν, θὰ εἶχον ἴσως τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὰ πληρώσω, ἀν εἶχον ἰκανὰ πρὸς τοῦτο; ἀλλὰ δὲν μοι ἐπιτρέπεται μήτε νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου. Βραδύτερον, πολὺ βραδύτερον ἴσως ἡ τύχη εἶναι τὸσον ἰδιότροπος, ὥστε οὐδῶλως ἀπίθανον, ἡμέραν τινα νὰ μοι καταπέσῃ ἀπροσδοκῆτως ἐξ Οὐρανοῦ, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἕτησιὰ μεγάλην.

— Πῶς! δὲν ἐπληρώσατε; και πῶς εὐρίσκεισθε ἐδῶ;

— Ἀπλούστατα, διότι ἐπεθύμησα πρῶτος ἐγὼ νὰ σὰς φέρω τὴν καλὴν εἰδήσιν. . . ὁ πιστωτὴς ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως πως; ὁ δὲ χρεώστης τῷ εἶπε.

— Ἀκούσατέ με ἡσύχως; σὰς χρεωστῶ δέκα χιλιάδας φράγκα.

— ὦ! μετὰ τῶν τόκων, τῶν ἐξόδων, και τῆς μέχρι τούδε διατροφῆς σας εἶναι περισσότερα.

— Θέσωμεν ἕνδεκα χιλιάδας, δώδεκα ἀν θέλετε; τοῦτο δὲν βλάπτει; θὰ πληρωθῆτε ἀνελλιπῶς; με γνήσια και ὠραία νομίσματα.

— Ἀλλὰ πότε!;

— Ὅταν θέλητε. . . ἀλλ' ἀκούσατέ με πρὸς Θεοῦ. . . Σὰς εἶπον περὶ καλῆς εἰδήσεως και ἰδοὺ αὐτὴ ἄ. ἔμεινον ἐν τῇ φυλακῇ δὲν ἠθέλητε λάβει οὐδὲ ἐν ἐκ τοῦ δέρματός μου σολιδίον ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἠθέλητε με διατρέφει ἐπὶ πέντε ὄλα ἔτη, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐβασάνιζεν ὡς σκώλης τὴν καρδίαν σας; τοῦτο σκεπτόμενος ἀπεφάσισα νὰ ἐξέλθω μὴ ζητήτας παρ' οὐδενὸς; τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. . .

« Ἀ! κκοῦργε ἐδραπέτευσας. . .

— Τόσον τὸ καλλίτερον δι' ὑμᾶς; διότι τώρα ἀντὶ πιστωτοῦ ἀναξιοχρέω, ἔχετε πιστωτὴν πλήρη; ἔχοντα τὸ ταμίειον. Ὁ δειθυντής τῆς; οἰκίας ἐν ἣ με ἐνεκλείσατε, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὰ ἀνθρώπινα ἐνέχυρα, τὰ εἰς τὴν ἐπιτήρησιν αὐτοῦ ἐμπιστευόμενα; ὀφείλει δὲ νὰ τὰ παρουσιάσῃ, ὅταν τῷ ζητηθῶσιν, ἄλλως ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἀντ' ἐκεῖνον οἷτινες ἕνεκα ἀμελείας του ἐδραπέτευσαν. Τώρα τὸ πρᾶγμα τελειοῖται ἀφ' ἐκτου; θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ἐξάρτερον δειθυντὴν νὰ σὰς πληρώσῃ τὸ ποσὸν ὅπερ ἀναπαρίστων παρ' αὐτῷ; ὁ νόμος πρὸς τοῦτο εἶναι σαφῆς, τὸ δὲ δικαστήριον ἐπεκύρωσεν ἤδη τὰ τοῦ πιστωτοῦ δικαιώματα; πρέπει ἄρα ὁ δικαστὴς; νὰ πληρώσῃ και θὰ προτιμήσῃ τοῦτο ἀντὶ τοῦ θορύβου ὅστις δύναται νὰ τῷ προξενήσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς θέσεώς του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ πιστωτὴς, ὠραία ιδέα; — Εἰς ὑμᾶς τὴν ὀφείλω, διδάσκαλε, διότι τοιαῦται ιδέαι εἰσέρχονται μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ με ἐφιλοξενήσατε. . . . Τὸ πρᾶγμα εἶναι σαφῆς δὲν ἔχει οὕτω;

— Τόσον σαφῆς ὥστε σπεύδω παρὰ τῷ κλητῆρι μου, διὰ νὰ σφυρηλατήσω ζεστό τὸ σίδηρον.

— Μὴ βιάζεσθε δὲν τὰ εἶπα ὄλα.

— Ἐξακολούθει; ἀφοῦ ἔχω εἰς τὸ χέρι τὸν Δειθυντὴν δὲν μοι μέλει.

— Πρέπει ὅμως νὰ με ἀκούσητε. Ὁ Δειθυντὴς θὰ σὰς πληρώσῃ, διότι δὲν εὐρίσκομαι ὑπὸ τὰ κλειθρὰ του, και διότι δύναμαι νὰ προφυλαχθῶ οὕτως ὥστε νὰ μὴ συλληφθῶ, και τοιοῦτοτρόπος χάνει δώδεκα χιλιάδας φράγκα; ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι ἐκ νέου συνελήφθη; τότε δὲν σὰς ὀφείλει τίποτε.

— Διάβολε! ἀλήθεια λέγεις!

— Τοῦτο εἶναι φανερόν ὅπως και ὅτι δύο και δύο κάμνουν τέσσαρα; πρέπει λοιπὸν πρὸς τὸ συμφέρον σας, νὰ μὴ δυνηθῶν νὰ με συλλάβουν, και πρὸς τοῦτο εἶνε ἐπάναγκες, ἀφήσα; τοὺς Παρισίους νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Βελγικὴν λόγου χάριν, πρᾶγμα λίαν ὀχληρὸν ἄλλῶς.

— ὦ! ἔχουν τόσην καλὴν μίαν.

— Ναί ἀλλὰ δὲν ἔχουν οἶνον, και ὁ καμπανίνης τιμᾶται δέκα πέντε φράγκα ἡ φιάλη! . . . ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ὅθεν ἔρχομαι εἰς τὴν πρότασιν μου; θὰ μὴ δανείσητε χίλια φράγκα περὶ τῶν ὁποίων θὰ σὰς δώσω ἀπόδειξιν ἰσχύουσιν ὡς και ἡ πρώτη σήμερον δὲ ἀναχωρῶ διὰ τὰς Βρυξέλλας.

— Χίλια φράγκα! !! ἀλλὰ τότε ζητεῖτε νὰ με ἐγγάλητε τὰ μάτια μου;

— Δὲν εἶμαι τόσον ἀπάνθρωπος, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι μένων ἐδῶ θὶ συλληφθῶ μετὰ δύο ἡμέρας και τότε ὁ δειθυντὴς σὰς διαφεύγει και δὲν λαμβάνετε τίποτε.

— ὦ Θεέ μου. . . με ἐπιτρέπετε τοῦλάχιστον νὰ σὰς ἐπιβιάσω εἰς τὴν ἄμαξαν;

— Ἐξ ὅλης καρδίας; τότε ἄγωμεν νὰ προγευματίσωμεν. Εἰς τὰς πέντε ἀναχωρεῖ τὸ ταχυδρομεῖον και θὰ τὸ καταρθάσωμεν.

Μετὰ πολλοὺς στενογμούς ὁ πιστωτὴς ἔδωκε τὰ χίλια φράγκα ὡς ἔλεπόν ἐν αὐτοῖς τὴν σωτηρίαν του, ὁ δὲ εὐρυῆς χρεώστης εἰς τὰς πέντε ἐπέβη τοῦ ταχυδρομεῖου. Ἀλλ' εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν καταβάς ἔσπευτε πρὸς τοὺς Παρισίους; μετέβη παρὰ τῷ Δειθυντῇ τῆς φυλακῆς, ἐξείθεσε αὐτῷ οὐ μόνον τὸν τρόπον τῆς ἀποδράσεως, ἀλλὰ και τὰ μέτρα ἅπερ ἔλαβε, και ὅτι δειθυνόμενος πρὸς τὰς Βρυξέλλας ἐπανῆλθεν ἵνα τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέσιν τοῦ νὰ πληρώσῃ εἰς ἕνα τοκογλύφον 13 χιλιάδας φράγκα.

Ὁ Δειθυντὴς συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐνετυπώσεως πρῶτον μὲν συνεχάρη τὸν δραπέτην διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός του, ἔπειτα δὲ τὸν προσεκάλεσε εἰς γυῖμα, εἰς ὅπερ παρεκάθησαν εὐχαριστημένοι και γελῶντες διὰ τὴν μέλλουσαν τοῦ πιστωτοῦ βάσανον.

Οὕτως διανοούμενος ὅτι οὐδεμία οὐδῶλως

ἐπετρέπετο αὐτῷ βραδύτης, διότι ἐθεώρει λίαν πιθανὴν τὴν ἀνασφάλην τοῦ χρεώτου του, ἢ τὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἑλλείψεως διαβατηρίου, ἔδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ὁ Δειθυντὴς τὸν ὑπεδέχθη λίαν φιλοφρόνως.

— Φίλιτάτέ μοι κύριε, εἶπεν ὁ τοκογλύφος; εἰσερχόμενος, λυπούμαι πολὺ διὰ τὸ ἐπισυμβᾶν εἰς ὑμᾶς δυστύχημα, ἀλλὰ. . .

— Ποῖον συμβᾶν ἐννοεῖτε παρακαλῶ;

— Βεβαίως! τὸ πουλὶ τὸ ὁποῖον ἐνεκλείεται εἰς τὸν κλωθὸν σας ἀπέπτη, και ἐννοεῖτε ὅτι ἀναγκάζομαι νὰ ζητήσω τὰ ἐπικεκρωμένα δικαιώματά μου.

Μένουν εἰς βάρος σας 12,000 φράγκα και τοῦτο ἀληθῶς με καταλυεῖ.

— Μὴ στενοχωρεῖσθε διὰ τὸτον μικρὰ πρᾶγματα.

— Πῶς! μικρὸν πρᾶγμα ὀνομάζεται 12,000 φράγκα; τότε χαίρω πολὺ διὰ τὴν καλὴν σας διάθεσιν.

— Ἄς ἰδῶμεν. . . εἰσθε βεβαίως ὅτι ὁ χρεώστης σας ἐδραπέτευσε;

— Πλέον ἢ βεβαίως; διότι εἶχε τὴν τὸλμην νὰ ἐλθῇ παρ' ἐμοῦ, ἐνῷ ἀκόμη εὐρισκόμην εἰς τὴν κλίνην.

— Και δὲν τὸν συνελάβετε ἐλθόντα παρ' ὑμῖν;

— Μπράβο! ὅταν τις πληρῶν διὰ νὰ κάμνουν ἄλλοι τοῦτο, μοι φαίνεται ὅτι δὲ χρεωστῆ νὰ τὸ κάμῃ ὁ ἴδιος.

— Λοιπὸν καλέ μου Κύριε ἐκοιμάσθε ἀκόμη, ὅτε ἐνομίσατε ὅτι ἐβλέπετε; βεβαίως κακὸν ὄνειρον, και ἴσως χρυσοῦν εἰς βάρος μου σὰς ἐτάραξε; ὁ ὀφειλέτης σας εἶνε ἐδῶ, διάγει καλῶς και εἶμι ὑπερβεβαίως ὅτι θὰ ἐμνηστικᾶ και ἐάν τὸν ἠναγκάζετε νὰ ἐξέλθῃ.

— ὦ τοῦτο εἶνε πολὺ.

— Οὕτως ἔχει Κύριε και δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε!

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ Δειθυντὴς ἤνοιξε τὴν θύραν, δι' ἣς ἀπὸ τοῦ γραφείου εἰσῆρχετο εἰς εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὁ δὲ πιστωτὴς εἶδε τὸν χρεώτην του, ἐκπίνοντα ποτήριον καμπανίτου.

« Ἀχ! ἐβρυχήθη ὁ τοκογλύφος, προδοσία! . . . συνενοήθητε; θὰ διαμαρτυρηθῶ.

— Και ἐγὼ ἐπίσης εἶπεν ὁ Δειθυντὴς; θὰ καταθέσω παράπονα, συνενοχῆς; πρὸς ἀπόδρασιν, μετὰ διαρρήξεως και ἀναρρηχέσεως, περιστάσεων ἐνοχοποιητικῶν περὶ τῶν ὁποίων εἰσθε ὑπεύθυνος.

— Ἐγὼ, ἐγὼ συνένοχος ἀποδράσεως;

— Δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι ἐχορηγήσατε χίλια φράγκα ὡς ἐξοδα διὰ τὴν εἰς Βρυξέλλας καταφυγήν.

— Κύριος οἶδε ὅτι ἐδάνεισα τὰ χρήματα ταῦτα τιμῶς και ἐν τάξει.

— Βεβαίως; ἐλπίζων νὰ τὰ λάβητε ἐκ θυλακίου εἰς τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν ἐθέσατε. . . Πλὴν τελειώσατε παρακαλῶ; ἐτελειώσα τὴν ἀνάκρισίν μου και ἐπιθυμῶ νὰ μὴ λείπη τίποτε.

— Ἀκούσατέ μου εἶπε τότε και ὁ ὀφειλέ-

της; γνωρίζετε ὅτι ἡμέραν τινα θὰ εἶμαι πλούσιος.

— Γνωρίζω ὅτι ὁ πατήρ σας εἶνε δις ἢ τρεῖς ἑκατομμυριοῦχος; ἀλλ' εἶναι ἐξήκοντα ἔτη, και ἕκαστος γνωρίζει πῶς οἱ τῆς τοιαύτης ἡλικίας προσκολλῶνται εἰς τὴν ζωὴν.

— Τόσον τὸ καλλιτέρον; τοῦτο θὰ σὰς ἀναγκάσῃ ἐπίσης νὰ οἰκονομητε διὰ τὰς γηραϊὰς ἡμέρας σας. Ἐν τοσοῦτῳ σὰς προσφέρω ἐπιτροπείαν ἐπὶ τῆς μελλούσης περιουσίας μου, ἄνευ εἰσπράξεως ὅμως τοῦ ποσοῦ ὅπερ διατεῖσθε; μεν ὅτι μοι ἐδανείσατε, δὲν ἔλαβον ὅμως μήτε τὸ ἦμισυ.

— Και ἐγὼ εἶπεν ὁ Δειθυντὴς ἐάν παραδεχθῆτε τὴν πρότασιν, καιὼ τὴν ἀνάκρισίν μου. Διότι αἱ κιγκλίδες ἐδιωρθώθησαν τὸ σχοινίον ἐξηφανίσθη, θὰ ἀρῆθῃ ἡ φυλάκισις και οὐδεὶς θὰ ἔχη παράπονον.

Οὕτω δὲ τῇ βοήθειᾳ τοῦ φόβου ὁ πιστωτὴς ἐδέχθη τὴν προταθεισαν συμφύρησιν, οἱ δὲ τρεῖς φίλοι ἀπεχωρίσθησαν ἰκανοποιημένοι.

Μετὰ τινα ὅμως ἔτη ὁ περὶ οὗ λόγος ὀφειλέτης παρακαθήμενος ὡς μέλος ἐπισήμου νομοθετικοῦ σώματος; ἐψήφισε ὑπὲρ τῆς ἀνανεώσεως τῆς σωματικῆς κρατήσεως, καταργηθείσης τῆς 1848. . . Ἄς εἴπωσιν ἢ ἡμῖν ὅτι τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα και σωφρονίζουσι.

Ἐνταῦθα συμπληροῦμεν τὴν ἱστορίαν τῶν φυλακῶν τῆς Γαλλίας. Θεωροῦμεν δὲ αὐτὴν ὡς μικρὰν ἄρσιν, γωνίας τινὸς παραπετάματος τοῦ καλύπτουτος τὴν ζωὴν και τὴν ἱστορίαν ἐκάστου ἔθνους.

Τὸ δὲ γαλλικὸν ἔθνος ἀφοῦ δι' ἐπιστημονικῶς συντεταγμένον ἱστοριῶν παρ' ἀνδρῶν σοφῶν και ὅσον ἐφικτὸν τῷ ἀνθρώπῳ ἀμερολήπτων και, δι' ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, ἐπεχείρησε νὰ ἐκθέσῃ και διαφωτίσῃ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν βασάνων, δι' ὧν σκληρῶς δοκιμασθῆν ἐφθασεν εἰς τὸν κλιβανὸν τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως, ἐξ ἣς μετὰ ἕδεκα ὄλων ἑτῶν φρικτὰς δοκιμασίας ἐξῆλθεν ἀπηλλαγμένον τῶν μεσαιωνικῶν προλήψεων και τῶν ἀτιμωτικῶν διὰ τὸν ἀνθρώπων προνομίων, και ἐνετύπωσεν εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν πνεῦμα ὄψιν και κίνησιν ὄλων νέαν, δὲν ὄνησε νὰ προγματευθῇ και τὴν ἱστορίαν τῶν φυλακῶν του τῶν καθημερινῶν τούτων ὀργάνων τῆς πορείας τῶν βασάνων, ἐξ ὧν ἐρανισθέντες ὀλίγα τινα προσφέρομεν εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας ὡς; σελίδα τοῦ ἰδιαίτερου βίου τοῦ ἱποποτικοῦ τούτου ἔθνους τῶν Γάλλων.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Π. ΦΩΚΑΣ.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἰταλικου.)

Κατὰ τὸ 1872 δύο νέοι και τολμηροὶ Γάλλοι περιηγηταί, ὁ κόμης Μάρς φυσιολόγος, και ὁ μαρκήσιος Κομπιέννης, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξερευνήσωσι τὸν ροῦν ποταμοῦ ἀναφερομένου μὲν κατὰ τὸ 1759 ὑπὸ τοῦ Δε-Σιαλλοῦ, ἀλλ' οὐτινος

ἡ πορεία διαμένει εἰσέτι ἄγνωστος, ἡ τουλάχιστον ἀνακριβὴς διὰ τὴν γεωγραφικὴν ἐπιστήμην. Οὗτος δὲ εἶναι ὁ Ὀγοούης, ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ὅστις ἐκβάλλει παρὰ τὴν γαλλικὴν ἀποικίαν τοῦ Γαβῶν.

Τῇ 9 Ἰανουαρίου τοῦ 1874 οἱ ἡμέτεροι περιηγηταί εὐρίσκοντο ἤδη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀφρικῆς, και συνέδεσαν φιλιαν μετὰ τοῦ μαύρου βασιλέως Ρενοκέ, τυφλοῦ μὲν ἀλλὰ πνευματώδους ἀνδρός, ὅστις ὑπεσχέθη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ κατὰ τὴν ἐκδρομὴν των μετὰ τριάκοντα ἐκ τῶν μαχητῶν του. Ἡ φυλὴ δὲ αὐτὴ ἦν ἡ τῶν Ἰνέγκας. Ἡ ἀποστολὴ συνέκειτο ἐκ τῶν τριάκοντα τούτων μετὰ τοῦ βασιλέως και τοῦ μεγάλου ἱεροφάντου του ἡ μάγου, ἐπικαλουμένου Ὀργανγάζα, και ἐκ πενήκοντα μαύρων Γάλλων; ἐκτὸς τῶν δύο ἡμετέρων περιηγητῶν Ἀπαντες οὗτοι ἐπέβησαν ἐπὶ πέντε περογῶν.

Αἱ πρῶται τῆς ἀποδημίας ἡμέραι ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς. Ἀνέβαινον τὸν ποταμὸν θεώμενοι τὰς ὄχθας του κεκαλυμμένας δασῶν και πεποικιλμένας διὰ λοφίσκων κατὰ δὲ τὴν 16 Ἰανουαρίου συνήνηθησαν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης μέγα χωρίον τῆς φυλῆς τῶν Βακαλέσων, ὅπου ἔξ ἠδυνήθησαν νὰ διανυκτερεύσωσιν. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου τὰ χωρία διεδέχοντο ἄλληλα, οὐδεμίαν κακοπραγίαν προξενούντα τοῖς περιηγηταῖς, ἐκτὸς τῆς ἐξαιτήσεως τοῦ τῶν διοδίων φόρου. Ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀκάτας Ἐδιέθς προσεπάθησε νὰ παρακωλύσῃ αὐτοῖς τὴν διόδον, ἀλλ' οὗτοι οὐχ ἤττον διεβήσαν δι' ἐνόπλου βίας.

Μετὰ τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ὀκάτας τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ ἐγένοντο τοσοῦτον ταχεὰ και ὀρμητικὰ, ὥστε ἐδεῖτο ἅπασα ἡ δεξιότης τῶν μαύρων κωπηλατῶν, λίαν ἄλλως τε ἐξωκειωμένων πρὸς τὴν τοιαύτην ἀσκήσιν, ὅπως δυνηθῶσι νὰ θριαμβεύσωσιν. Ὑπὲρ μὲν καταρράκτης παρ' ὀλίγον ἐδύθιζε τοὺς περιηγητάς, ὅτε δὲ δῖναι ὀρμητικὰ ἠπέλιον νὰ παρασύρωσιν αὐτοὺς ἐν ταῖς ἀβύσσοις των. Τοὺς δὲ σκοπέλους, ὑφ' ὧν ὁ ποταμὸς ἐστι κατεσπαρμένος, ἀπέφευγον τῇ βοήθειᾳ μακρῶν κοντῶν, και ἐνίοτε ἐδεῖ νὰ σύρῃσι διὰ σχοινίων τὰς περόγας ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων προσκομμάτων, ἄτινα ἡ φύσις ἐφαίνετο πολλαπλασιάζουσα.

Τοιοῦτοτρόπως διήλθον τὴν χώραν τῶν Ἰαλιμπούκων, και ἐφθασαν τῇ 21 Ἰανουαρίου εἰς χωρίον τῶν Ἀπίγκων, λαοῦ εὐαγώγου και ἐργατικοῦ. Ἀλλ' ἐγίνωσκον ὅτι τὰ χείρονα ἔμελλον ν' ἀναμένωσι παρὰ τῶν Ὀσυέβων, ἀνδρῶν φιλοπολέμων και ζηλοτύπων κατὰ παντὸς ξένου.

Ο σταθμός ούτος ιδρύθη κατ' αρχάς υπό του κ. Γιόγκ, αξιωματικού του αγγλικού ναυτικού, ή δὲ διοικήσεις αὐτοῦ περιήλθεν ἀλλοδιδοδύως εἰς τὸν σεβάσιμον Στιούαρτ καὶ κατόπιν τούτου εἰς τὸν σεβάσιμον ἐπίσης Δώος.

Ο πληθυσμὸς αὐτοῦ, συγκεντρωσθεὶς καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν ἐκ μαύρων, ἀνέρχεται ἤδη εἰς τετρακοσίους περίπου, οἵτινες ὁσμῆραι προοδεύουσιν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐκπολιτίσεως. Συνεστήθησαν ὡσαύτως καὶ σχολεῖα αὐτόθι· περιττὸν δὲ κρίνομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ Σκῶτοι ἱεραποστόλοι κατήχησαν τοὺς ἰθαγενεῖς ἐκείνους ἐποικίους εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Τὸ ἔργον τῶν ἱεραποστόλων ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε χρησιμώτατον ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ κατὰ τὰς ἀποκέντρους ἐκείνας χώρας, ὅπου ἡ φύσις ἐπεδαφίλειυσεν ἀφθόνως τὰ πολυτιμώτερα αὐτῆς, δῶρα. Γ. Μ. Κ.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ἡμετέρου στόματος. — Ἐβ-
χόμεν τῷ ὄντι ἐν τῷ στόματι ἡμῶν τοιοῦτους; — Μάλιστα, ἀποκρίνεται ἡμῖν τὸ μικροσκο-
πιον, καὶ, πλῆθος ἀναριθμητὸν ζῶσι δὲ, αὐξάνουσι καὶ πολλαπλασιάζονται μετὰ καταπλη-
κτικῆς ταχύτητος καὶ γονιμότητος.

Τὰ ἀδαρῆ καὶ ἀόρατα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ζῶντα ταῦτα ἔχουσι τὰ ἑαυτῶν ἦθη καὶ ἔθιμα ἀναλόγως τοῦ διακρίνοντος αὐτὰ σχήματος, ὅπερ χαρακτηρίζει ἐκάστην οἰκογένειαν.

Οὕτως ὑπάρχει ἄπειρος ἀριθμὸς μικροσκοπι-
κῶν ὄντων τὰ ὅποια κινούνται, εἴτε ἐν τῷ ἡ-
μέτερῳ ὀργανισμῷ, εἴτε ἐκτὸς αὐτοῦ, καὶ τρέφονται ἐξ οὐσιῶν, αἰτίνες συναποτελοῦσι τὸν ἡ-
μέτερον κόσμον.

Ἴνα λάβῃ τις ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ζῶντων τούτων ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἐσω-
τερικὸν τοῦ ἡμετέρου στόματος. Θὰ μείνῃ ἐκπε-
πληγμένος ἐπὶ τῇ θέᾳ διαφόρων εἰδῶν φυτικῶν καὶ ζωικῶν ὄντων τὰ ὅποια ἐξελέξαντο διαμο-
νῆν, κατοικίαν, πατρίδα αὐτῶν τὰ διάφορα ὄρ-
γανα τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν τοῦ στόματος ἡμῶν σκευήν.

Ἐκ τῶν παρασῳτων τούτων τὰ πολυαριθμώ-
τερα εἰσι τὰ μικρόφωτα ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκο-
γένειαν τῶν φυκιῶν καὶ μυκήτων.

Λάβετε ἀνά χεῖρας μικροσκοπίον καὶ παρατη-
ρήσατε ἐντὸς τοῦ στόματος· θέαμα καταπλη-
κτικὸν θέλει παρουσιασθῆ ἡμῖν! πεδιάς εὐρείας μετὰ ζωογραφικῶν ἀνωμαλιῶν, πανταχοῦ κατεπαρμένη βλάστησις καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐ-
τῆς συστάδες ζῶντων ζητούτων τὰ μέσα τῆς ἑαυτῶν συντηρήσεως.

Ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἀ-
νακάλυψις τελειοτάτων ὀργάνων ἐξήλειψαν πᾶ-
σαν ἀμφιβολίαν ἐπὶ τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως.

Καθὼς ὁ ἄνθρωπος τρέφεται ἐκ κρεάτων καὶ ἐκ τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, οὕτω καὶ αὐτὸς χρησιμεύει εἰς τὴν συντήρησιν ἄπειρας μικροσκοπικῶν ζῶντων. Πᾶν ὅτι ἐν τῷ σῶματι ζῆ ἀναγκαίως συντρέχει εἰς τὴν

γενικὴν τῆς κτίσεως ἀρμονίαν. Ἐν τούτοις ἡ παρουσία τῶν παρασίτων τούτων ἐν τῷ ἡμετέ-
ρῳ ὀργανισμῷ ἔχει καταστρεπτικὰς συνεπείας, καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν παντοειδῆ νοσήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων βασανίζομεθα.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἡμῶν ἐπιβλαβῆ αὐτῶν ἐπενεργεῖαν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὰς παθήσεις τῶν ὀργάνων τῆς μασσήσεως, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν κατὰ τὸ μάλ-
λον ἢ ἦγον καταβάλλοντες μικρὰν τινα φρον-
τίδα ἐκτελέσεως ὑγιεινῶν παραγγελμάτων σκο-
ποῦντων ἀντὶ τὴν ὀλοσχερῆ ἐξαφάνισιν τοῦ-
λάχιστον τὴν ἐπαισθητὴν μείωσιν τῶν ὀφληρῶν κατοικίων τοῦ στόματος ἡμῶν.

Τὸ ἐξῆς παράγγελμα εἶναι καλόν.

Ἐντὸς μιᾶς λίτρας καλοῦ ρωμίου ρίπτονται 15 γραμμάρια κικλίας, 10 γραμμάρια ρητίνης μίρρας· τὸ μίγμα τοῦτο ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέ-
ρας δέον νὰ ἀνακινῆται καθ' ἐκάστην πρωΐαν καὶ κατόπιν νὰ διηθηθῆι διὰ λεπτοῦ πανίου καὶ νὰ τίθηται ἐντὸς φιάλης καλῶς πωματιτεμέ-
νης. Ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου ἐν κοχλιάριον ἐντὸς ποτηρίου πλήρους ὕδατος, ἀρκεῖ διὰ νὰ πλύνῃ τις κατὰ πᾶσαν πρωΐαν τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐάν δὲ θέλῃ νὰ ἔχῃ καὶ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς ἂν μεταχειρισθῇ τὴν ἐξῆς ἀπλουστάτην καὶ ἀβλα-
βῆ κόνιν συνισταμένην ἐκ

30 γραμμαρίων κόνεως ξυλανθράκων

4 γραμμαρίων λειοτριμμένης καμφορᾶς

40 γραμμαρίων θεικῆς μαγνησίας

Τριῶν δι' αὐτῆς πρωῆ καὶ ἑσπερας τοῦς ὀδόντας του καὶ προσέχων πάντοτε νὰ ἀποπλύνῃ αὐτοῦ; καλῶς.

Περὶ τῆς κλίνης. — Τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ζωῆς διέρχεται ὁ ἄνθρωπος ἐν ὑπνῳ, ὅτε τὸ σῶμα μᾶλλον ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῆς ἀτμο-
σφαιρᾶς· διότι ἐν ὑπνῳ ἡ ζωικὴ θερμότης ἐ-
λαττοῦται· ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ κυκλοφορία βρα-
δύνεται, καὶ ἡ ἀδηλοσ διαπνοὴ ἐπαυξάνει·
τούτων ἕνεκεν ὁ ἄνθρωπος ἐν ὑπνῳ ἀνάγκη ἔχει ἄλλων καλυμμάτων τοῦ σώματος· περισ-
σοτέρων, ἢ ὅταν ἦ ἐξυπνος.

Τὸ σῶμα ἐν ὥρᾳ ὑπνου οὐδέποτε πρέπει φέρειν τὰ τῆς ἡμέρας ἐνδύματα· ἀλλὰ μόνον χιτῶνα, ἵνα διατηρῆται ἐλεῦθερον ἐκ πάσης πίεσεως, καὶ ἡ ἀδηλοσ διαπνοὴ μὴ ἐμποδίζη-
ται. Τὸ στρώμα τῆς κλίνης οὐ πρέπει εἶναι πολὺ θερμὸν, ὡς ἐστὶ τὸ ἐκ πτίλων (πετρῶν). Τὸ ἐκ θάμβακος εἶνε ὀλιγώτερον, καὶ κατὰ τρίτον λόγον τὸ ἐκ μαλλίων, τὸ ὅποια διὰ τοῦτο εἶνε προτιμώτερα πρὸς στρωμνῆν· πρέπει ὅμως εἶναι ταῦτα καθαρὰ καὶ κολῶς ἐξεσμένα, ἵνα μὴ διατηρῆται ἐν αὐτοῖς ὑγρασία· διὰ τοῦτο ἀνάγκη κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ἵνα ἡ στρωμνὴ ἀνασηκῶνται, καὶ ἀνακινῆται πρὸς ἐξάτμισιν τῆς ὑγρασίας. Ἐάν ἡ κλίνη φέρῃ τρεῖς στρω-
μνάς, πρέπει τὴν κάτω εἶνε πεπληρωμένην διὰ χόρτου, τὰς δ' ἄλλας διὰ μαλλίων προτιμώ-
τερον εἶναι, ἐάν τὸ πρὸς τ' ἄνω πληρῶται διὰ τριχῶν ἵππου, αἰτίνες εἰσιν ὀλιγώτερον θερμαν-
τικαὶ παρὰ τὰ μαλλία τοῦ προβάτου· διότι ἡ πολὺ θερμὴ στρωμνὴ, ὡς εἶνε ἡ ἐκ πτίλων, εἶνε λίαν ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγίειαν· πολλοὶ

ὑπέφερον ὑπὸ συμφορήσεων εἰς τὸν κωϊαίον μυελόν, ὑπὸ ἐρεθισμοῦ αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐπέρχον-
ται διάφορα νευρικὰ συμπτώματα, ἀτονία, ἐ-
νυπνιασμοί, συμφορήσεις εἰς τοὺς νεφροὺς, ἐξ ἧς ἐπῆλθε νεφρίτις, λίθιασις, κτλ. Ἡ μετρίως θερμὴ καὶ μετρίως μαλακὴ στρωμνὴ εἶνε ὑ-
γιειντέρα· διὰ ταῦτα καλὸν εἶνε τὸ συνειθίζειν ἕκαστον κοιμᾶσθαι κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ εἰς σκλη-
ροτέραν στρωμνῆν· πάντοτε δὲ ἀποφεύγειν τὴν μεγάλην θερμότητα τῆς ράχως.

Ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἐραπλοῦται σινδόνη, ἣτις πρέπει ἵνα ἦ πάντοτε καθαρὰ· τὸ μὲν θέρος προτιμητέα εἶνε ἡ ἐκ λίνου· τὸν δὲ χειμῶνα ἡ ἐκ θάμβακος. Τὸ προσκεφάλαιον οὐδῶλος πρέπει εἶναι πολὺ θερμαντικόν, ὡς ἐστὶ τὸ ἐκπί-
λων, ἢ τὸ ἐκ θάμβακος δέον δὲ ἐκτίθεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν ἡμέραν, ἵνα ἐξατμίζηται ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐκπεπομένη καὶ παρ' αὐτοῦ ἀπορροφωμένη ὑγρασία. Ἐν γένει εἰπεῖν, ἐστὶν ἐπωφελεὶς ἡ θέρμανσις τῆς κεφαλῆς ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου, ἣτις οὔτε ἀλύμματα πρέπει φέρειν ἢ συνήθεια ὅμως ἐπιτρέπει τοῦτο, ἀλλ' ἀποκαθίστησι τὴν κεφαλὴν εὐκόλον πρὸς κα-
ταρροᾶς, καὶ ἄλλας παθήσεις ἐκ περιψύξεως. Ὅταν ὅμως ὑρίσταται τις καταρροὴν ἐν τῇ κεφαλῇ, ἢ ἐν ὑπνῳ διαθερμάνει τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς διὰ μαλλίνου πρίγματος μεγά-
λως συντελεῖ πρὸς τὴν ταχέειαν θεραπείαν.

Τὰ καταλλήλοτερα λοιπὸν καλύμματα πρὸς ὑπνον εἰσι τὰ ἐκ μαλλίων, τὰ ὅποια τὸ μὲν θέρος πρέπει εἶναι οὐχὶ οὐλα (μὲ γυνθῶν), οὔτε ἄγανὰ ὑρασμένα, διότι διατηροῦσι με-
γάλην θερμότητα ἀλλ' ἔχοντα τὸ νῆμα κα-
λῶς ἐστριμμένον καὶ μετρίως κρουστά ὑρασμέ-
να, ἵνα διὰ τῆς τραχύτητος τῶν ἐκπέμπωσιν εὐκολώτερον τὸ θερμογόνον, καὶ ἔχουσι πόρους τινὰς πρὸς διαφυγὴν τῶν ἀτμῶν τῆς ἀδῆλου διαπνοῆς. Τοιαῦτά εἰσι τὰ τῆς Τύνιδος μά-
λινα σκεπάσματα. Τὸν δὲ χειμῶνα ἔστωσαν οὐλα, ἄγανὰ κατὰ τὴν ὑρασμένα, ἵνα διατη-
ρῶσιν ἀέρα ἐν τοῖς πόροις, καὶ ἔχουσιν οὐχὶ τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, ἵνα μὴ ἐκπέμπωσιν εὐκό-
λως τὸ θερμογόνον. Τοιαῦτά εἰσι τὰ τῆς Εὐ-
ρώπης μάλλινα καλύμματα. Πρὸς διατήρησιν καθαρῆς καλὸν εἶναι τὸ καλύπτεσθαι τὰ ἐντὸς διὰ σινδόνος, ἰδίως δὲ τὸ καλύπτειν μέ-
ρος τὸν θώρακα καὶ τὴν κεφαλὴν.

Αἱ τῆς κλίνης αὐλαίαι χορήγιοι εἰσιν, ἵνα διατηρῆται θερμότης ἐν τῇ κλίνῃ, ὅταν αὐταὶ περικλείωσι αὐτήν· ὅθεν καταλλήλοισι εἰσι διὰ τὰς ψυχρὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, καὶ διὰ τοὺς κατείκους τῶν ψυχρῶν κλιμάτων παρ' ἡμῖν χρησιμεύουσι μᾶλλον πρὸς καλλωπισμὸν τῆς κλίνης. Ἐάν αἱ αὐλαίαι περικλείωσιν τὴν κλί-
νην πανταχῶθεν ἐν ὥρᾳ ὑπνου, περικλείουσι καὶ τὸ ἀνθρωπικὸν δῶν καὶ τοὺς ἀτμοὺς τῶν περιττῶν ὑλῶν ἄπερ ἐκπέμπονται ἐκ τοῦ σώ-
ματος. Ὅθεν ἐπιγίγνεται βλάβη εἰς τὸν ὑπνώ-
τοντα, ὅστις ἐγείρεται ἔχων δυσθύμως καὶ χα-
λαρῶς.

Ἀνεκὰθεν τὰ περὶ στρωμνῆς ἐμελετήθησαν καλῶς, καὶ ὑπῆρχον κατὰ τὸν σκοπὸν τοῦ βίου διατεθειμένα. Οἱ ἔχοντες ἔργον, δι' οὗ ἀ-

ναγκάζονται ἐκτίθεσθαι εἰς κακουχίας καὶ κό-
πους, καλὸν εἶναι τὸ ἀποφεύγειν τὰ; πολὺ μα-
λακάς στρωμνάς.

Αἱ κλίνας διαφέρουσι κατὰ τὸ ὕψος. Αἱ τα-
πεινὰ κλίνας εἰσιν ἦτον ὑγιεινὰ τῶν ὑψη-
λῶν. Ὡς καὶ νῦν, καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ἐκοιμῶντο ἐπὶ κλίνης, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἡ ἀνευ κλί-
νης στρωμνὴ ὀνομάζεται χαμεῦνη, ἣτις οὐκ ἔστι πολὺ ὑγιεινὴ· διότι τὰ κάτω στρώματα τοῦ ἀέρος εἰσιν οὐχὶ ὑγιεινὰ διὰ τὸ ἔχειν μᾶλ-
λον ἀνθρακικὸν ὀξέος. Αἱ μετρίως ὑψηλαὶ κλί-
ναι εἰσι προτιμώτεραι· διότι αἱ πολὺ ὑψηλό-
ποδες φόβον ἔμποιοῦσι. I. Π. ΠΥΡΑΑΣ.

Περὶ ὄρων. — Τὸ πρῶτον προφυλακτικὸν μέσον τὸ ὅποιον ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν πρὸς διατήρησιν τῆς ἀκοῆς ἡμῶν εἶναι τὸ νὰ ἀποφεύγωμεν νὰ ἐρεθίζωμεν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὠτός διὰ τῆς εἰσαγωγῆς σώματος σκληροῦ ἢ ὀξέως· τὸ πολὺ, δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν μικρὰν λίαν ὠτογλυρίδα ἐξ ὄστου ἐλέφαντος ὅπως ἐξάγωμεν τὴν ἐκκρινόμενην γλοιώδη ὕ-
λην.

Ἄλλ' ἂν μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἐκκρινόμενη αὕτη ὕλη εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τὰ ὠτα δι-
ότι δι' αὐτῆς ἐμποδίζεται ἡ εἴσοδος τῶν ἐπι-
πλασῶν ἐντόμων· οὕτω φρονήσεως ἔργον εἶναι τὸ νὰ μὴ ἐξάγωμεν αὐτὴν παρὰ μόνον ὅταν συσσωρευθῇ μεγάλη ποσότης ἐνοχλοῦσα ἡμᾶς ὅπως δῆποτε. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἡ ἔργα-
σία αὕτη δέον νὰ γίνηται μετὰ μεγάλης προ-
σοχῆς.

Τὸ εἰσάγειν εἰς τὰ ὠτα πρὸς καθαρισμὸν ρευστὸν οἰονδῆποτε, θεωρητέον καὶ τοῦτο ἐπί-
σης ὡς μέσον ἐπιβλαβὲς διότι τὰ ὠτα εἶναι ἐξόχως εὐαίεθτα εἰς τὴν ὑγρασίαν.

Ἀπαιτεῖται μεγίστη καθαριότης τῶν ὀργά-
νων τῆς ρινὸς καὶ τοῦ φάρυγγος, τὰ ὅποια ἔ-
χουσι σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν ὠτων. Τὸ παραμελεῖν ἔστω καὶ τὰς ἐλαφροτέ-
ρας παθήσεις τῶν ὀργάνων τούτων εἶναι με-
γίστη ἀφροσύνη· ἐνδεχόμενον νὰ προέλθῃ ἐκ τούτου ἡ ἀπώλεια τῆς ἀκοῆς χωρὶς τὰ ὄργα-
να αὐτῆς νὰ ὑποστῶσι φυσιολογικῶς ἀλλοίωσιν τινά.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ, πρὸ πάντων πρέπει νὰ προ-
σέχη τις τὰ μέγιστα, καθίσσον εἰσι ὑποκειμε-
να εἰς παθήσεις τῶν ὀργάνων τούτων, καὶ δύ-
ναι εὐκολώτερον νὰ κατασταθῶσι κωφά. Ἡ ὀδοντοφυΐα, τὰ νοσήματα τοῦ λάρυγγος κ. λ. πολλάκις γίνονται ἀφορμὴ ἐξασθενήσεως ἢ καὶ ἀπώλειας ἐντελοῦς τῆς ἀκοῆς· δυστυχῶς τὰ νοσήματα τῶν ὠτων παρὰ τοῖς παισὶ διέρ-
χονται ἀπαρατήρητα γενικῶς ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν ἱατρῶν.

Ὅταν τὰ παιδιὰ κλαίωσιν ἀνευ οἰτίας προ-
φανοῦς, ὅταν ἡ μικρὰ αὐτῶν κεφαλὴ δὲν δύνα-
ται νὰ εὐρῆ ἡσυχίαν ὅπως δῆποτε καὶ ἂν το-
ποθετηθῇ, πρέπει νὰ ὑποπτεύσῃ τις τότε ἀ-
σθένειαν τῶν ὠτων, καὶ νὰ συμβουλευθῇ πά-
ραυτα ἱατρὸν ἐκφράζων τὰς ὑποψίας του.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι δύσκολον νὰ δρῶσιν οἱ εἰδικὴν τινὰ θεραπείαν δύναται ὁ

μῶς φρονίμως ποιῶν νὰ ἦναι πολὺ ἐπιφυλα-
κτικὸς εἰς τὰ ἐσωτερικὰ θεραπευτικὰ μέσα τῶν ὀργάνων τῆς ἀκοῆς· τὸ πολὺ ἐπιτρέπεται νὰ εἰσαγάγῃ ἀθώας οὐσίας ὡς ἔλαιον ἀπλοῦν, γάλα ἢ γλυκερὸν ἀψήφημα μολόχας.

Ἴδου ἐν ὀλίγοις αἱ κυριώτεραι προφυλάξεις τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ λάβῃ ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀκοῆς.

Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα τῶν θερμοσφῶν καθὼς καὶ τὰ ὑπερβολικὰ ψύχη καὶ νὰ μὴ ἴσταται πλησίον τηλεθέλου ἐκτυρ-
σοκροτούτου.

Νὰ μὴ ἐμπιστεύεται εἰς τὰ θεραπευτικὰ μέσα τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἐμπειρικῶν.

Διὰ τοῦς ἄλλους δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φωνά-
ζῃ ἐντὸς τῶν ὠτων αὐτῶν καὶ μάλιστα τῶν παιδιῶν.

Ο ΑΛΑΘΗΤΟΣ ΠΑΠΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν λήγοντι δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι, ἀπίστευ-
τον βεβίωσι εἶναι, ὅτι ὁ ἀλάθητος Δεῶν ΙΓ'. ἐτόλμησε νὰ παραχαράξῃ τὴν ἱστορίαν ἀ-
νηλιῶς, δημοσιεύσας ἐγκύκλιον δι' ἧς ἐπιτά-
σει τὴν ποίμνην τοῦ σέβειν τὴν μνήμην τῶν ἁ-
γίων Μεθοδίου καὶ Κυρίλλου, τῶν ἐκδιδαξάν-
των τοῖς Σλάβοις τὸ Εὐαγγέλιον, ὠρίσας καὶ τὴν 5 Ἰουλίου ὡς ἡμέραν πανηγύρεως ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ διακηρύξας ὅτι οἱ μακάριοι Μεθόδιος καὶ Κύριλλος ὑπῆρξαν ἀπεσταλμέ-
νοι τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκκλησίας.

Εἶναι οὐχὶ τολμηρὸν ἀλλ' ἀναιδὲς τὸ νὰ τολμᾷ τις ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι νὰ ἀντιπαρί-
σταται κατὰ τῶν βεβαιωτάτων καὶ ἀναμφε-
ρίστων ἱστορικῶν γεγονότων, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἀποσβεγγόμενος τοιαῦτα ληρήματα τυγχάνει κεφαλὴ Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, οἷος ὁ Δεῶν ΙΓ'.

Δὲν ἀμφιβάλωμεν ὅμως ὅτι τὸ θάρρος τοῦτο τὸ ὅσον ἀνόητον τοσοῦτον καὶ ἀναιδὲς, ἠρύσθη ὁ μακαριώτατος ἐκ τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς ἀλαθῆτος.

Εἶναι ἀναμφίρρητος ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅτι Ἕλληνας ἦσαν οἱ παρὰ τοῖς Σλάβοις ἀπόστο-
λοι τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ ὅτι ἐκ Κωνσταν-
τινουπόλεως καὶ παρὰ τοῦ οἰκουμένου πα-
τριαρχείου ἐπέμφθησαν εἰς τὴν δυσχεροστά-
την ταύτην ἀποστολὴν οἱ μεγάλοι τοῦ σλαβί-
σμοῦ ἀπόστολοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος. Ἐ-
πέμπτο δὲ μετὰ ταῦτα οἱ ἀχάριστοι υἱοὶ τῶν ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξανθρωπισθέν-
των καὶ ἐχριστιανισθέντων Σλάβων, νὰ φανῶ-
σι τοσοῦτον ἀγνώμονες πρὸς τὴν ἐκπολιτίσα-
σαν αὐτοὺς ὀρθοδόξον Ἐκκλησίαν.

Οὔτε ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἡμετέρου συγγράμ-
ματος, οὔτε ὁ χώρος αὐτοῦ ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συζήτησιν, καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πάππα τῆς Ρώμης ἐξ ἧς οὐδὲν ἄλλο καταφαίνεται ἢ ἡ στρεβλωσις καὶ ἡ διαστρόφῃ τῶν ἀληθειῶν τῆς ἱστορίας.

GARDHAUSEN

Πρὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα μηνὸς ἀπέκετο ἐν-
ταῦθα ὁ καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν διακε-
κριμένος καὶ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ ἐν Λειψία πανεπιστημίου κ. Gardhausen πρὸς ἐπίσκε-
ψιν τῆς ἐν Καίρῳ βιβλιοθήκης φέρων καὶ συ-
στατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεγ. Δουκὸς Κων-
σταντίνου τῆς Ρωσίας, πρὸς τὸν γερμῶν Πα-
τριάρχον κ. Σωφρόνιον. Ὁ περιώνυμος οὗτος καθηγητὴς εἶναι δεινὸς περὶ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀρχαιοτάτων χειρογράφων ἐν μεμβράναις περὶ ὧν συνέγραψε καὶ σοφώ-
τατον σύγγραμμα· εἰς τὴν ἐν Καίρῳ Πατριαρ-
χικὴν βιβλιοθήκην ἀνεῦρε χειρόγραφα ἐν μεμ-
βράνῃ τοῦ 8ου καὶ 9ου αἰῶνος Μ. Χ. Ἄφ' οὗ δὲ ἐπὶ ἕνα καὶ ἐπίκεινα μῆνα ἐμελέτησεν ὁ σοφὸς οὗτος καθηγητὴς τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα τῆς ἐν Καίρῳ βιβλιοθήκης ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ὅρος Σινᾶ πρὸς ἐξέτασιν καὶ τῆς ἐκείσε σπουδαίας Βι-
βλιοθήκης.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εὐχαριστήριος τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου. Εἰς τὸν αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσίων Ἀλέξανδρον τὸν Β'.

Μεγαλειότατε!

Παρὰ τοῦ ἐξοχωτάτου Delex τοῦ ἐν Αἰ-
γύπτῳ πολιτικοῦ πράκτορος καὶ ἀξίου ἀντι-
προσώπου τῆς ἡμετέρας Θεοφουρήτου Μεγα-
λειότητος, ἀπεδεξάμην μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ εὐγνωμοσύνης βαθυτάτην τὸ ἐνδοξὸν αὐτοκρα-
τορικὸν παράσημον τῆς Ἁγίας Ἄννης, δι' οὗ ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ εὐσέβεια τῆς ἡμε-
τέρας Μεγαλειότητος ὑπερβαλλόντως ἐτίμησεν ἐμὲ τε καὶ τὸν ἀποστολικὸν καὶ πατριαρχικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας θρόνον.

Μετὰ τῶν πατριαρχικῶν εὐχῶν καὶ εὐλο-
γιῶν μου, Φιλόχοιστε Αὐτοκράτωρ, ἀδιαλεί-
πτως ποιοῦμαι παρακλήσεις καὶ δεήσεις θεο-
μᾶς πρὸς τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὑπὲρ τοῦ προσφιλεστάτου καὶ Σεπτῷ προσώ-
που τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος, ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ παντός τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ ἔθνους, ὅ-
περ πολλάκις εὐηργέτησε καὶ δεημέραι γεν-
ναιοφρόνως εὐεργετῆ καὶ ἀνκουφίζει τοὺς ὀμο-
δόξους καὶ δυστυχεῖς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

Πρόσδεξι εὐμενῶς, Μεγαλειότατε, τὴν ἰσό-
βιον εὐγνωμοσύνην μου μεθ' ἧς διατελώ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς κ'. Ὀκτωβρίου αὐπ'. Ἰδιωτικῶ-
νος Θ'.

Τῆς ἡμετέρας Θεοφουρήτου καὶ Θεοδοστάτου Μεγαλειότητος.

<

ΦΩΣΦΟΡΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ούσαι τινες παράγουσι φωσφορισμόν φαίνεται ότι απορροφούν απλώς το φως υπερκατόπιον εκπέμπουσιν διά λάμψων κατά το μάλλον ή ήττον διαρκών. Τοιούτων είναι το καλούμενον φώσφορον της Καντώνης. Είναι χημική ουσία, αναμίξως θείου μετά μετάλλου τιτάνου, βαρύτιδος στρατιανής. Ταύτα είναι το θεικόν της τιτανίας, του βαρίου, του στρόντιου. Άρκει να εκθέση τις εις το φως τας ούσας ταύτας, ίνα καταστώσι πάραυτα φωτεινά εις το σκότος. Ο φωσφορισμός δύναται να διαρκέση επί πολλάς ώρας, όλόκληρον νύκτα. Όταν εξαντληθῆ, αποδίδουσιν εις το θεικόν την άρχικην αυτού ιδιότητα, εκθέτοντες αυτό εκ νέου εις το άπλετον φως, του ηλεκτρικού σπινθήρος ή του μαγνησίου.

Διά των τεχνητών τούτων ουσιών προπαρασκευάζουσι τας φωσφορικά άθνη, άτινα απέκτησαν άρετην φήμην. Δι' αυτών κατασκευάζουσι σήμεραν φωτεινάς πλάκας ώρολογίων, δι' όν βλέπει τις την ώραν εν τῷ σκότει, ή λύχνους, δι' όν οδηγείται τις εν θαλάμῳ εσπερημένῳ φωτός.

Ο καθηγητής Νόρτων πρότεινεν εσχάτως εις την Journal of the Franklin institute, να χρίση τὰ τείχη δωμάτων διά των φωσφορικών τούτων ουσιών, και τας εξωτερικάς μάλιστα προσόψεις των οικιών. Τότε, λέγει, καθίσταται περιττός ο φωτισμός των οδών, καθότι, αι προσόψεις καθ' όλην την ημέραν θ' απορροφώσιν άρκετόν φως, ίνα ώσι φωτεινά καθ' όλην την νύκτα. Η ιδέα είναι αμερικανική, μη εφαρμοζομένη εύκόλως εν Εύρώπῃ. Ούχ' ήττον είναι τωόντι δυνατόν, να φωτισθῆ καθ' αυτόν τον τρόπον δωμάτιον, επειδή δε ή τιμή είναι εύτελεστάτη, εύκόλως δύναται να πραγματοποιηθῆ.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΟΣ.

Ουτος ύφίσταται τέσσαρας αποδοματώσεις ή μεταλλαγάς αιτινες ονομαζονται ηλικιαί του μεταξοσκώληκος. Καίη μὲν πρώτη διαρκεί πέντε ημέρας ή δε δευτέρα, τρίτη και τετάρτη ημέρας εξ ή δε πέμπτη και τελευταία έννέα ημέρας. Όταν ο σκώληξ φθάση εις την πέμπτην και τελευταίαν ηλικίαν και μεταμορφωθῆ εις κάμπην γίνεται άδδηράκος κατά δε την εβδόμην ημέραν της τελευταίας ηλικίας σκώληκος γεννηθέντες από σπόρον ζυγίζοντα τριάκοντα γραμμάρια, καταβροχθίζουσι την τροφήν τεσσάρων ίππων, ο δε πάταγος των σιαγώνων αυτών όμοιάζει με τον κρότον βροχής ραγδαίας.

Περί τὰ τέλη της πέμπτης ηλικίας ο σκώληξ παρουσιάζει έαυτῷ τον τάφον εν ή μίλει να μετασχηματισθῆ εις χρυσάλιδα. Μικρόν πρό τούτου παύει να τρώγη, γίνεται κίτρινος και διαφανής ως ραξ σταφυλής, το όποιον φανερώνει τον λεγόμενον καιρόν της άκμης.

Και μέχρι μὲν τούτου ο σκώληξ οικουρών και τρώγων δὲν μεταβάλλει τόπον' άλλ' αφφνης κατέχεται υπό μεγάλης πρὸς κίνησιν όρμης, ύψόνει την κεφαλήν και ζητεί τόπον ύψηλόν πρὸς κατασκευήν του τάφου του.

Ο καιρός ούτος ονομάζεται άνάβασις. Πρὶν άρχισῆ ο σκώληξ να κατασκευάζη το βομβύκιον (κουκούλιον) καθαρίζει τον έντερικόν αυτού σωλήνα από πᾶσαν απολειφθεϊσαν εν αυτῷ ακαθαρσίαν' εϊτα εργάζεται ριπτων άτάκτως περί αυτόν τὰ νήματα τὰ όποια σχηματίζουν το βομβύκιον και εχουσι συνήθως μήκος χιλίων μέτρων, ώστε, ειρήθω τουτο εν παρόδῳ, τετρακισμύρια βομβύκια φέρουσι νήμα σπρικόν δυνάμενον να περιβάλη την γην περί τον Ισημερινόν.

Ο σκώληξ περιάγων την κεφαλήν διά του από του στόματος αυτού εξερχομένου νήματος περικαλύπτει όλον αυτού το σώμα. Κατά τον κ. Ριβινέτον ο μετασκώληξ κάμνει κινήσεις πέντε χιλιόμετρων άνά πᾶν δευτερόλεπτον, ήτοι τριακοσίας χιλιάδας κινήσεις της κεφαλής πρὸς κατασκευήν του κουκούλιου το όποιον γίνεται εις εβδομήκοντα δύο ώρας.

ΟΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Δύο σύζυγοι εν Παρισίους ειχον μίαν μόνην κόρην ονομαζομένην Μαρινέταν. Αυτή ήτον ή μόνη έλπίς των, και την ελάτρευον. Αφφνης έσπέραν τινά πρὸ ενός έτους γίνεται αφφνης ή Μαρινέτα. Οί δυστυχείς γονείς της περιέμενον όλην την νύκτα εν μέσῳ φρικώδους αγωνίας. Μάτην ή Μαρινέτα δὲν επέστρεψε.

Την επαύριον ο πατήρ θλιθερός βαδίζει πρὸς το Νεκροταφείον, όπου εκτίθενται πρὸς αναγνώρισιν τὰ εύρεθέντα πτώματα. Αμα εφθασεν εκει όλιγόν δεϊν απέθνησκεν εκ της οδύνης το πτώμα της θυγατρός του, της μόνης, της προσφιλοῦς του θυγατρός εκειτο εκει εκάδην επί των ψυχρῶν πλακῶν την ανεγνώρισε, και ή μητηρ επίσης ανεγνώρισε την άγγελικην της Μαρινέττας μορφήν.

Αλλά διατί ήτο εκει νεκρά; δὲν την εφώνευσαν διότι το σώμα της δὲν έφερεν ούδέν εχγλημα εξετελέσθη κατ' αυτης. Τότε λοιπόν ήτοκτόνησε. Η Μαρινέτα ήτοκτόνησε! διατί λοιπόν; μήπως δὲν ήτον εύτυχισμένη! διατί λοιπόν; μήπως δὲν ήτον εύτυχισμένη! διατί λοιπόν; μήπως και αι ελάχιστα επιθυμιαί της δὲν εζεπληρούντο;

Δυστυχείς γονείς! ο πατήρ απώλεσε το λογικόν, και μετ' όλιγας ημέρας τον εθαπτον πλησίον της θυγατρός του εν τῷ νεκροταφείῳ. Η μητηρ εβυθίσθη εις πέθος.

Αλλά πρότινος ένῳ ή γυνή αυτη ήτοιμάζετο να κατακλιθῆ, εχουσα ως πάντοτε τον

νοῦν της εστραμμένον πρὸς την γλυκειαν της θυγατρός της άνάμνησιν, ήκουσε ότι εκρουον δειλώς την θύραν. Ηγήθη να ανοίξη. Την αυτην στιγμήν έρρηξε τρούμου κραυγήν και κατέπεσεν επί του δαπέδου ως κεραυνοβληθείσα. Ένώπιόν της ειχεν ειδη την θυγατέρα της ώχράν και σχεδόν θνήσκουσαν.

Η Μαρινέτα — διότι ήτον εκεινη, ή Μαρινέτα ή άλληθῆ.— έθηκε κατά γῆς μικρόν παιδίον το όποιον εκράτει άνά χειρας και εδοήθησεν την δυστυχῆ γυναίκα, ήτις μόνον μετά μίαν ώραν συνήλθεν, αφ' ου ο ιατρός δν προσεκάλεσαν οι γείτονες, τη έπεδαψίλευσε τας περιποιήσεις του.

Δὲν ειχε λοιπόν αποθάνει ή Μαρινέτα! Οί δυστυχείς γονείς, άπατηθέντες εκ παραδόξου και καταπληκτικῆ. όμοιότητος, ένόμισαν ότι το πτώμα εκεινο του νεκροσκοπέου ήτο ή κόρη των, και το εζήτησαν, και το εθαψαν ως κόρην των.

Η δεκαεπαέτις αυτη νεάνις, άπαθήςσα υπό άθλιού τινός, όστις εζηπάτησεν αυτην, εγκατελειφθη αφφνης οτε έφεσεν εις τον κόσμον το τέκνον της. Η δυστυχῆς Μαρινέτα μη τολμῶσα να επιστρέψη εις τους γονείς της, ήρχισε να εργάζεται, επειτα ήσθένησε, και επειτα μη δυνάμενη να θρέψη το τέκνον της, οπερ θά εθανάτωνεν ή ένδεια, έλαβε χάριν του τέκνου της την γενναϊότητα να ελθη και να επικαλεσθῆ συγγνώμην διά το σφάλμα της.

Η Μαρινέτα ήγνόει τον θάνατον του πατρός της. Έκεινος απέθανεν εκ λύπης' άλλ' ή γηραιά μητηρ κινδυνεύει να αποθάνη εκ της χαρᾶς. Οί ιατροί άηληπίσθησαν διά την σωτηρίαν της.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ

Είς πρόβην αξιωματικός του Αύτοκρ. Μαξιμιλιανου διηγείται εν τοις έπομένοις τον τρόπον, οστις συνειθίετο εν τῷ μεξικανικῷ στρατῷ πρὸς θεραπειαν από της μεθης. Το πάθος των οίονιουματωδῶν ποτῶν διεδιδετο μετ' επιτάσεως εν τινι σώματι εύζώνων, συγκροτούμενῳ εξ Ινδῶν. Ητο ανάγκη να τιμωρηθῆ τις ασταρῶς πρὸς παραδειγματισμόν, ίγῶ δε παρέστην αυτόπτης μάρτυς τοιαύτης ποινῆς, επιβληθείσης εις τον ονομαστότατον μεθυστήν του σώματος. Ταχθέντων των στρατιωτῶν εις τετραγώνον, προσήθη εις το μέσον ο ένοχος, θορυβώδέστατα κρουόμενων των τυμπάνων και των σαμπιγγων. Οτε κατέπαυσεν ο θόρυβος, ο διοικητής εστιγματίσει δι' εντόνου προσλαλῶς πρὸς τους στρατιώτας το εξευτελιστικόν ελάττωμα της μεθης, και επί τέλους διέταξε τον ποτίστατο, εκεινον Ινδόν να βόψη δλόκληρον στάμον σαπωνάδος. Ο Ινδός έφριξεν επί τῷ ακούσματι, άλλ' εφάνη ήμισα διαθεθειμένος να ύπακούση. Τότε εις των τριῶν παρ' αυτόν ίσταμένων κάθος (δεκανέων), έμάστισεν αυτόν δια βουνεύρου και άπαξ και δις. Αναγκασθείς εκ του πόου έλαβεν ο δυστυχῆς ποτήριον πληρωθῆν εκ της στάμνου, και κατέπιεν όλιγον τι πόμα εκ του άηδεστάτου ποποῦ

τύμπανα δε και σαμπιγγες εχαίρεισαν την πρόποσιν. Ο Ινδός ήρηθή να βροθή και δεύτερον πόμα, άλλά βροχή μαστιγώσεων κατενεχθεισῶν παρὰ του δευτέρου δεκανέως ή άγκασεν αυτόν να λάβῃ και αυθις το ποτήριον και να πῆῃ νέα σαλπίσματα και τυμπανοκρουσία. Καί ούτως εζηκολούθησε το πρᾶγμα επί τρεις δλοκληρούς ώρας' από καιροῦ εις καιρόν εγίνετο μικρά καύσις, οπως ο δυστυχῆς έμέσση και «βγάλη τὰ σικώτιά του», ως λέγουσι κοινῶς' άλλά δὲν αφφικαν αυτόν ελεύθερον μέχρις ου εξέπιε μέχρις της εσχάτης σταγόνας την σαπωνάδα. Έκτοτε όσάκις έβλεπε ποτήριον οίνουπνεύματος; έφρευγεν με τὰ τέσσαρα.

Ο ΟΡΑΓΚΟΥΤΑΓΚΟΣ ΤΟΥ ΒΟΡΝΕΟΥ.

Ο κ. Ορνάδαυς εδωκεν εσχάτως νέας πληροφορίας περί των οραγκουτάγκων της νήσου Βορνέου. Γνωστόν ότι ο πιθικός ούτος κατέχει την τρίτην θέσιν εν τῷ καταλόγῳ των μεγάλων ανθρωποειδῶν πιθικών, του Γουίλλου τασσομένου εν τη πρώτῃ, του δε Σικανζι εν τη δευτέρῃ.

Ο οραγκουτάγκος είναι ύψηλοῦ άναστήματος, εχων ανθρωποειδῆ την όψην κατά τε το στήθος, του; βραχιόνιας και τας χειρας. Ο κ. Ορνάδαυς λέγει ότι τὰ άτομα του είδους τούτου διαφέρουσι τὰ μὲν των δε' ότι όλαι αι μορφαι όσας παρετήρησεν εξ αυτών, εχουτιν αξιωματικῶν τινά άτομικότητα, σπανίαν μεταξῶ των ζῶων.

Ο κ. Ορνάδαυς ειχεν εν Βορνέῳ τέσσαρας ζῶντας οραγκουτάγκους' τρεις εξ αυτών ήσαν άποσπείλαστοι ο δε τέταρτος έντελῶς; εξημερώθη πρὸς εκπληξιν των θεωμένων και πρὸ πάντων αυτών των ίθγγενῶν.

Ο κ. Ορνάδαυς τον εκράτησε παρ' έαυτῷ επί τέσσαρας μήνας και μάλιστα εν τῷ δωματίῳ του επί τινας εβδομάδας.

Ητον ο οραγκουτάγκος ούτος άρρην, ηλικίας οκτώ μηνῶν και ύψους εικοσιδύο δακτύλων' ήτο πεπρωικισμένος αλληθῶς; δι' εκτάκτου νοημοσύνης και εύκόλως διεκρίνε τις εν αυτῷ τὰ συγκινούντα αυτόν αισθήματα, την άγάπην, το μίσος, την οργήν, τον φόβον, την πανουργίαν και αυτην την δυσθυμίαν. Ητον άφροσιωμένος εις τον κ. Ορνάδαυν και τον κινεζόν υπηρέτην αυτου' έφοβειτο τους ξένους, του; σκύλους και πάντα τὰ άλλα μεγάλα ζῶα. Έδωκεν εύχαρίστους, συχνότατα όμως πίκζων. Ο οραγκουτάγκος εχει φωνήν ήν κατασκευάζει εκ πυκνοφύλλων κλάδων και εις ύψος 6 μέτρων από της γῆς, σπανιώτατα δε μέχρι 12. Οί σχηματίζοντες αυτην κλάδοι τοποθετοῦνται σταυροειδῶς, ούτω τεχνικῶς, ώστε ανθρωπος δὲν ήθελε κατασκευάσει αυτην καλύτερα στερούμενος παντός εργαλείου. Ο οραγκουτάγκος κατακλίνεται ύπιος με τας χειρας; και του; πόδας τεταμένους και κρατῶν καθ' ύπονον δια των χειρῶν κλάδον τινά παρακείμενον. Οτε δε ξηραθῶσι τὰ φύλλα της

φωνᾶς του τότε άρχεται της κατασκευῆς νέας και κατά τον αυτόν τρόπον.

Ο μικρός οραγκουτάγκος, δν ειχεν ο κ. Ορνάδαυς; ειχε την συνήθειαν όσάκις έβρεχε να καλύπτῃ την κεφαλήν με ψάθαν και οτε άκόμη εύρίσκετο υπό στέγην τουτο αποδοτέον αναμφιδόλως εις κληρονομικόν ευστικτον, εξ ου ο κ. Ορνάδαυς; συνεπέρανε ότι οι εν τῷ; δάσειν ελεύθεροι οραγκουτάγκοι, διαρκούσης της βροχῆς, καλύπτουσι το σώμα με άχρυσα και κλάδους.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

Ανεγείρονται καθ' όλα τὰ μέρη της Αγγλίας; διαφόρων ειδῶν κτηνοτροφεία, ενδιάνων, χηνῶν και νησῶν' άλλά πάντα ταύτα εισι φυσικῶς όρνιθες, διότι παράγουσι ώ άτινα εισέρχονται κατά μέγα μέρος εις τὰ τροφεία. Αι δε κομητειαί αι προκηθεύουσαι το μεγαλείτερον τούτων μέρους; εισιν τὰ γεωτινάζοντα ταις μεγαλοπόλεσι μέρη και πρὸ πάντων τῷ Λονδίῳ. Αι νησσαι της κομητείας Βούκινγχαμ αποστέλλονται σχεδόν πᾶσαι εις την πόλιν ταύτην' επίσης και αι ώραιότεραι χῆνες των συνόρων του Νορθκῶλρ και του Σουκῶλη.

Δὲν αναφέρεται μέχρι τουδε εν τη στατιστικῇ της Μεγάλης Βρεττανίας ο αριθμός των διατρεφόμενων πτηνῶν εις το μέρος τουτο του ήνωμένου βασιλείου. Η στατιστικῆ όμως της Ιρλανδίας; υπερφαίνει τον αριθμόν 13,588, 78 πτηνῶν παντός είδους. Ουδόλως λοιπόν θά ήναι υπερβολικόν αν τριπλασιση τι; ή και τετραπλασιασῆ μάλιστα τον αριθμόν τουτο δι' όλην την εκταση του ήνωμένου βασιλείου.

Τὰ πτηνά τὰ προωρισμένα να εκπαυχθῶσι παράγουσι ώι. Η δε κατανάλωσις των πτηνῶν, άτινα κυρίως εισπειν δὲν εισι ή προίον πολυτελείας, ηζήθη αναμφιδόλως κατά τὰ τελευταία ταύτα ετη εν Αγγλίᾳ. Αλλ' ότι ή χώρα αυτη προμηθεύεται εκ του εξωτερικού δὲν εισι τόσον αξιοπαρατήρητον, όσον ήδύνατό τις να φαντασθῆ. Το ήνωμένο βασιλείον δὲν εισάγει κατ' ετος ή το ποσόν των 328, 041 λιρῶν, στερλινῶν εκ των πτηνῶν και του κυνηγίου, έννοουμένων εν αυτοις των κοινικλων της Ολλανδίας, του Βελγίου και της Γαλλίας.

ΤΟ ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Εφημερίς τις αναφέρει εις πόσον ύψος ανερχονται σήμεραν οι σιδηρόδρομοι. Ο των Απεννινῶν σιδηρόδρομος φθάνει εις 617 ποδῶν ύψος, ο του Μέλανος Δίσους εις 856, ο του Saint Gothard εις 1,354, ο του Κινισίου ο Βεντραλ Pacific εις 2,140, ο Union Pacific εις 2, 513 και επί τέλους ο σιδηρόδρομος των Ανδεων ανερχεται εις ύψος 4,769 μέτρων.

Είς τους αριθμούς τουτους προσθετόν και ποίον το ύψηλότερον κατακνημένον μέρος της γῆς. Το μέρος τουτο εισι ο μετεωρολογικός καθ' ύπονον δια των χειρῶν κλάδον τινά παρακείμενον. Οτε δε ξηραθῶσι τὰ φύλλα της

1873 υπό της κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειῶν της Αμερικῆς, δια την ύπηρεσίαν των δια σημείων ειδήσεων, κείτα; εις καταλληλοτάτην θέσιν δια τας επιστημονικάς παρατηρήσεις. Τρεις αξιωματικοί διαμένουσι καθ' όλον το ετος εκει 14,336 πόδας υπεράνη της επιφανείας της θαλάσσης. Κατοικοῦσιν εν πετρίνῃ οικίᾳ περιεχούσῃ 4 δωμάτια.

Ουδέν εχγος βλαστήσεως ύπάρχει εις τὰ νεφελώδη εκείνα μέρη, τὰ κείμενα 20 μιλια μακρόν παντός κατακνημένου τόπου.

Είς Pikes-Peal παρατηρήθη επιτυχέστερον ή τελευταία εκλειψις του Ηλιου.

ΕΛΛ. ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ α Ο ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ η.

Πρὸ μινός ή ήμετέρα τόλις ξενίζει τον υπό του αξιοτιμού κ. Διονυσίου Ταβουλάρη διευθυόμενον θεατρικόν θίασον.

Εισιγήσαμεν άχρι τουδε, προτιμήσαντες να αναμείνωμεν μέχρις ου τὰ πράγματα όμιλήσωσιν αφ' έαυτῶν και ή κοινή γνώμη μορφωθῆ όριστικῇ ύπερ της παντός έπαίνου αξίας ελληνοδραματικῆς ταύτης Εταιρίας.

Σειρά όλη παραστάσεων, εν αις ειδηάθησαν από σκηνῆς έργα, εις άτινα και οι μάλλον εξησκημένοι των εν Εύρώπῃ υποκριτῶν ουχι μετ' εύκολίας επιτυγχάνουσιν, απέδειξεν έναργῶς, ότι οι ήμέτεροι ήθοποιοί εισιν αξίτοι ου μόνον έπαίνου άλλά και θαυμασμοῦ δια τον άπλούστατον λόγον ότι ουτοι δὲν εισιν κραποί διδασκαλείων της τέχνης; του υποκριθῆσαι, άλλά δημιουργημα της φιλοπατρίας και του εύγενοῦς πρὸς ανέγννησιν της ελλ. σκηνῆς πόθου, όλίγων ατόμων, άτινα ανήλθον την σκηνήν άνευ προηγουμένης σπουδῆς και εξασκήσεως, μετά του θάρρους όμως εκεινου οπερ συνεπάγεται, παρὰ πᾶσι μὲν, μάλιστα δε παρ' Βλ-λησι, ο ένθερμος έρως πρὸς πᾶν, οτι ύψηλόν και ώραιον.

Ενθυμούμεθα μετά συγκινήσεως την εποχήν καθ' ήν το πρώτον, εν τη φιλοξένῳ Σμύρνην εδίδαξαν από της σκηνῆς ελληνης ήθοποιοί.

Ελληνες ήθοποιοί! διδάσκοντες εν τη δούλη Βλλάδι, υπό τον ώραιον της Ιωνίας ούρανόν και δια πρώτην φοράν εγκαινιάζοντες το ελληνικόν θεατρον, παρίστων θεάμα όσον συγκληνικόν τοσοῦτον ώραιον και παρήγορον.

Τούτο εγένετο, κατά το ετος 1866, εποχήν καθ' ήν ή ελλ. κυβέρνησις ούδαμῶς μεριμνώσα περί συστάσεως εθνικού θεάτρου, κατεπατάλει δια το γαλλικόν και ιταλικόν θεατρον εκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν ίεροσυλουμένων εκ του ιδρώτος του πλήμονος λαου.

Οι ήμέτεροι ήθοποιοί, άνευ μὲν ύποστηρίξεως; άλλ' εγκλειόντες εις τὰ στήθη αυτών τόσον θάρρος και έπιπίδα, όσον εύγενῆ ζῆλον, ανήλθον την σκηνήν αναπληρῶντες την έλλειψιν της τέχνης δια του εύγενοῦς αυτών πόθου και προκαλούντες αν ουχι, ως εικόσ, τον θαυμασμόν των ακρωμένων την συμπάθειαν όμως και την ένθάρρυνσιν εις το όσφ ύψηλόν τοσοῦτον και επίμοχλον αυτών στάδιον.

Είς εκ των όλίγων τούτων αυτοδιδάκτων ήθοποιῶν ήτο κατά την εποχήν εκεινην και ο νῦν διευθύνων την δραματικην εν τη πόλει ήμων εταιρίαν κ. Δ. Ταβουλάρης, όστις, εισι γνωστόν, υπερεπήδησε μὲν άμετρα προσκόμματα, καθυπέβλήθη εις άλλεπαλλήλους ζυμίας,

κατώρθωσεν ὁμως νὰ πλησιάσῃ πολὺ τὸ σημεῖον πρὸς ὃ ἔτεινεν ὁ εὐγενὴς καὶ ἀξιεπαινος αὐτοῦ σκοπός.

Εὐτυχῶς καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἠθοποιούς, καὶ τοὶ ἄργα, ἤρξατο ὁμως ἡ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐκτίμησις καὶ κατανόησις τῆς ἀποστολῆς τοῦ ὑψηλοῦ τούτου τῆς κοινωνίας σχολείου, ὅπερ καυστηριάζον ἀφ' ἑνὸς τὰ κοινωνικὰ πάθη καὶ στηλιτεῦον τὴν κακίαν, συντελεῖ πρὸς τούτοις κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν διανοητικὴν ἡμῶν μόρφωσιν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν.

Περὶ τῆς ἱκανότητος ἐκάστου τῶν ἠθοποιῶν ἀναλόγως τῆς ἐν τῇ ἐταιρίᾳ θέσεως αὐτοῦ, θεωροῦμεν περιττὸν νὰ διαλάβωμέν τι καὶ πλεξωμεν τοὺς προσήκοντας ἐπαίνους διότι τὸ κινδὸν ἐξετίμησεν ἀκούοντως ἤδη τὴν ἐπιτυχῆ ἐνάσκησιν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῶν ἐπαγγέλματος.

ΤΟΙΣ ΗΜΕΤΕΡΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ.

Τὸ «Νέον Σεράπειον» διανῦσαν αἰσίως, χάρις τῇ ὑμετέρᾳ προθύμῳ καὶ εὐγενεῖ συνδρομῇ καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἔτος, εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἀπὸ τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1881.

Οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει ὅτι οὐδὲν ἔργον δύναται νὰ καταστῇ τέλειον ἂν ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς συνδρομῆς, δὲν τυγχάνη καὶ ὑλικῆς ὑποστηρίξεως, δὲν δύνανται νὰ ὦσιν αὐστηροὶ εἰς τὰς ἐλλείψεις ἡμῶν, ἅς πληρέστατα

συναισθανόμεθα καὶ αἵτινες βεβαίως θὰ ἐκλείψωσιν ὀλοσχερῶς ἅμα ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἐπαρκεσθῆναι εἰς τὰς ἀπαιτούμενας δαπάνας πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἡμετέρου συγγράμματος οὕτινος ὁ κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ διάδοσις ὠφελίμων γνώσεων.

Συμφώνως τῇ ἐκφρασθείσῃ ἡμῖν ἐπιθυμίᾳ πολλῶν συνδρομητῶν, τὸ σχῆμα τοῦ «Νέου Σεραπείου» ἔσεται μικρότερον, αὐξανόμενων ὁμως τῶν σελίδων αὐτοῦ ἀπὸ 20 ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε ἀηρητιζέτο εἰς 40

Ἡ πρώτη σελὶς ἐκάστου τεύχους θὰ περιέχῃ πλήρες ἡμερολόγιον τοῦ μηνὸς καθ' ὃν ἐκδίδεται μετὰ διαφορῶν σημειώσεων καὶ χρονολογικοῦ πίνακος τῶν κυριωτέρων συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Βλέποντες μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἤρξατο εἰσαγόμενον ἐν πολλαῖς ὀγογενέσιν οἰκογενείαις, θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ δημοσιεύωμεν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὑλὴν ἐνδιαφέρουσαν τὸ ὠραῖον φύλλον.

Εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ «Σεραπείου» θέλουσιν συμπράξει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος, οἱ ἐνταῦθα κ. κ. Κοτρῶνης δικηγόρος, Σ. Φωκᾶς, Α. Παπαδάκης, Γ. Μ. Καλούμενος, καὶ ἡ Δεσποινὶς Α. Γ. Σ. πρὸς δὲ ἄνωγμῶς καὶ διάφοροι τῶν ἐνταῦθα λο-

γίων καὶ ἐπιστημόνων.

Ὁ ἐν Καίρῳ διαπρεπὴς λόγιος κύριος Οἰκονομόπουλος ἰατρός.— Οἱ ἐν Σμύρνῃ κ.κ. Ἐμ. Γιαννακόπουλος φιλολόγος καὶ Μ. Δ. Σεϊζάνης δημοσιογράφος.— Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. Δ. Σταματιάδης ἰατρός.— Ἡ ἐν Ἀθήναις δεσποινὶς Ἑλένη Δ. Ζέγγελη καὶ Ἡλ. Δ. Ζέγγελη. Ἀνωγμῶς δὲ διάφοροι λόγιοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ συνδρομὴ ἔσεται ἡ αὐτὴ τουτέστι φράγκα 20 διὰ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνδρομητάς, φράγκα 22 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φράγκα 25 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΕΚΦΡΑΣΙΣ.

Καθηκον εὐγνωμοσύνης ἐπιτελοῦντες ἐκφράζομεν σήμερον σημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν τοῖς ἐνταῦθα ἀξιοτίμοις κ.κ. Α. Σταμέλῃ ἰατρῷ, Σ. Φωκᾶ, Α. Παπαδάκῃ, Γ. Μ. Καλούμενῳ, Ε. Ἀργέντῃ, καὶ Φ. Κομνηνῷ, τῷ ἐν Καίρῳ κ. Οἰκονομοπούλῳ ἰατρῷ, τῷ ἐν Σμύρνῃ λογίῳ κ. Ἐμ. Γιαννακοπούλῳ, τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. Δ. Σταματιάδῃ ἰατρῷ, τῇ ἐν Ἀθήναις δεσποινίδι Ἑλ. Δ. Ζέγγελη καὶ Ἡλ. Δ. Ζέγγελη, οἵτινες προθύμως πάνυ καὶ ἀφιλοκερδῶς συνέπραξαν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ «Σεραπείου».

Ὁ Διευθυντής,

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Β' ΤΟΜΟΥ.

Μία ἐπιστολὴ τοῦ Κ. Οἰκονόμου	Σελ.	3	Χρονικὰ	79	Ἀνθοδέσμη	201
Ἰουλίου Βέρν.—Οἱ ἐκχριστιανισμοὶ	3	3	Ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου	80	Περὶ Σαραπίδος καὶ Σαραπίων	203
»	23	»	Ἐπὶ τῆς τελευτῆ τοῦ πλοιάρχου Κοῦκ	93	»	223
»	43	»	Ἔργασίαι καὶ ἐργάται ἐν ἀρχ. Ἑλλάδι	95	Περὶ γλώσσης καὶ γραμματολογίας Σινῶν	210
»	63	»	»	113	Ὁ θάνατος τοῦ Ἰπποκράτους	213
»	83	»	Ἀνακαλύψεις Νορδενσκιόλδ	103	Θήρα Ρινόκερω	220
Τὸ ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας	5	»	Λόγος, Γερμανοῦ Καλλίγᾶ	111	Τὸ Ε'. ἄσμα τῆς κολάσεως τοῦ Δάντου	228
Ἡ βασιλοπάσι Ζουλοῦ	11	»	Δρᾶμα ἐν ἀέρι	123	Ἐξερεύνησις Ἀφρικανικοῦ ποταμοῦ	235
Αἱ ἐκ τῆς φύσεως τέρψεις	10	»	Ὁ χορὸς	139	Ὁ νέος πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν	236
»	33	»	Ἰσπανικὸν παραμῦθιον	140	τῆς Ἀμερικῆς	237
»	109	»	Θανατικὴ ἀπόφασις κατὰ Σ. Μιρζάν	140	Αἱ ἑορταὶ τῆς Κολωνίας	237
Ἱστορία μιᾶς ψυχῆς	13	»	Αἱ εὐδαίμονες νῆσοι	141	Ἡ Λιθιγαστινῶνα	238
»	36	»	Ἐξετάσεις Σχολείων	142	Ἰγμεινὴ	239
»	56	»	»	157	Ὁ Ἀλάθης Πάπας καὶ ἡ ἐγκύκλιος αὐτοῦ	239
Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐν Ρώμῃ	44	»	Περὶ τῆς ἐν μιᾷ ἀκτίνῃ τοῦ φωτός	144	Ὁ καθηγητὴς τῆς παλαιολογίας	239
»	54	»	Ἀφασίωσις—διήγημα	150	Ἀπάντησις εὐχαριστήριος τῆς Αὐτοῦ Παναγιώ-	
»	72	»	Ἀπλῆ ἱστορία	153	τητος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρο-	
Περὶ τῆς Γάλλου φυσιολόγου εἰς Σινικὴν	17	»	»	172	τητος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρο-	
Ἰπποκράτης	18	»	Περὶ κρυπτολογικῶν ἀλληλογραφίων	156	νίου εἰς τὸν Αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσσιῶν	
Πῶς ἐγνωρίσα τὸν γυναικάδελφόν μου	19	»	Λογιδοριον Δ. Βενετοκλέους	158	Ἀλεξάνδρον Β'.	238
Μία περσικὴ ἐπιστολὴ	19	»	Γουλιέλμος Γλάδστων	159	Θεατρικὰ	241
Παρτίσι Μουρκία	20	»	Περὶ προϊούσης ἀναπτύξεως τῶν ἐμφύχων		Τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώστασις	242
Ἔργασίαι τοῦ Συλλόγου	20	»	ὄντων καὶ τῆς μελλούσης ὑπάρξεως	163	Ἱστορία τῶν φυλακῶν τῆς Γαλλίας Σελ. 6, 28, 47, 66,	
»	197	»	»	183	88, 105, 131, 145, 165, 187, 205, 230.	
Οἰκονομίαι τῆς φύσεως	27	»	Γυμναστήριον ὁ «Μίλων»	175	Ποίησις Σελ. 19, 102, 122, 194, 217, 226	
Οἱ Στωϊκοὶ τοῦ 19 αἰῶνος	34	»	Ὁ ἀριθμὸς ἐπτὰ	175	Μυρία ὅσα Σελ. 21, 41, 80, 121, 141, 160	
Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, διήγημα	38	»	Ὁ Πάγων	176	177, 198, 221, 240.	
Περὶ τοῦ κατ' ἐμφάνειαν θανάτου	40	»	Σχολικὰ	182	Στατιστικὰ σελ. 22, 42, 82, 122, 142, 182	
Περὶ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος	58	»	Νονομαχία μεταξὺ δύο γυναικῶν	192	202, 241.	
Γυμναστικὴ	62	»	Ὁ Στρατῆροδ δὲ Ρεδκλήφ	193	Ἱστορικὴ Γεωγραφία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος σελ. 99,	
»	77	»	Ροσσίνης	193	117, 136, 170,	
Νεκρολογία—Γ. Βιτάλης	62	»	Υποβρύχιος ἐπίσκεψις	196		
		»	Ὁ Μύρμηξ	197		